

Giới thiệu Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa

Truyện Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa của tác giả Lạc Tử Linh bởi khi mỗi lần cô gặp anh mọi điều bức xúc luôn hướng về anh, nghĩ rằng mọi phiền phức đó đều do anh gây nên. Người vừa cay vừa độc như cô, nếu như đã từng gặp qua nhất định anh sẽ không quên.

Hay vì anh vói về bề ngoài bảnh trai mà được cô gái đó để ý đến. Nếu không thì tại sao mỗi lần gặp mặt cô đều dùng ánh mắt như muốn giết người để nhìn anh, giống như anh có thâm cừu đại hận với cô vậy chứ?

Vì lý do mà anh bị cô ức hiếp, anh càng tiếp cận cô, càng hiểu biết cô, anh càng cảm thấy cô gái này thật sự rất đặc biệt, cá tính của cô lương thiện, thẳng thắn, hay lo chuyện bao đồng. Và đặc biệt là quan tâm anh nhất?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

Đại học Nặc Á, một ngôi trường nằm trên ngọn núi cao của huyện Cao Hùng, vốn chỉ có hai chuyên ngành, năm nay mới vừa thay đổi quy chế, chính thức trở thành một trường đại học lớn. Toàn bộ khuôn viên trường đều được xây dựng theo phong cách mới mẻ độc đáo. Kiến trúc Âu Mỹ phối hợp với địa thế tạo nên khung cảnh hùng vĩ, chiếm cứ cả ngọn núi. Công trường xây theo kiểu mái vòm phong cách Paris dựng lên giữa sườn núi, còn được gọi là "cánh cửa thiên đường".

Từ chỗ đỗ xe, sau khi đi qua sân vận động lớn và một sân tennis, đầu tiên mọi người sẽ được chiêm ngưỡng phong cách kiến trúc kiểu Mỹ của học viện khoa học, đi thêm 10' nữa, trước mắt bạn chính là học viện thương mại được xây dựng theo kiến trúc Victoria cổ điển của Anh quốc, lại đi tiếp qua thêm đá, sau rừng cây là hồ nhân tạo xinh đẹp như ảo mộng "hồ Nặc Á". Bên cạnh đó chính là học viện âm nhạc, được xây dựng giống một giáo đường theo phong cách kiến trúc nước Đức làm cho người ta cảm thấy như mình đang đắm chìm trong thiên đường.

Bên kia hồ lại là một phong cách hoàn toàn khác hẳn với học viện âm nhạc. Kiến trúc cung đình cực kỳ tráng lệ xây dựng ba tầng lầu màu vàng hoàng kim tiêu chuẩn. Đây là tòa nhà trung tâm của đại học hành chính. Tầng một thuộc về các sinh viên, hội học sinh, phòng họp, tất cả công việc liên quan đến xã đoàn đều được xử lý tại lầu một, từ lầu hai trở lên mới là nơi xử lý công việc của ban giám hiệu và các thầy cô.

Đứng ở vị trí cao nhất trên đỉnh núi chính là ký túc xá dành cho sinh viên xây dựng theo kiến trúc Copenhagen của xứ sở truyền cổ tích - Đan Mạch, mang đậm hơi hướng thần tiên. Phong cảnh xung quanh được phân chia thành từng khu khác nhau, lấy ký túc xá làm trung tâm, ở đây có một khoảng sân rất rộng, bên cạnh sân là mấy nhà hàng và cửa hàng tiện lợi. Khi không có hoạt động đặc biệt nào thì khoảng sân rộng này là nơi đặt những chiếc bàn tròn và những chiếc ô che nắng cỡ lớn, đây cũng là nơi mà nhiều sinh viên lựa chọn để dừng chân nghỉ ngơi nhất.

Ngôi trường đại học mới này, khi tuyển sinh ngoại trừ học viện âm nhạc, tất cả các khoa viện khác đều ở vị trí thấp nhất trong các trường đại học trong nước, cũng không phải bởi vì nó không nổi tiếng, mà là vì học phí của trường thật sự không phù hợp với người dân.

Đúng vậy, đại học Nặc Á chính là một đại học tư nhân dành cho giới quý tộc.

Các khoa hệ trong trường không tuyển sinh chung, mà độc lập chiêu sinh, thông qua thi phỏng vấn — nói trắng ra là kiểm tra địa vị và túi tiền của gia đình sinh viên.

Hôm nay, khi tất cả các sinh viên khác còn đang vui sướng trải qua kỳ nghỉ đông mỗi năm một lần vào tiết nguyên tiêu, thì đã có vài sinh viên sớm trở lại ngôi trường xinh đẹp không giống thực nơi chốn nhân gian này.

Trên đường mòn bên bờ hồ yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng tức giận liên tiếp: "Con đã nói với cha rất nhiều lần rồi, con không muốn đi xem mắt chính là không muốn đi. Con mới học năm thứ nhất, kết thân cái gì chứ! Chuyện này mà truyền ra ngoài thì con làm sao gặp người khác được chứ, hiện tại con đã trở lại trường học rồi. Cha, cha không cần phải gọi điện thoại đến nữa."

Lâm Thanh Vũ tức giận nặng nề ấn nút tắt điện thoại, chấm dứt cuộc trò chuyện. Tắt điện thoại di động xong, cô kéo hành lý tiếp tục đi về phía trước, ngẩng đầu nhìn xem khoảng không gian rộng lớn trước mắt, giờ này khắc này cô thật sự hận chết ngôi trường này.

Trước kia, khi phải mang theo hành lý về trường hoặc khi về nhà nghỉ lễ thì trong nhà đều phải xe đặc biệt đưa đón cô, nhưng mà lần này được nghỉ dài hạn cô vẫn chưa chơi đủ, chỉ vì cha sắp xếp một buổi xem mắt cho cô mà khiến cho cả nhà phải trải qua một tết tân niên vô cùng hỗn loạn, cũng làm cho cô phải chạy nạn, lén lút bắt xe công cộng trốn về trường học.

Hôm nay, cô đã sớm không còn cảm giác gì với cảnh sắc mỹ lệ của ngôi trường này nữa. Cô và các bạn học khác đều giống nhau, lần đầu tiên khi bước vào trường đều cảm thấy kinh sợ với cảnh sắc như tiên cảnh này, như si như say trong mộng đẹp hết một tuần lễ. Nhưng chỉ cần sang đến tuần lễ thứ hai lại bắt đầu thống hận ngôi trường này, bởi vì bọn cô không ngừng trèo lên đỉnh dốc, xuống sườn núi, bò qua không biết bao nhiêu quãng đường, đặc biệt là khi đang vội, sẽ không nhìn được mà nói ra lời thô tục.

Trong sân trường cấm học sinh đi xe máy, lái ô tô, chỉ cho phép đi bộ hoặc đi xe đạp nhưng đó thật sự là một chuyện vô cùng khó khăn, bởi vì đường xe chạy chỉ vòng quanh bên ngoài trường học, nơi đỗ xe cách tất cả học viện ít nhất là hai km. Địa hình dốc đứng khiến cho tất cả các sinh viên có ý nghĩ muốn đi xe đạp lập tức buông tha, tình nguyện đi bộ. Đây là suy nghĩ của hiệu trưởng "Tôi luyện thân thể để rèn luyện tâm chí", đương nhiên, lời răn này của ông khiến cho các sinh viên hận chết.

Một vầng trăng tròn treo cao trên đỉnh đầu, Lâm Thanh Vũ vừa đi vừa nghỉ ngơi, rốt cục cũng leo đến nơi gọi là "Hoàng cung" trong miệng các sinh viên, chính là trung tâm hành chính bên hồ, muốn tới ký túc xá ở đỉnh núi còn phải đi qua một khu rừng nhỏ, bước qua năm trăm bậc cầu thang.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Thanh Vũ đều được yêu thương che chở, trải qua một cuộc sống giống như công chúa nhỏ, chưa bao giờ phải chịu vất vả như thế này, cho dù đã trải qua "huấn luyện" ở trường này hơn nửa năm, nhưng cô vẫn không thể thích ứng với hoàn cảnh phải "đi bộ" như này, hai chân đi như sắp đứt gãy vậy, toàn thân đều khó chịu.

Kéo theo hành lý, cô thật vất vả nói bò lên được cầu thang của hoàng cung, ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, trước phòng của hội học sinh, ổn định hơi thở lấy chocolate và nước khoáng trong ba lô ra để bổ sung thể lực.

Sau khi khai giảng không lâu, trong lớp cô có bạn học đã té xỉu khi tan học. Trên đường trở về ký túc xá, chỉ bởi vì thể lực không chống đỡ nổi mà bạn học đó ngất xỉu, dọa một đám thiên kim tiểu thư và các đại thiếu gia khác sắc mặt trắng bệch, lại phải hợp sức khiêng bạn về phòng. Sau vụ đó, mỗi người đều để các loại thực phẩm bổ sung thể lực vào trong cặp, hi vọng mình không phải là người tiếp theo té xỉu.

Lâm Thanh Vũ nghiêng người nhìn về phía hồ Nặc Á, trên mặt hồ là hình ảnh ánh trăng rằm chiếu ngược, ánh trăng rơi trên hồ nhỏ trong rừng, sóng nước lăn tăn lóng lánh như ánh sáng của trần châu lấp lánh, cô không thể không thừa nhận, cảnh sắc trước mắt thật sự rất tuyệt, chỉ xinh đẹp thôi thì không đủ để dùng hình dung, giống như đặt mình trong thế giới khác không ánh sáng trong núi, trên hồ lại có ánh trăng chiếu ngược phương xa là kiến trúc Gothic cổ điển, làm cô không nhịn được say mê đắm chìm vào đó. Cho đến khi tiếng đàn vi-ô-lông truyền đến, kéo cô trở về với hiện thực.

"Thì ra trong hội học sinh cũng đã có người trở lại trường, thật sớm." Cô nghĩ.

Sau khi điều chỉnh xong từng dây đàn, tiếng đàn từ phòng làm việc an tĩnh chậm rãi chảy ra ngoài cực kỳ thông thả, tiếng đàn vi-ô-lông đặc biệt như khóc như kể, như tơ như gấm, âm thanh đan xen liên tiếp duy trì bản nhạc chậm, nhịp điệu đó làm cô liên tưởng đến một bức tranh — một vầng trăng tròn tỏa sáng, ánh trăng vàng óng ả rơi trên mặt hồ trong khu rừng nhỏ giống như cảnh tượng cô vừa tưởng tượng, tựa như ảo mộng.

Lâm Thanh Vũ vô cùng kinh ngạc, đôi mắt hạnh mờ to hết cỡ, cô chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ được thưởng thức một bản nhạc với kỹ thuật cao như thế này.

Đây chính là bản nhạc piano huyền thoại — khúc nhạc thứ nhất trong bản sonata 'Ánh trăng' của Bethoven, theo tiếng đàn vi-ô-lông duyên dáng diễn tấu lại mang theo chút hơi thở man mác buồn.

Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng đi đến bên ngoài phòng làm việc của hội học sinh, nằm trên ô cửa sổ thủy tinh đang mờ, chỉ thấy một người con trai cao lớn đang ngồi trên chiếc bàn công tác được điêu khắc tỉ mỉ mỹ lệ của hội trường, nghiêng đầu kẹp cây đàn vi-ô-lông, tay trái đặt trên dây đàn liên tục di chuyển, tay phải thông thả lôi kéo cung đàn, trên mặt không hề có biểu lộ gì.

Lâm Thanh Vũ biết anh, không, phải nói là toàn bộ sinh viên ở đại học Nặc Á đều biết anh, anh chính là hội trưởng hội học sinh đầu tiên của trường — Cổ Hựu Hiền.

Anh chính là sinh viên vô cùng ưu tú của đại học Nặc Á, là sinh viên học viện thương mại chuyên ngành "quản lý marketing" năm thứ tư. Từ lúc Lâm Thanh Vũ chưa nhập học đã biết có một nhân vật như thế tồn tại. Lúc trước, trong tư liệu nhập học mà đại học Nặc Á gửi cho cô có một phần tài liệu đặc biệt của hội học sinh, trong đó có một phong thư với tiêu đề là "Gửi cho học muội" - tác phẩm do chính tay anh viết. Nét chữ đẹp để đó đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho Lâm Thanh Vũ.

Đại học Nặc Á trao quyền lực tối cao cho hội học sinh, hội học sinh chính là quyền lực cao nhất trong trường học, quyền lực đó lớn đến mức có thể dùng câu "một tay che trời" để hình dung. Vì thế mà thành viên hội học sinh tự nhiên cũng sẽ trở thành đối tượng để các sinh viên khác sùng bái.

Cổ Hựu Hiền — hội trưởng hội học sinh của cả trường liên tiếp hai khóa, dáng người cao ngất lại rắn chắc, làn da phơi nắng thành màu đồng cổ, ngũ quan lại tỏa ra hương vị thư sinh nho nhã, là một người con trai tỏa sáng giống như ánh mặt trời. Một đôi mắt linh hoạt, mũi thẳng, còn có khoe miệng khẽ nhếch, cho dù không có biểu lộ gì cũng làm cho người khác cảm thấy anh đang mỉm cười, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái. Hơn nữa, anh chính là một người làm việc vô cùng sôi nổi nhiệt huyết, là người dẫn đầu hội học sinh lo hết tất cả mọi chuyện, thân thiết với mọi người, được tất cả học sinh ủng hộ. Bởi vậy dù cho anh sắp tốt nghiệp, sau khi hết học kỳ đại học năm thứ 4 này, nhưng anh vẫn được trao trách nhiệm làm hội trưởng hội học sinh, chỉ cần bản thân anh thích làm công việc này là được rồi.

Lâm Thanh Vũ cảm thấy rất kinh ngạc khi anh có thể kéo đàn hay đến như vậy, bởi vì trong buổi tiệc chào đón sinh viên mới của trường hôm đó có xen kẽ một tiết mục tương đối được các chị khóa trên hoan nghênh "Tập kích! Siêu nhân hội trưởng có thể biểu diễn tiết mục như thế nào, kết quả là gì?", cán bộ hội học sinh gạt Cổ Hựu Hiền lên sắp xếp tiết mục này. Cổ Hựu Hiền bị đẩy lên sân khấu thoải mái tiếp nhận trò chơi mà các cán bộ trong hội học sinh sắp xếp, ngoại trừ bắt anh nhảy vào lửa, làm trò quá nguy hiểm, những loại thí nghiệm khác đều như mọi người mong muốn, đặc biệt là khi phó hội trưởng Ứng Gia Văn cầm đàn vi-ô-lông lên sân khấu, nói qua micro với toàn thể sinh viên: "Sau khi quan sát hội trưởng một năm nay, chúng tôi nhất trí cho rằng hội trưởng là một người mù âm nhạc, nhưng mà lại là một người Đài Loan có tên tuổi tại Viên, không biết tại sao lại có danh xưng đó, cho nên, tiết mục cuối cùng xin mời hội trưởng thể hiện tài năng, lấy lại uy danh cho mình."

Cổ Hựu Hiền thông dong tiếp nhận đàn vi-ô-lông trong tay phó hội trưởng, dùng tiếng nói trong trẻo ôn hòa nói: "Thật ra tôi đã học qua đàn vi-ô-lông, đã khiến mọi người nghĩ về năng lực của tôi mấy năm qua như vậy, tôi đây cũng cam tâm tình nguyện chia sẻ với các em sinh viên khóa dưới."

Nói xong, lễ đường rộng lớn lập tức vang lên tiếng vỗ tay hoan hô như sấm, sau đó một khúc nhạc nhẹ nhàng nhưng bén nhọn của đàn vi-ô-lông toát ra tràn ngập cả lễ đường, làm cho tất cả các sinh viên của học viện âm nhạc đều che lỗ tai lại, dùng cách này để ngăn cản âm thanh ma quỷ đó xông vào não.

"Trời ạ! Đây là điệu Valse quái quỷ gì vậy."

"A! Ai đi nói với hội trưởng không cần phải kéo nữa đâu!"

Tiếng kêu gào vang lên khắp nơi. Chủ nhiệm của khoa âm nhạc ngồi ở hàng ghế đầu tiên cuối cùng cũng đứng dậy đi về hướng điều khiển âm thanh, ra lệnh chỉ người điều chỉnh âm thanh tắt micro đi. Sau khi âm thanh tiếng đàn chấm dứt, nóc nhà lễ đường sắp bị tung bay rớt cục cũng khôi phục lại yên tĩnh.

Cổ Hựu Hiền đứng trên sân khấu, khuôn mặt sáng bừng, giống như một người nghệ sĩ thực thụ cầm đàn vi-ô-lông khom người thật thấp sau khi phát tay chào khán giả phía dưới xong mới ưu nhả đi vào trong hậu trường.

Lúc này âm thanh du dương của tiếng đàn lan tỏa xung quanh bờ hồ, khiến cho người khác nhất thời say mê. Bỗng nhiên, một bài hát tên là ‘anh chó đen trên đỉnh núi’ rất không phối hợp vang lên, Lâm Thanh Vũ sợ tới mức suýt chút nữa va vào góc cạnh cửa sổ, đôi mi thanh tú cong cong nhú chặt lại. Hai bản nhạc này đối lập nhau quá lớn rồi!

“Em trai à, rốt cuộc em chết ở chỗ nào vậy hả? Vừa mới qua năm mới đã không tìm thấy em, gọi điện thoại em cũng không tiếp.” Cổ Hựu Hiền nhảy xuống bàn, tức giận, gào thét qua điện thoại.

Lâm Thanh Vũ lại tiếp tục nằm ở bệ cửa sổ nhìn lên, chỉ thấy Cổ Hựu Hiền cầm điện thoại đi tới đi lui.

"Gi, ở Nhật Bản? Em lại đến Nhật Bản tìm vị giáo sư đó sao?" Cổ Hựu Hiền cực kỳ tức giận, thật sự không hiểu vì sao em trai lại cố chấp muốn đi Nhật Bản học ngành kiến trúc như vậy, rõ ràng là trong nước cũng có sở nghiên cứu chuyên về ngành kiến trúc mà.

Hơn nữa, từ thời trung học, em trai đã bắt đầu kế hoạch cho chuyện này, một bên học tiếng Nhật, một bên mất ăn mất ngủ đọc sách, học bài. Chương trình đại học bốn năm được em trai anh hoàn thành trong vòng ba năm, trước thời gian tốt nghiệp đã đăng ký tham gia quân ngũ. Được giáo sư đại học đề cử, em trai anh chỉ chờ cho đến khi xuất ngũ sẽ lập tức đi du học.

Cổ Hựu Hiền thật sự không hiểu, trong cuộc đời chỉ có một lần được hưởng cuộc sống đại học vì vậy phải cố gắng chơi, tận tình nói chuyện yêu đương, đây mới gọi là sinh viên chứ! Như em trai anh, Hàn Mộc Thâm cũng được tính là sinh viên sao? Theo anh thì nó đang lãng phí cuộc sống tốt đẹp của mình.

"Nói thừa, tất nhiên là có việc tìm em, nếu không anh gọi điện thoại cho em làm cái gì chứ, nhưng mà hiện tại cũng không còn chuyện gì nhờ em nữa rồi. Cả ngày hôm qua, anh tìm khắp nơi cũng không thấy em cho nên anh tức giận trở về trường học trước rồi. Vốn muốn nhìn xem có đứa bạn nào cũng đến trường sớm giống mình không để hẹn đi uống rượu, kết quả là một người cũng không có, tức chết anh."

Cổ Hựu Hiền nói xong, im lặng một lúc, rồi sau đó mang theo khuôn mặt u sầu nói: "Đúng rồi! Lại thất tình rồi, gần nhất cô ấy rất kỳ lạ, mấy ngày hôm trước mới nói với anh chuyện muốn chia tay, còn nói cô ấy không có cảm giác an toàn. Anh đâu có trêu ai, chọc ai đâu, vì sao mỗi người khi chia tay đều nói một câu như vậy."

Thấy Cổ Hựu Hiền từ từ đi về phía mình, Lâm Thanh Vũ sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, dính sát vào vách tường sau lưng, trái tim lo lắng đập mạnh, rất sợ bị chụp lên đầu danh hiệu ‘nghe lên’.

"Được rồi! Em cũng đừng trở về làm gì, không có em bên cạnh, anh cũng không muốn uống rượu, muốn say cũng không còn người làm nước mát ong cho anh uống. Anh vừa mới phát hiện cây đàn vi-ô-lông mà anh đã mang đến trường, đặt trong phòng làm việc vậy mà anh quên mất, hiện tại vừa vặn có thể lấy ra bày tỏ một chút.Được, đừng lo lắng cho anh, cũng không phải lần đầu tiên, em cũng cẩn thận một chút. Bái bai~" Cổ Hựu Hiền kinh ngạc, liếc nhìn ảnh trắng răng chiếu ngược trên hồ Nặc Á, chậm rãi nhắm hai mắt lại, quay đầu đi về phía bàn công tác của mình.

Thấy anh để điện thoại di động xuống, trở về bàn công tác, ngơ ngác nhìn phòng làm việc không có một bóng người đến gần người, vẻ mặt cực kỳ phiền muộn, Lâm Thanh Vũ biết rõ mình nên lẳng lặng rời đi, cô không nên quấy rầy đến đàn anh đang thất tình này.

Xoay người, nhẹ chân nhẹ tay cầm lấy hành lý của mình, đúng lúc cô muốn rời khỏi nơi gọi là hoàng cung này thì sau lưng liền tiếp truyền đến tiếng đàn bùng cháy vô cùng mãnh liệt, vô cùng xúc động, Lâm Thanh Vũ sợ tới mức hít một hơi thật sâu.

"Trời ạ! Khúc nhạc thú ba." Cô nhẹ giọng nói, vội vàng quay người trở về bên cửa sổ.

Cổ Hựu Hiền đứng ở trước bàn, giống với nhiều nghệ sĩ đàn vi-ô-lông ưu tú khác, không tự chủ được mà đóng đưa thân thể theo nhịp điệu xao xuyến, dùng hết khí lực toàn thân để thổ lộ tình cảm yêu mến dâng trào nhưng lại không thể giải bày với ai. Tay trái như nước chảy mây trôi, dùng tốc độ nhanh vô cùng để điều khiển dây cung. Cách anh chơi đàn rất kỳ diệu, người ngoài nghề như cô cảm thấy đây quả thực là kỹ thuật chơi đàn vô cùng hay, khác nghiệt, thô bạo nhưng lại tràn ngập vô hạn thâm tình, tất cả đều được biểu hiện qua tiếng đàn, làm tinh thần cô cũng tùy theo đó mà căng thẳng.

Lâm Thanh Vũ nhắm hai mắt lại, tâm tình rung động không dứt theo tiếng đàn phập phồng sục sôi của Cổ Hựu Hiền.

Đang lúc tiếng đàn thần tốc trời chảy vang lên thì giai điệu đó lại biến mất trong nháy mắt, "A." một tiếng, Lâm Thanh Vũ nhanh chóng mở mắt ra

nhìn về phía Cổ Hựu Hiền, chỉ thấy anh buông đàn, tay phải vuốt khóe mắt, một sợi dây đàn đã cuộn lại, đung đưa trái phải.

Giống như dây đàn cũng không thể nào gánh vác được tình cảm mệnh mông của anh lúc này, cho nên nó mới đứt.

Thấy Cổ Hựu Hiền nhấc tay nhìn nhìn, Lâm Thanh Vũ kinh ngạc phát hiện bên khóe mắt phải của anh chảy đầy máu, kinh khủng hơn chính là cô thấy ngón tay của Cổ Hựu Hiền đang thần nhiên lau miệng vết thương, cô sợ tới mức lớn tiếng nói: "Đàn anh!" Lập tức mang theo ba lô chạy vào phòng.

Vẫn tưởng rằng không có ai khác ở hoàng cung, bỗng nhiên lại vang lên một tiếng "Đàn anh", khiến Cổ Hựu Hiền cũng sợ hãi kêu lên một tiếng. Động tác muốn dùng nước miếng vệ loạn lên miệng vết thương cũng dừng lại, nhìn cô bé không biết ở đâu ra xách theo cái ba lô tròn vo đang đi về phía anh.

Đúng là một người đẹp bé nhỏ. Đây là ấn tượng đầu tiên của Cổ Hựu Hiền đối với Lâm Thanh Vũ.

"Đàn anh, anh không thể dùng nước miếng để bôi miệng vết thương, như vậy rất không vệ sinh!" Trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn đầy đả của cô là đôi mắt hai mí khắc sâu to tròn đen láy, lộ ra ánh mắt mang vẻ chỉ trích. Cô mau chóng lấy túi cấp cứu từ trong ba lô tùy thân ra, bắt đầu xử lý miệng vết thương cho Cổ Hựu Hiền.

Miệng vết thương tuy nhỏ nhưng hơi sâu, bởi vì tới quá gần mắt, cho nên Lâm Thanh Vũ phải vô cùng cẩn thận xử lý miệng vết thương cho Cổ Hựu Hiền.

Cổ Hựu Hiền nhân cơ hội này, cẩn thận quan sát cô. Khuôn mặt trắng nõn thanh tú trong suốt sáng long lanh, hai gò má phớt hồng, một đôi mắt to linh động lông mi vừa dài vừa cong, làm cho ánh mắt càng thêm xinh đẹp. Chiếc mũi thẳng phối hợp với môi hồng đầy đặn lại càng mê người hơn. Ngũ quan xinh xắn phối hợp với mái tóc ngắn thẳng mềm mại đen nhánh, thật xinh đẹp động lòng người.

Mặc dù bây giờ cô bé vẫn còn có vẻ ngây thơ của con gái, nhưng qua vài năm nữa nhất định sẽ là một người đẹp. Cổ Hựu Hiền không khỏi nghĩ như vậy. Nhưng mà, anh cũng chỉ đơn thuần quan sát người trước mắt như vậy thôi. Người như cô gái này, chỉ cần nhìn qua cũng biết là tiểu thư nhà giàu thường thấy nhất trong sân trường, từ nhỏ đã được che chở lớn lên như một cô công chúa nhỏ.

"Cám ơn em." Anh nhận lấy chiếc gương nhỏ Lâm Thanh Vũ đưa cho mình, soi trái soi phải sau đó thoả mãn nói cảm ơn cô.

Đúng là cô bé cẩn thận, còn giúp anh dán lên một miếng băng cá nhân nho nhỏ không thấm nước. Nếu như để anh xử lý thì..., bôi một chút nước miếng lên là coi như xong.

"Không cần khách khí, đàn anh, những thuốc này với cả băng cá nhân đều cho anh, miệng vết thương mặc dù nhỏ nhưng mà hơi sâu, phải cẩn thận một chút!" Lâm Thanh Vũ đưa túi thuốc cho Cổ Hựu Hiền, cười với anh không ngừng, "Cái kia.Đàn anh, em chỉ đứng lúc đi qua, nghe thấy tiếng đàn tuyệt vời của anh, cho nên mới đặc biệt đến xem, không cố ý rình xem đâu."

"Không sao, cây đàn này đã lâu không sử dụng, cũng không được bảo dưỡng, cho nên mới kéo đến đứt dây đàn, không làm cho em sợ chứ?" Cổ Hựu Hiền không nhanh không chậm cắt cây đàn đứt dây vào trong rương, lại cắt kỹ vào trong tủ kính.

"Đi thôi! Thời gian cũng hơi muộn rồi, anh đưa em trở lại ký túc xá." Dẫn Lâm Thanh Vũ đi ra khỏi văn phòng hội học sinh, liếc mắt thấy trên mặt đất còn có một rương hành lý lớn, "Em làm sao có thể trở lại trường học một mình, còn tự mình đi tới đây?" Anh thật sự rất ngạc nhiên, đại tiểu thư như cô làm sao có thể không cần ai hầu hạ.

"Em cãi nhau với cha, cho nên rời nhà trốn đi dọa ông ấy." Cô mỉm cười với Cổ Hựu Hiền, lại kéo rương hành lý trên mặt đất.

"À, để anh giúp em, đi từ cửa trường học đến đây, thời tiết lại lạnh như vậy, em nhất định là mệt muốn chết rồi, đưa hết đây anh cầm cho!" Cổ Hựu Hiền rất tự nhiên tiếp nhận ba lô trên lưng Lâm Thanh Vũ cùng rương hành lý trên tay cô, dễ dàng đi ra khỏi hoàng cung.

"Cám ơn anh." Cô dùng nụ cười tươi tắn báo đáp Cổ Hựu Hiền, thật sự cảm ơn anh.

Hai người sống vai đi trên con đường mòn trong rừng, gió lạnh buốt thổi qua, nhưng cô tuyệt đối không cảm thấy rét, thậm chí thân thể còn bắt đầu nóng lên, Lâm Thanh Vũ cảm thấy hôm nay lượng vận động nhất định đã phá kỷ lục.

"Đàn anh, anh chơi đàn vi-ô-lông rất tốt đấy! Vì sao tại buổi lễ đón người mới anh lại biểu diễn như thế? Em cảm thấy với thực lực của anh muốn ở trong học viện âm nhạc cũng không có vấn đề gì." Lâm Thanh Vũ nghiêng đầu hỏi.

"Lũ ranh con chết tiệt kia muốn chinh anh, muốn anh nhảy vòng lửa, nuốt kiếm, phóng hỏa, biểu diễn xiếc thú cái gì cũng nghĩ ra được, anh không trả thù bọn họ thì làm sao cam tâm được." Cổ Hựu Hiền lộ ra nụ cười gian, khiến cho Lâm Thanh Vũ cười không dứt.

Tiếng cười như chuông bạc lưu truyền trong rừng cây, nhìn nụ cười sáng lạn của cô, anh dừng bước lại làm một tư thế 'chớ có lên tiếng' với cô, "Suyt, đừng nói ra ngoài đó! Anh thật sự không học được âm nhạc, học vài năm, chỉ đàn được một bài, hai bài vi-ô-lông thì còn có thể được, trình độ của mình đến đâu, chính mình rõ ràng nhất, đám kia quan sát anh thật sự quá chính xác!"

Gió lạnh thổi khiến đôi má Lâm Thanh Vũ càng hồng thêm. Đêm nay lần đầu tiên cô được tiếp xúc với một nhân vật lớn như vậy, nhìn thấy nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời của anh, một cổ ấm áp dễ dàng tâm tình buồn bực mấy ngày qua của cô.

Anh Cổ được tuyển làm hội trưởng hội học sinh hai năm liền không phải là không có nguyên nhân. Cô nghĩ thầm

Bởi vì có Cổ Hựu Hiền hỗ trợ, cô dễ dàng trở lại ký túc xá, sau khi nói tạm biệt với anh, đưa mắt nhìn anh đi về phía một tòa nhà ký túc xá khác, tuy đã nghe qua rất nhiều đánh giá về anh, nhưng sau khi trực tiếp tiếp xúc, cô đã lưu lại ấn tượng tương đối tốt đẹp về người đàn anh nhiệt tình này

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lúc chạng vạng tối, ánh tà dương màu da cam bao phủ cả đỉnh núi trên mảnh đất giống với quốc gia của những câu truyện cổ tích, Lâm Thanh Vũ đang nhàn nhã ngồi ăn tối với đàn anh đàn chị trong khoảng sân lớn. Sau khi mặt trời xuống núi, có khi sẽ mang theo vài đám mây mù, càng làm cho sân trường trở nên mộng ảo hơn, mà lúc này, Lâm Thanh Vũ cũng đang chìm đắm trong phong cảnh xinh đẹp đó, bởi vì cô đang đi ăn tối với đàn anh mà cô yêu mến.

Ứng Gia Văn, phó hội trưởng hội học sinh, đồng thời cũng là đàn anh học năm thứ tư thuộc cùng khoa tài chính với Lâm Thanh Vũ. Từ lần đầu tiên Lâm Thanh Vũ nhìn thấy anh, cô đã thấy khá yêu thích anh. Anh không có vẻ ngoài và khí thế xuất sắc giống như Cổ Hựu Hiền. Bình thường, anh hay đeo gọng kính màu vàng, khuôn mặt cân đối thanh thoát, nói chuyện tương đối khách khí, thuộc kiểu con trai ấm áp giống như anh hàng xóm nhà bên.

Mà chuyện khiến Lâm Thanh Vũ khâm phục nhất đó chính là sau khi cô tìm hiểu về Ứng Gia Văn mới biết được anh là một người bình thường trong số ít những người bình thường ở trong trường. Cha mẹ anh đều là công chức bình thường, anh dựa vào chính thành tích ưu tú xuất sắc của mình để lấy được học bổng đặc biệt của trường, học cùng lớp với một đám con trai con gái nhà quan chức cấp cao như tổng giám đốc, nghị sĩ, người làm trong bộ máy quản lý nhà nước nhưng anh cũng không hề thấp kém hơn một chút nào.

Anh luôn là trợ thủ đắc lực của Cổ Hựu Hiền, anh không nói nhiều mà chỉ luôn im lặng giúp đỡ anh hoàn thành công việc của hội học sinh. Đối với Lâm Thanh Vũ, sự tồn tại của anh giống như dòng nước tươi mát vậy.

Đối với Lâm Thanh Vũ, người vô cùng căm ghét quan niệm môn đăng hộ đối và đám cưới chính trị thương mại thì người không có gia cảnh giống Ứng Gia Văn rất có lực hấp dẫn. Sau khi khai giảng được một học kỳ, tâm tư thầm kín của cô càng ngày càng rõ ràng, ba người bạn ở phòng đối diện và phòng bên cạnh cũng biết tâm ý của cô, cũng cố gắng hết sức tác hợp cho hai người.

"Tiểu Vũ, ngày hôm qua em không đến khoa để họp, bọn chị đã phác thảo kế hoạch cho hoạt động lần này, một lát nữa em xem bản kế hoạch giúp chị nhé." Dương Phẩm Nghi, sinh viên năm ba, đàn chị cùng khoa với Lâm Thanh Vũ, cũng là hội trưởng của khoa tài chính.

"Dạ."

Lâm Thanh Vũ cười nói với Dương Phẩm Nghi. Cô rất yêu thích đàn chị khí chất xuất chúng lại thanh nhã này. Cô cũng cố gắng muốn học tập theo, nhưng mà người có tính cách đậm chất cổ đại như Lâm Thanh Vũ làm sao có thể học được hai chữ thanh nhã này.

Cô nhìn một người khác - Ứng Gia Văn đang ngồi bên cạnh cười thầm, bĩu môi nói: "Đàn anh à, anh đang cười thầm đấy!"

"Ha, bị phát hiện." Ứng Gia Văn mở miệng cười mỉm nhìn Lâm Thanh Vũ, "Thanh Vũ, bây giờ em đã có dáng vẻ của một hội trưởng rồi đấy! Chờ đến khi em học năm thứ ba là có thể tham gia ứng tuyển chức hội trưởng khoa rồi. Ừm, anh nghĩ với năng lực của em ứng tuyển chức hội trưởng hội học sinh cũng được đấy."

"Đúng đó!" Dương Phẩm Nghi phụ họa, "Lúc trước tất cả mọi người đều đứng về phe cái người giả tạo lớp bên cạnh kia, nếu không có Tiểu Vũ tạm thời rat ay giúp đỡ em trong việc tranh cử, em làm sao có thể thuận lợi được tuyển làm hội trưởng của khoa, đáng tiếc Tiểu Vũ mới năm nhất không thể tham gia hội của khoa hoặc hội học sinh, nhưng mà cũng không cần gấp, hiện tại Tiểu Vũ cũng đã trở thành cố vấn chuyên môn của em rồi."

"Mọi người đừng cười em, trong lớp cũng đã xuất hiện vài người gọi em là 'hội trưởng trong bóng tối' hoặc 'người nắm quyền trong tay' rồi, gọi như thế khiến em không nhịn được mà nổi giận, mất hết cả hình tượng." Khi Lâm Thanh Vũ lung tung luôn luôn gãi đầu khiến cho mọi người cười không ngừng.

Sau khi ba người cùng khoa hoà thuận vui vẻ dùng xong bữa tối, Lâm Thanh Vũ và Dương Phẩm Nghi cùng nhau vui đầu thảo luận về bản kế hoạch cho hoạt động sắp tới, sửa chữa một lúc lâu, còn Ứng Gia Văn thì ở vị trí trung lập, lẳng lặng không nói một câu, chỉ ngồi bên cạnh uống cà phê.

Sau khi Dương Phẩm Nghi cất bước chạy về văn phòng khoa xin bản thảo, trong phòng cả phê trang nhã chỉ còn lại Lâm Thanh Vũ và Ứng Gia Văn.

"Anh Gia Văn, buổi vũ hội tốt nghiệp ngày mai, em có thể khiêu vũ cùng anh không?" Cô cố gắng lấy hết dũng khí nói với anh, cũng mang theo một ánh mắt lóng lánh đầy chờ mong nhìn thẳng vào anh.

"Ừm. Học muộn, thực xin lỗi, đêm mai chắc là anh không có cơ hội tham gia khiêu vũ đâu."

"Hả? Tại sao?" Lâm Thanh Vũ thất vọng.

"Hội trưởng của chúng ta chắc chắn sẽ khiêu vũ cùng với bạn gái, vậy nên anh đương nhiên phải ở lại, kiểm soát mọi việc diễn ra trong buổi tiệc. Thanh

Vũ, thực xin lỗi!" Anh lộ ra vẻ mặt khó xử, thẳng thắn nói xin lỗi cô.

"Em rất thích anh, nghe nói có vũ hội cho nên vẫn luôn mong ngóng được khiêu vũ với anh, hơn nữa, không phải hội trường Cổ vừa mới thất tình sao? Bạn gái ở đâu ra?" Cô cắn giận bất bình nói.

"Làm sao em biết cậu ấy vừa mới thất tình?" Ứng Gia Văn kinh ngạc nhìn cô em khóa dưới này. Đây là tin tức nội bộ của hội học sinh, đã bị bọn anh phong tỏa rồi mà! Nhìn vào đôi mắt to tròn trong sáng của cô, tuy trong lòng anh vẫn có chút ít nghi hoặc nhưng không giữ bí mật nữa, nói với cô: "Thật ra bọn anh sợ các học sinh khác đánh giá sai về hội trường, cho nên cố ý dè dặt tin tức này hơn một tháng, nhưng gần nhất Hựu Hiền mới quen bạn gái, nói rằng vũ hội ngày mai cậu ấy muốn dẫn bạn gái cùng tham gia vũ hội, cho nên"

"Mọi người đều biết hội trường Cổ thay bạn gái liên tục một người đổi một người, đây cũng chẳng phải tin tức lạ gì, anh ấy có thể tham gia khiêu vũ, tại sao anh lại không thể?" Lâm Thanh Vũ cực kỳ tức giận, kế hoạch đã thông báo với các bạn từ tuần trước không phải cứ thế bị hủy chứ?

"Đừng nói hội trường như thế, mọi người đều chỉ nhìn bề ngoài, loại nhân vật phong vân như anh ấy vốn có rất nhiều nữ sinh ái mộ, tất cả mọi người đều cho rằng anh ấy rất đào hoa nhưng chỉ có bọn anh, những người bạn thân thiết mới biết được anh ấy không phải người như vậy. Nhưng mà gần đây anh ấy có phê bình kín đáo với khoa tài chính của mình, có khả năng là có quan hệ với bạn gái trước của cậu ấy." Anh cười nhẹ nhàng, duỗi tay xoa đầu Lâm Thanh Vũ, "Ngoan, hôm nào anh lại mời em ăn cơm, ngày mai phải làm cho em thất vọng rồi."

Lâm Thanh Vũ lộ ra vẻ mặt thất vọng, kinh ngạc nhìn Ứng Gia Văn đang tỏ vẻ có lỗi, cô nhanh chóng thu hồi tâm trạng, cười cười với anh, "Không sao." Cô ngọt ngào nói, tính toán khởi động kế hoạch B mà cả đám bọn cô đã nghĩ ra.

Mang theo tâm trạng tiếc nuối, Lâm Thanh Vũ mặc một bộ lễ phục màu hồng phấn khảm kim cương vô cùng quý báu kết hợp với đồ trang sức tinh xảo trang nhã tiến vào lễ đường lớn cùng với các bạn học cũng ăn mặc sang trọng thanh nhã không kém cô.

Lúc này, lầu một của lễ đường đã trải đầy ghế tựa, cửa sổ sát đất cao lớn cũng được trang trí hoa lệ, thoạt nhìn giống như đang đi vào vũ hội cung đình thế kỷ của mười bảy, mười tám, vô cùng xa hoa.

Vũ hội đầu tháng tư, nói hoa mỹ thì là vũ hội tốt nghiệp nhưng trên thực tế lại là thời cơ tốt nhất để tìm kiếm một nửa kia môn đăng hộ đối, cho nên gia đình của các học sinh đều cẩn thận chuẩn bị các loại tây trang, lễ phục cao quý đưa đến trường học cho con em mình.

Các sinh viên học viện âm nhạc hợp tấu với giai điệu của điệu Waltz duyên dáng, bên sân cả học sinh nam lẫn học sinh nữ đều xoay vòng tìm kiếm bạn nhảy, một đám các thiếu nữ thì say mê nhìn Cổ Hựu Hiền mặc trang phục đẹp đẽ đang khiêu vũ trên sân.

Sau khi điệu nhảy đầu tiên kết thúc, hội học sinh bắt đầu giao phó màn diễn tấu cho “ban nhạc Nặc Á”, một ban nhạc hoạt động độc lập nhưng thanh danh của nó còn vang dội hơn cả học viện âm nhạc của trường. Ban nhạc tham gia biểu diễn để các bạn trong học viện âm nhạc trở về tham gia lễ hội.

Ngồi ở một nơi xa sân khấu là các học sinh bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau mà không tham gia khiêu vũ, Lâm Thanh Vũ lại là một người trong số đó. Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cổ Hựu Hiền đang tỏa ánh hào quang trên sân ánh mắt đó có thể nói là một ánh mắt mang theo oán niệm. Nếu như cái tên này không tùy hứng, thì cô có thể thực hiện kế hoạch khiêu vũ với Ứng Gia Văn hợp vũ thì cũng có thể biểu đạt tình yêu của mình với anh rồi. Dù sao thì sau hai tháng nữa anh cũng tốt nghiệp rồi, nói cái gì cũng phải liêu lĩnh thử xem, cho dù có bị cự tuyệt, ít nhất cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối, nhưng bởi vì Cổ Hựu Hiền, tất cả kế hoạch của cô đều bị rối loạn.

Sau khi mọi người đã ra nhập sân nhảy khiêu vũ thì cô chuyển ánh mắt về phía điều khiển âm thanh bên cạnh sân khấu, nhìn Ứng Gia Văn đang quan sát, điều khiển mọi thứ bên ngoài, cô nở một nụ cười thật sâu. Như thế này thì có thể tiến hành kế hoạch B được rồi.

Thời gian nghỉ ngơi giữa vũ hội, hội học sinh đã sắp xếp tiết mục bài ca thổ lộ tình cảm, người khởi xướng đầu tiên là Cổ Hựu Hiền với bài hát “Bằng Hữu” của Chu Hoa Kiện tặng cho toàn thể các bạn sinh viên năm thứ tư sắp tốt nghiệp, phối hợp với tiếng nói tràn đầy tình cảm của MC tạm thời, chậm rãi đọc bản thảo Cổ Hựu Hiền đích tay viết, lại làm cho rất nhiều người chảy nước mắt, tiếp theo là những bài hát mà các em khóa dưới dành tặng cho anh chị khóa trên.

Một ca khúc vừa kết thúc, MC đột nhiên cất cao tiếng nói, "Oa ô! Xin đợi em một chút." Dùng tiếng nói hưng phấn nói: "Cuối cùng cũng xuất hiện bài hát thể hiện tình yêu, làm cho người ta rất hưng phấn, các bạn học sinh thân mến, đây là bài hát “Ám hiệu” của Lý Mân được dành tặng cho phó hội trưởng, anh Ứng Gia Văn." Nói xong, lễ đường lập tức vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, bạn MC hưng phấn quá mức nói tiếp: "Hơn nữa người gửi bài hát này còn ký tên nữa đó! Bạn sinh viên nữ này gửi lời nhắn đến đàn anh Ứng Gia Văn rằng: ‘Anh Ứng Gia Văn, em thực sự rất thích anh, mong anh đồng ý làm bạn trai em!’ Oa, rất có dũng khí, tôi quá khâm phục cô bé này rồi, người thầm mến phó hội trưởng đã lâu chính là người của khoa tài _____"

Khi tên của bạn sinh viên nữ này sắp được nói ra thì âm thanh "xì xào" một tiếng sau đó đột nhiên im lặng, mọi người đang cực kỳ hưng phấn, cảm xúc trong nháy mắt đông cứng lại, tất cả đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu, không giải thích được, bắt đầu kháng nghị.

Sau nửa ngày, tiếng nói trầm thấp của bạn MC lại vang lên lần nữa, "A, thật xin lỗi, phó hội trưởng đột nhiên cắt đứt nguồn điện, còn uy hiếp tôi không thể nói ra tên của bạn học đó, cho nên, vì an toàn tính mạng của mình mà suy nghĩ, tôi chỉ có thể phát trực tiếp bài “Ám hiệu” thôi. Bạn học nữ này, thật xin lỗi."

Bài hát "Ám hiệu" của Lý Mân vang khắp lễ đường, lúc ca khúc hát đến đoạn “Toàn bộ thế giới chỉ có anh không hiểu em yêu anh, em không muốn chỉ là bạn tốt mà thôi.” Lâm Thanh Vũ chậm rãi đứng lên, trái tim đập mạnh thình thịch, nhìn người kia đang cúi đầu điều khiển âm thanh, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Anh hành động như thế này là có ý gì? Cô thật sự không thể nào hiểu nổi, đi ra khỏi lễ đường, đợi buổi vũ hội này kết thúc.

Tránh ở một bên nhìn dòng người dần dần tản đi, ngay cả Cổ Hựu Hiền cũng đã đưa bạn gái về ký túc xá, nhưng mà cô vẫn chưa nhìn thấy Ứng Gia Văn đi ra. Trái tim cô cảm thấy thấp thỏm không yên, chờ đợi thật lâu cuối cùng cũng chờ được người đó đi ra.

"Đàn anh." Lâm Thanh Vũ lập tức tiến lên, thấy Ứng Gia Văn lộ ra khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng với mình, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thanh Vũ, chúng ta đến bên kia nói chuyện!" Ứng Gia Văn đưa cô đến lễ đường kín đáo bên cạnh bờ hồ, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, "Thanh Vũ, cảm ơn tình cảm em đã dành cho anh, anh thật sự rất vui."

"Anh Gia Văn." Khuôn mặt Lâm Thanh Vũ phấn khởi, ửng đỏ, hơi run rẩy kéo tay Ứng Gia Văn, đôi mắt xinh đẹp mang theo ý cười, hàng mi cong cong còn đọng giọt nước mắt vui mừng.

"Thực xin lỗi, anh thật sự không thể nào đáp lại mong muốn của em." Ứng Gia Văn nhẹ nhàng tránh khỏi cái nắm tay của cô, chân thành nói xin lỗi với cô, "Thực ra anh chỉ đối xử với em em như một người em gái, em là một cô gái tốt, trong tương nhất định sẽ có người thích hợp với em hơn anh, cho nên vừa rồi anh mới ngăn cản MC nói ra tên em."

"Em chỉ thích anh thôi! Hơn nữa, từ giờ trở đi anh cũng có thể không cần phải đối xử với em giống như em gái." Lâm Thanh Vũ kiên trì với suy nghĩ của mình, không ngừng tranh thủ cơ hội.

"Học muội, anh thật sự không thích hợp với em." Ứng Gia Văn dùng ánh mắt kiên định nhìn Lâm Thanh Vũ, chậm rãi nói ra: "Anh không thể trèo cao, với tới em."

Một câu nói làm cho đầu óc Lâm Thanh Vũ trống rỗng, một giọt nước mắt to như hạt đậu trong suốt sáng long lanh chảy xuống gò má đầy đặn của cô. Nhìn cô bé bình thường luôn lộ ra nụ cười ngọt ngào với mình, Ứng Gia Văn có chút đau lòng, nhưng lại nhớ tới thân phận bối cảnh chênh lệch giữa hai người, anh không thể không hạ quyết tâm, "Anh cũng sắp tốt nghiệp rồi, em nên quên anh đi!" Nói xong, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Đêm nay không có trăng sáng, trái tim Lâm Thanh Vũ lúc này âm ỉ giống như mặt hồ, không hề có ánh sáng.

Trở lại ký túc xá, ôm lấy ba người bạn đang chờ đợi tin tức của cô khóc ròng suốt cả đêm, hôm sau, bốn người mang theo đôi mắt sưng vù đến trường học, khiến cho mọi người người đều liếc nhìn, các loại lời đồn cũng theo đó âm ỉ lên. Nhưng chưa được hai ngày đã bị một tin đồn khác áp đảo, hội trường hội học sinh trong truyền thuyết dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng phải chèn ép khoa tài chính. Nhưng bởi vì đây chỉ là một lời đồn đãi cho nên không ai thật sự tin vào chuyện này.

Lâm Thanh Vũ cố gắng chinh đốn lại trái tim đau thương, cất giấu cảm xúc khi bị thất tình ở sâu trong nội tâm, một lần nữa bắt đầu cuộc sống sinh viên hồn nhiên vô tư.

Buổi tối, cô và các bạn học đang ở trong phòng xem phim của Quỳnh Dao chiếu lúc 8 giờ. "Rầm rầm rầm!" Đột nhiên, một chuỗi tiếng đập cửa vội vàng cắt đứt cảm xúc phập phồng của bốn người đang theo dõi tình tiết bộ phim trên TV.

Lâm Thanh Vũ nhanh chóng mở cửa, "A, chị. Tại sao chị lại khóc?"

Cô nhìn thấy Dương Phẩm Nghi đứng ở cửa ra vào, ôm một đồng hồ sơ, khóc đến thương tâm. Sau khi đưa cô vào phòng, Dương Phẩm Nghi càng khóc lớn tiếng hơn.

Thấy bộ dáng cô giống như vừa chịu ủy khuất, Lâm Thanh Vũ ôm cô thật chặt, vỗ vỗ lưng trấn an cô, "Chị à, xảy ra chuyện gì? Đừng khóc nữa!"

Qua một hồi lâu, Dương Phẩm Nghi hít mũi một cái, dùng giọng mũi đặc khịt nói: "Toàn bộ đề án và dự toán của khoa chúng ta đều bị hội học sinh đóng băng rồi, vừa mới. Chị và cán bộ khoa cùng đi đến chỗ hội học sinh kháng nghị, nhưng mà hội trường lại làm khó dễ chúng ta một lần nữa, như lần trước, đề án mà em đã xem giúp chị đó, chúng ta đã sớm đưa ra ý kiến muốn mượn lễ đường để làm nghiên cứu và mở buổi thảo luận, nhưng mà hội trường lại nói đề án của chúng ta có vấn đề, lại cùng thời gian với hoạt động của viện âm nhạc, chi đơn giản bảo chúng ta hủy bỏ hoạt động, dường như còn xóa sạch dự toán sáu tháng cuối năm của khoa chúng ta nữa."

"Buồn cười, không phải là hội trường Cổ muốn trả thù bạn gái trước cho nên mới cố ý chém giết khoa chúng ta chứ?!"

Lâm Thanh Vũ nhớ, trước kia Ứng Gia Văn đã từng nói với cô, nhưng lúc đó cô cũng không cho rằng như vậy.

"Không có khả năng, học trường Cổ làm sao có thể làm ra loại chuyện này!" Một đám bạn học lủi rủ thảo luận, nhất trí cho rằng đây là một chuyện cười.

"Chị. Anh Gia Văn không có bất cứ ý kiến gì sao? Anh ấy chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ." Nói đến cái tên nhạy cảm, Lâm Thanh Vũ có chút không được tự nhiên.

"Anh Ứng kẹp giữa khoa tài chính và hội học sinh, chính anh ấy cũng sút đầu mề trán, không thể làm gì được. Vừa mới rồi hội trường nói, gọi. . . . em. trực tiếp đến nói chuyện với anh ta." Dương Phẩm Nghi nói đến vẻ sau lập tức ập a ập ứng, lo lắng nhìn Lâm Thanh Vũ.

"Em? Tại sao lại là em? Em cũng không phải thành viên của hội sinh viên khoa! Có chuyện gì cũng không tới phiên sinh viên năm nhất em ra mặt."

Dương Phẩm Nghi dùng ánh mắt khẩn cầu nói ra: "Không biết hội trường Cổ nghe ngóng được ở đâu nói khoa tài chính chúng ta có hội trường ngầm,

bất luận chuyện lớn nhỏ gì cũng phải được người hội trưởng này quyết định, cho nên rõ ràng phải mời em đến nói chuyện trực tiếp với anh ta. Thanh Vũ, em mau giúp chị chuyện này đi?"

Nhìn Dương Phẩm Nghi khóc đến hoa lệ đầm mưa, không khỏi nhen lên nhiệt huyết tràn đầy trong lòng Lâm Thanh Vũ. Cô không nói hai lời lập tức lôi kéo Dương Phẩm Nghi đi đến hội học sinh ở hoàng cung.

Trong phòng họp của hội học sinh, đèn đuốc sáng trưng. Từ lần trước, sau khi nghe thấy Cổ Hựu Hiền kéo đàn vi-ô-lông trong này, đây là lần thứ hai cô đi vào phòng của hội học sinh, lúc này, trong văn phòng chỉ còn phó hội trưởng, vài người tổ trưởng đang tranh luận công việc, cô liếc mắt lập tức nhìn thấy ngòi Cổ Hựu Hiền đang ngồi ở vị trí cao nhất trong bàn hội nghị.

"Hội trưởng." Lâm Thanh Vũ gọi.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía cô.

"A, đây không phải cô bé dùng băng cá nhân OK sao? Xảy ra chuyện gì? Đến hội học sinh có chuyện gì sao?" Cổ Hựu Hiền cười mỉm, đứng lên chào đón cô.

Dương Phẩm Nghi đến sau Lâm Thanh Vũ lập tức đi tới, lấy hết dũng khí nói với Cổ Hựu Hiền: "Hội trưởng, Tiểu Vũ chính là cố vấn của khoa chúng tôi."

Cổ Hựu Hiền đang tươi cười, sau khi nghe Dương Phẩm Nghi nói xong, lập tức thu hồi vẻ mặt, đi trở về vị trí của mình, ý bảo hai người ngồi xuống.

Bàn hội nghị hình tròn, Lâm Thanh Vũ ngồi nghiêm chỉnh đối diện trước mặt Cổ Hựu Hiền, đối mặt với người hội trưởng quyền thế hiện nay, cô không hề cảm thấy khiếp đảm, không giống Dương Phẩm Nghi ngồi bên cạnh sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Chào các anh các chị, em là sinh viên năm nhất khoa tài chính Lâm Thanh Vũ, bây giờ em thay mặt khoa có việc cần hỏi hội trưởng, liên quan đến dự toán cho hoạt động của khoa em. Xin hỏi có vấn đề gì sao ạ? Nếu như trên đề án có sai sót gì, chúng em có thể sửa chữa lại." Lâm Thanh Vũ xem kỹ hồ sơ Dương Phẩm Nghi đưa cho mình, thẳng thắn nói ra.

"Thanh Vũ, em thực sự là hội trưởng ngầm của khoa tài chính sao? Thật không nghĩ tới nữ sinh thiên chân khả ái (hồn nhiên ngây thơ) như em lại là người nắm quyền lực, hội trưởng ngầm của khoa tài chính?" Cổ Hựu Hiền lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

"Hội trưởng, đừng nói đến những chuyện khác nữa, xin hội trưởng hãy chỉ ra vấn đề mà em vừa mới hỏi."

Nhìn thấy nữ sinh đáng yêu lại lộ ra biểu hiện thành thực như thế này, anh quả thực có chút bất ngờ, thu hồi tư tưởng muốn vui đùa nói: "Giống như em vừa mới nói, hồ sơ đề án của khoa em quả thật có vấn đề, cho các em sửa chữa lại cũng không phải không thể, nhưng mà lễ đường đã chuyển cho viện âm nhạc, xin mời khoa em tìm thời gian khác."

"Cái này không đúng, hồ sơ trong tay em đã ghi rõ ràng, đưa ra ý kiến xin hoạt động sớm hơn một tuần so với viện âm nhạc, làm sao có thể chỉ vì một sai sót nhỏ nhỏ mà hủy bỏ? Trong sổ tay sinh viên, điều thứ ba mươi khoản thứ nhất vẫn bản rõ ràng đã viết: hồ sơ xin cấp hoạt động có sai sót nhỏ có thể sửa chữa, xin hội trưởng hãy dùng thái độ công bằng để xử lý chuyện này." Trong mắt Lâm Thanh Vũ lóe lên ánh mắt khôn khéo, mở hồ sơ ra tiếp tục nói chuyện: "Mặt khác, dự toán từ đầu đến cuối học kỳ đã được quyết định tại sao đến bây giờ mới đổi ý cắt giảm?"

Bây, tám đàn anh đàn chị có mặt ở đây đều mở to hai mắt nhìn cô bé đàn em với những phát biểu vô cùng sắc bén, ngay cả bọn họ cũng không nhớ rõ những điều khoản ghi trong sổ tay, vậy mà cô bé lại có thể học thuộc. Mà Ứng Gia Văn lại càng kinh ngạc, không ngờ cô bé này lại không hề đơn giản như vậy!

"Đàn em à, chi phí trợ cấp của trường có giới hạn, trong thời gian ngắn bọn anh phải quyết định rất nhiều chuyện, đề án của khoa em thật sự có vấn đề, lại không thể sửa chữa trong thời gian bọn anh yêu cầu, đồng nghĩa với việc phải xin xét duyệt lại một lần nữa, còn vấn đề về dự toán ngân sách, thật sự phải xin khoa các bạn tha thứ rồi, nhân viên nhà trường cắt giảm toàn bộ dự toán của các khoa, bọn anh cũng vô cùng buồn phiền, không thể không đưa ra quyết định." Cổ Hựu Hiền vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lâm Thanh Vũ.

Nhìn Cổ Hựu Hiền có vẻ đứng đắn, nghe anh ta lên tiếng, Lâm Thanh Vũ trầm mặt nhìn đàn anh đàn chị đứng bên cạnh mặt mày xanh xao, cuối cùng lại nhìn Cổ Hựu Hiền, "Hội trưởng Cổ Hựu Hiền, anh thật sự cho rằng chúng tôi chưa chuẩn bị gì mà đã dám đến đây truy hỏi anh sao? Xin anh đừng tron mắt nói lời bịa đặt, chỉ một vài câu đã có đùn đẩy trách nhiệm một cách sạch sẽ. Trong sổ tay viết rõ ràng thời gian để chỉnh sửa hồ sơ là một tháng, tại sao theo lời anh nói lại chỉ có hai ngày? Được rồi, đã là nhân viên nhà trường cắt giảm kinh phí của toàn bộ các khoa, tại sao dự toán của viện âm nhạc lại vừa vận dôi ra phần dự toán mà khoa tôi thiếu chứ hả?" Cô nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào Cổ Hựu Hiền, "Nghe nói. . . . một thời gian trước hội trưởng Cổ chia tay với đàn chị trong khoa tôi, gần đây lại quen với đàn chị của viện âm nhạc, hi vọng đây không phải là nguyên nhân khiến hội trưởng Cổ lấy việc công làm việc tư."

Các thành viên khác của hội học sinh và Dương Phẩm Nghi đều cảm thấy run sợ, mở to mắt nhìn Lâm Thanh Vũ, cô bé đàn em này thật lợi hại, nói trúng tim đen lại ăn nói khéo léo làm Cổ Hựu Hiền nghẹn lời.

Cổ Hựu Hiền căm tức nhìn Lâm Thanh Vũ, dùng sức vỗ bàn quan sát các cán bộ của hội đang đứng xung quanh, "Là ai đã nói chuyện này ra hả?" Ánh mắt dừng lại trên người phó hội trưởng.

"Chuyện không thể để lộ ra ngoài như vậy tớ làm sao có thể nói ra." Ứng Gia Văn vội vàng ghé vào tai Cổ Hựu Hiền làm sáng tỏ mọi chuyện.

"Hừ, hội trưởng Cỏ, anh đừng có dám làm không dám chịu, trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được, xin anh đừng quá coi thường mạng lưới tình báo của tôi." Lâm Thanh Vũ kìm nén tức giận nói chuyện với Cỏ Hựu Hiền đang vô cùng giận dữ.

"Học muội, khả năng nói vắn lại của em thật đúng là đáng sợ, rất giống với cha em, thật đúng là được di truyền đầy đủ từ ông ấy." Cỏ Hựu Hiền nghiêm túc nhìn Lâm Thanh Vũ, "Sớm nghe nói ở khoa tài chính có một nữ sinh viên có cha là người có phiếu bầu cao nhất ở Đài Nam liên tục bốn năm liền, lại là ủy viên lập pháp, hôm nay được chứng kiến thật đúng là khiến cho tôi mở rộng tầm mắt, nghe nói cha của em đúng là thị trưởng của Đài Nam tiếng nói có sức mạnh nhất đúng không?!"

"Những chuyện này không liên quan đến vấn đề chúng ta đang thảo luận, chúng tôi chỉ xin hội trưởng hãy dựa vào lương tâm để làm việc chứ không phải dựa vào một quyền thế của mình để làm việc tu." Lâm Thanh Vũ thống hận nhất chính là có người đánh đồng cô và cha cô, mà Cỏ Hựu Hiền vừa vắn dầm lên quả thuốc nổ ấy.

"Em đã gọi anh một tiếng hội trưởng, dĩ nhiên anh chính là hội trưởng hội học sinh có quyền thế nhất, em nói có đúng không, anh cố ý đối xử không công bằng với khoa tài chính đây thì sao? Anh thích lấy việc công làm việc tư đây, em làm gì được anh sao? Em quản được sao? Hội trưởng ngầm của khoa tài chính, sinh viên năm nhất, ha. Em có thể làm gì được chứ?" Cỏ Hựu Hiền cười ngạo mạn, giọng điệu mang theo đùa giỡn nói ra. "Bằng không chờ một ngày nào đó em trở thành bạn gái của anh, tự nhiên anh sẽ ngoan ngoãn chăm sóc cho em, suy nghĩ một chút đi?"

Vừa nói xong những lời này, tất cả các cán bộ khác trong hội học sinh đều buồn rầu lấy tay chống đầu tựa lên bàn hội nghị, sau khi Cỏ Hựu Hiền bị bạn gái trước bỏ vào nửa năm trước, hình như anh không thể quên được nỗi đau đó, lại đối bất đầu sinh ra ý định trả thù khoa tài chính trong đầu, bọn họ có thể làm gì được.

"Anh thật sự vô cùng ngây thơ đấy! Các anh chị trong hội học sinh à, đây là người mà các anh chị muốn giúp đỡ và nghe theo sao? Đây là người mà các anh chị hết lòng trợ giúp sao? Cỏ Hựu Hiền, loại người ngây thơ có thù tất báo này trí khôn thực sự còn không bằng học sinh tiểu học." Lâm Thanh Vũ ăn nói sắc bén.

Cỏ Hựu Hiền hoàn toàn bị chọc giận, không lựa lời nói: "Cô đừng có làm ra vẻ, đừng có kích động người của tôi, đừng thực hiện kế ly gián chia rẽ nội bộ hội học sinh chúng tôi, có bản lĩnh thì chờ đến khi cô học năm ba, xem cô có vượt qua cuộc tuyển chọn làm hội trưởng hội học sinh không."

"Các anh chị trong hội học sinh à, các anh chị đều là người trong hai ngành lớn của trường, mặc dù thế lực của khoa chúng tôi hiện tại không lớn, nhưng chờ sau hai năm nữa, các anh chị cho rằng các bạn học năm ba giống tôi có năng lực gì để thắng người tham dự tuyển cử của chúng tôi?"

"Ha. Vậy cũng được, đó không phải vấn đề nghiêm trọng, tiếp theo tôi muốn lợi dụng quyền lực của mình để giúp đỡ các em sinh viên của hai ngành lớn này, giúp bọn họ lấy được chút lòng tin của một số người, như vậy mới công bằng, cảm ơn nhắc nhở của cô." Cỏ Hựu Hiền lộ ra vẻ mặt bùng tình đại ngộ, nhẹ nhàng cười.

"Phanh!" Lâm Thanh Vũ đập mạnh vào bàn. "Đồ tiểu nhân này!" Giận không kềm chế được đứng bật dậy, cô đến gần Cỏ Hựu Hiền, các thành viên khác của hội học sinh, Ứng Gia Văn, Dương Phẩm Nghi sợ tới mức vội vàng tách hai người này ra.

"Cỏ Hựu Hiền, thật đúng là không tốt, ở đây chỉ có hai người chúng ta là người Đài Nam, anh có biết đồng hương có nghĩa là gì không?" Lâm Thanh Vũ phát ra tiếng cười như chuông bạc, "Có nghĩa là có rất nhiều chuyện tôi không muốn biết cũng sẽ tự động chảy vào tai tôi, lần trước được nghỉ về nhà, chẳng qua là sau khi nói với trợ lý của cha tôi rằng tôi và hội trưởng Cỏ Hựu Hiền là đồng hương, không ngờ lại nghe được những thành tích vĩ đại của anh, cho nên trong lòng tôi, anh chính là tên sinh viên dựa dẫm vào cha mình, được cha che chở."

"Cái con nhóc điên rồ này." Cỏ Hựu Hiền tức đến đứt bỏ lý trí và ưu nhã, giẫy ra khỏi sự khống chế của hai người khác, về mặt tức giận đi đến trước mặt Lâm Thanh Vũ.

"Làm gì vậy. Tôi không sợ anh đâu." Người con trai thân cao 1m8 tới gần, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của Lâm Thanh Vũ chỉ tới ngực Cỏ Hựu Hiền, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu, khinh bỉ nhìn Cỏ Hựu Hiền, chậm rãi nói: "Cần tôi chia sẻ với mọi người một, hai chuyện của anh sao? Vậy thì chuyện lễ mừng năm mới năm nay cũng được lắm, nghe nói học trưởng Cỏ mua một chiếc xe thể thao BMW hơn hai trăm vạn, mà hội trưởng vì khoe khoang, chỗ đàn chị năm tư của khoa chúng tôi trên chiếc xe đó còn biểu diễn kỹ năng đặc biệt, lại rất không khéo là không khống chế được bị đâm cho bay nhảy ở cửa chính của chính nhà thị trưởng, đàn chị đáng thương của tôi cũng bị sợ ngây người, lúc này mới nói chia tay với anh, thế mà anh lại giận chó đánh mèo lên khoa tài chính của chúng tôi, còn nửa nửa đêm tết Nguyên Đán năm nay."

Chỉ thấy những người khác ngây ra như phỗng nhìn hai người giằng co, Cỏ Hựu Hiền đỏ mặt liếc nhìn Lâm Thanh Vũ trước mặt, về mặt hung ác muốn đánh lên đầu cô, cũng trong nháy mắt sắp chạm vào đầu Lâm Thanh Vũ kia lại bị một lực lớn ném qua vai, nặng nề ngã chổng vó!

Hoàng cung ưu nhã, văn phòng của hội học sinh quyền lực nhất trường, từ xưa tới nay chưa từng xảy ra màn đánh nhau kịch liệt như bây giờ, Lâm Thanh Vũ đã học võ phòng thân nhiều năm quật ngã Cỏ Hựu Hiền, Cỏ Hựu Hiền đau đến mức phải nói ra lời thô tục.

Các thành viên trong hội học sinh kinh ngạc, cảm cũng sắp rơi xuống đất, không tin hội trưởng ưu nhã của mình lại nói năng thô tục, mà càng khiến người ta không dám tin chính là lời nói tiếp theo của Lâm Thanh Vũ.

Cô trở tay dùng sức lắc lắc tay Cỏ Hựu Hiền, quát: "Bỏ cô nương khó chịu anh đã lâu rồi, nếu không vì cái tên háo sắc như anh, thì sao tôi lại không có cơ hội khiêu vũ với anh ấy chứ, anh đi chết đi ——"

Thù mới tăng thêm hận cũ, cô càng dùng lực lắc lắc Cỏ Hựu Hiền, khiến Cỏ Hựu Hiền đau đến mức không thém để ý đến hình tượng kêu la oai oái.

Lúc này, Lâm Thanh Vũ bị Ứng Gia Văn tách ra khỏi người Cỏ Hựu Hiền, mà Cỏ Hựu Hiền cũng được cái cán bộ khác nâng dậy, cũng ngăn anh lại,

không cho anh lại gần Lâm Thanh Vũ lần nữa.

"Đủ rồi, anh cũng không nhìn được nữa. Phẩm Nghi, em đưa Thanh Vũ về trước đi, bọn anh sẽ nhanh chóng giải quyết việc của bọn em, nhất định sẽ xử lý công bằng theo quy định." Ứng Gia Văn nói xong lập tức tổng hai người đi ra ngoài, sau khi giải thích đơn giản với hai người xong trở lại văn phòng khóa cửa lại, quay đầu nhìn về phía Cổ Hựu Hiền, "Hội trưởng, chuyện ngày hôm nay nếu truyền ra ngoài, mấy người chúng ta đều không làm người được nữa. Trò khôi hài này diễn đến đây rồi cũng nên ngừng lại đi, Phẩm Nghi và Thanh Vũ cứ để tôi xử lý, cam đoan các em ấy sẽ không nói nhiều, để cho mọi chuyện trở về như cũ đi!"

Trong văn phòng trầm mặc một lát, Cổ Hựu Hiền chậm rãi nói ra: "Các cậu tự xử lý đi, mặt khác, tuyển cử hội trưởng hội học sinh, tôi không muốn làm nữa."

Hai ngày sau, khoa tài chính lại đoạt lại quyền sử dụng lễ đường ngay cả dự toán bị cắt giảm cũng được khôi phục, Dương Phẩm Nghi ôm chặt lấy Lâm Thanh Vũ, cảm tạ cô đã rút dao tương trợ. Từ nay về sau, trong đại học Nặc Á đã lưu truyền một tin đồn——

Tuyệt đối không thể làm trái lời hội trưởng ngầm của khoa tài chính.

Ngàn vạn lần không được đụng vào người nắm quyền lực ngầm ấy.

Các loại tin đồn cứ thế bị truyền đi, nhưng không ai biết rõ chân tướng, hơn mười người trong cuộc là người ăn ý nói năng thận trọng, nhưng mà không có lửa thì sao có khói, sao tin đồn lại lan truyền như vậy.

Sau nửa tháng, nghe nói hội trưởng Cổ đã chia tay với bạn gái khoa âm nhạc rồi, lập kỷ lục về người bạn gái ngắn nhất của Cổ Hựu Hiền.

Cứ như vậy, mỗi ngày ở đây đều có tin đồn mới truyền ra ngoài, Lâm Thanh Vũ là người đầu tiên đến buổi lễ tốt nghiệp của đại học Nặc Á, mang theo nước mắt nhìn Ứng Gia Văn bước ra cửa trường.

"Chào tạm biệt, hẹn gặp lại, anh Gia Văn."

Chào tạm biệt, hẹn gặp lại, mối tình đầu của em, kỉ niệm của một thời tuổi trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lũs Mạnh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Lâm Thanh Vũ mặc bộ đồng phục là váy ngắn màu tím sậm, mái tóc màu nâu đậm uốn xoăn, cô nhẹ nhàng mềm mại nói: "Tổng giám đốc Trần, bà Trần, mặc dù hiện tại giá hối đoái của đồng Đô la đang tăng trên diện rộng, nhưng nửa năm trước quý công ty đã thực hiện dự án mua bán Đô la, lúc này phát huy tác dụng rất lớn, với tỉ giá dao động như hiện thời đã lời hơn ba trăm vạn so với buôn bán trước kia, tổng giám đốc Trần nghiên cứu tỉ giá thật sự rất tốt đấy!"

"Ha ha ha. Chuyện này phải cảm ơn quản lí Trần, nếu không có đề nghị của cậu ấy, tôi làm sao hiểu được những thứ này." Trong phòng quản lý, tiếng cười truyền ra không ngừng, làm cho văn phòng vốn vô cùng nghiêm túc trở nên thoải mái và vui vẻ hơn nhiều.

Lâm Thanh Vũ khéo léo nói tốt cho quản lí nhà mình, giúp phủ lên người quản lý Trần Xương Viễn của chi nhánh ngân hàng Đài Nam một lớp hào quang, vui vẻ nhìn giấy tờ mà khách hàng vừa ký lệnh thêm ba trăm vạn trong ngân sách.

Sau khi tiễn khách xong, Trần Xương Viễn gần đây hay làm ra vẻ nghiêm túc cũng vui sướng lộ ra vẻ tươi cười, thoả mãn nhìn cấp dưới Lâm Thanh Vũ. Hơn một năm trước cô gái này mới chuyển từ chi nhánh ngân hàng Đài Bắc đến chi nhánh ngân hàng Đài Nam làm nhân viên, rất khéo léo, tinh tế, nắm bắt được tâm tư của các khách hàng, luôn tự nhiên, ung dung bình tĩnh làm cho khách hàng cam tâm tình nguyện móc tiền từ trong túi ra, thủ đoạn, mảnh khảnh vô cùng cao tay, anh tin Lâm Thanh Vũ năm nay mới hai mươi chín tuổi, tương lai chắc chắn sẽ thành công.

"Quản lí, còn quyền lợi về lựa chọn tỷ giá hối đoái của ông Cô, tôi đã nghĩ ra phương pháp giải quyết tốt rồi, bao giờ quản lý và anh Phan đến công ty xây dựng Cổ Thành hãy mang nó theo." Lâm Thanh Vũ vừa nói vừa thu dọn chén cà phê trên bàn.

"Được, lát nữa cô đem vào cho tôi." Trần Xương Viễn cẩn thận phê duyệt chồng hồ sơ trên bàn làm việc.

Thu dọn phòng quản lý xong, cô đang định trở lại chỗ của mình ở bộ phận ngoại hối, khi đi ngang qua phía sau bạn tốt Lăng Y Linh thì đột nhiên nghe thấy cô ấy nói đang gặp phải khó khăn, "Sao có thể như vậy, chuyện này hoàn toàn là lỗi của công ty các cô, cho tới bây giờ mới nói với tôi là không còn phòng, tôi phải làm sao đây. Cô Trần, buổi tối hôm nay tôi sẽ tan tầm sớm hơn mọi hôm một chút, buổi tối lại nói chuyện."

Thấy bạn tốt cau mày, lo nghĩ cúp điện thoại, Lâm Thanh Vũ vội vàng đến gần hỏi chuyện: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi?"

"A, Tiểu Vũ, cậu tới thật đúng lúc, thời gian trước không phải tớ đã đặt mua một căn hộ cao cấp ở Sâm Lâm sao? Vừa nãy cô phụ trách gọi điện thoại

đến, nói là căn phòng tớ đặt mua trước kia đã bị những người khác mua mất rồi, cho nên không tính toán gì đến việc mua bán căn hộ của tớ nữa, hiện tại tất cả các căn hộ của dự án ở khu Sầm Lầm này đã bán hết rồi, nói là sẽ trả lại tớ toàn bộ tiền đặt cọc." Lăng Y Linh nói, một giọt nước mắt to như hạt đậu đã trào quanh hốc mắt.

Sau khi Lâm Thanh Vũ chuyển đến chi nhánh ngân hàng Đài Nam, trải qua mấy tháng ở chung, cô và Lăng Y Linh đã trở thành đồng nghiệp tốt. Cô vô cùng yêu mến người bạn tốt mòng manh này, tuy nhiên các đồng nghiệp khác khi nói đến Lăng Y Linh lại thường gọi cô là "chị hai ngu ngốc", "chị hai trăm lạng", "người đi ăn cơm mà cũng thất thân", "ngoại trừ thời gian làm việc còn lại đều rất mơ hồ" mọi việc như thế đều đúng một nửa, chỉ có Lâm Thanh Vũ biết rõ, Lăng Y Linh có khi sẽ lộ ra ánh mắt và bộ dạng ngờ ngác như vậy, tất cả đều là bởi vì cô ấy đang suy nghĩ nội dung của bộ tiểu thuyết.

Đúng vậy, người bạn thân này của cô đồng thời cũng là một tác giả, chuyên môn viết tiểu thuyết đam mỹ, hình như còn có chút danh tiếng trong giới đam mỹ, đáng tiếc là cô không thích xem tiểu thuyết nam nam, nhưng mà vẫn khuyến khích cô ấy sáng tác.

Lâm Thanh Vũ tương đối tán thành lối sống chăm chỉ của mỗi người, đặc biệt là cô bạn tốt này, cô rất thương thức thái độ khi cô ấy chăm chú sáng tác.

"Lại phát sinh loại chuyện này sao, loại chuyện bán phòng đã đặt trước này cũng xuất hiện ở xây dựng Cổ Thành sao?" Lâm Thanh Vũ kéo một cái ghế bên cạnh sang, ngồi sát Lăng Y Linh, "Cậu có hợp đồng mua bán căn hộ không? Tớ xem giúp cậu, buổi tối sẽ đi nói chuyện lý luận với bọn họ." Nói đùa, người chị em tốt của cô làm sao có thể để người ta bắt nạt dễ dàng như vậy!

Điều khoản hợp đồng rất nhiều, Lăng Y Linh chưa từng nghiên cứu cẩn thận, lúc này Lâm Thanh Vũ nghiên cứu cẩn thận mỗi một điều, muốn phát huy bản lĩnh cãi nhau từ nhỏ —— không, là bản lĩnh "lý luận" của mình. Việc quan trọng nhất là phải đọc hết, thu thập tài liệu, phân tích cẩn thận, bởi vì chuyện đó chính là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Về phương diện khác, sự tồn tại của công ty xây dựng Cổ Thành đối với cô rất đặc biệt, cha cô và ông chủ của Cổ Thành hình như là chỗ quen biết cũ, mà lại còn rất thân thiết, thật ra ấn tượng của cô đối với Cổ Thành cũng coi như là bình thường, nhưng sau khi biết Cổ Hựu Hiền – con trai thứ hai nhà họ Cổ, ấn tượng của cô về Cổ Thành chuyển biến đột ngột, kém đến cực điểm. Cho đến bảy, tám năm sau, khi cô tiếp xúc làm việc với con trai lớn nhà họ Cổ – Cổ Bá Chương, phục sát đất sự linh hoạt khi xử lý tài chính của anh, liều mạng muốn học tập cách làm việc của anh.

Cũng bởi vậy, cô rất kinh ngạc, ông chủ của Cổ Thành ngoại trừ con thứ hai Cổ Hựu Hiền, vẫn còn đưa con trai lớn vĩ đại như thế.

Hơn năm giờ chiều, Lăng Y Linh về mặt khẩn trương và Lâm Thanh Vũ về mặt thông dong cùng nhau đi vào khu vực tiếp khách được trang hoàng vô cùng xa hoa.

Vừa thấy Lăng Y Linh tới, một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy nhanh chóng đón tiếp.

"Lăng tiểu thư, tôi là người đã ký kết hợp đồng với cô hôm đó, Trần Trinh Ngọc, chúng ta ngồi xuống nói chuyện nhé!" Nói xong lập tức dẫn hai người bọn họ đi về phía bàn tròn nhỏ bên trong.

Sau khi ba người ngồi vào chỗ của mình, nhà khách cũng đông nghẹt công nhân viên, "A, có muốn gọi quản lý tới nói chuyện không, anh ấy vừa mới đi ra ngoài thôi, tôi sợ chuyện này phải để quản lý ra mặt mới có biện pháp giải quyết." Một đám người nồm năm miệng mười nhỏ giọng thảo luận, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên gọi điện cầu cứu.

"Lăng tiểu thư, là tôi nhất thời sơ sót, tòa nhà E 5 chỉ 3 thật ra đã bán sớm hơn vài ngày rồi, nhưng tôi không hề phát hiện ra, hôm nay tổng kết lại mới phát hiện có dư ra một bản hợp đồng mua bán nhà ở, cho nên. Thật sự rất xin lỗi cô, chúng tôi sẽ trả lại cho cô toàn bộ tiền đặt cọc."

Nhìn vị mỹ nữ trước mắt cúi thấp đầu, Lăng Y Linh đã chuẩn bị tâm lý, hai trăm căn hộ Sầm Lầm cao cấp, mọi người đánh nhau vỡ đầu mới tranh được, sao còn có khả năng dư phòng cho cô, "Nhưng mà. Nhưng mà."

Trong lòng cô chưa xót, trong chốc lát, áp a áp ứng cũng không biết phải nói cái gì.

"Trần tiểu thư." Lâm Thanh Vũ dùng tiếng nói trẻ con tuyệt vời chậm rãi nói: "Các cô bán phòng đã đặt trước là lỗi sai của công ty cô sao có thể để cho chúng tôi, những người khách hàng gánh chịu."

Nhà khách vốn đang náo nhiệt bỗng chốc tĩnh lặng, Trần Trinh Ngọc cùng với công nhân viên vây xem bên cạnh không khỏi mở to hai mắt, nhìn về phía Lâm Thanh Vũ.

"Á, xin hỏi vị tiểu thư này họ gì?" Trần Trinh Ngọc quyết định hỏi.

"Tôi họ Lâm, là đồng nghiệp của cô Lăng."

"Lâm tiểu thư, chuyện cô vừa nói tôi hiểu, nhưng hiện tại hai trăm hộ quả thực đã bán hết rồi, thật sự không có biện pháp khác, nếu không công ty của chúng tôi đang khởi công xây dựng một khu nhà khác ở An Nam, xin cô Lăng suy nghĩ xem một chút cô muốn sống ở đâu, còn khu cao cấp Sầm Lầm này thật sự đã bán hết rồi, không thể lấy lại một căn cho cô được."

Lâm Thanh Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Lăng Y Linh, thấy cô ấy cau mày liên tục lắc đầu, "Tôi chỉ muốn mua căn hộ cao cấp Sầm Lầm."

Quay đầu lại nhìn Trần Trinh Ngọc phía đối diện, Lâm Thanh Vũ chậm rãi nói: "Chưa từng nghe nói đến việc người của công ty xây dựng Cổ Thành lại nói chuyện như thế này, chuyện này mà truyền ra ngoài thì như thế nào? Danh tiếng của công ty sẽ mất hết, không đứng sao?"

Tâm lý Trần Trinh Ngọc lại lung lay thêm một chút, tâm loạn như ma, cô đã không còn gì để nói, qua một hồi lâu mới đáp lời: "Chúng tôi. Chúng tôi vừa mới thảo luận thật lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp phù hợp với yêu cầu của cô Lăng."

"Thăm, Tiểu Ngọc không ngăn được rồi, mau đi ra nhìn xem quản lý đã trở lại chưa?" Công nhân viên đứng xung quanh châu đầu ghé tai, hai, ba người nhân viên mau chóng rời khỏi nhà khách đi gọi điện thoại thúc giục.

"Có thể mời quản lý của cô đến đây được không, cô cũng chỉ là một công nhân viên bình thường, rất nhiều việc không thể tự mình quyết định, không phải sao?" Lâm Thanh Vũ cười nọt ngào nhìn Trần Trinh Ngọc.

Nghe thấy đối phương nói chuyện có vẻ thân thiện, tâm trạng lo lắng của Trần Trinh Ngọc dần dần buông lỏng. Cô thấy các đồng nghiệp ngồi xung quanh vẫn hoa chân múa tay ra hiệu, biết rõ bọn họ đang ám chỉ cái gì, "Quản lý của chúng tôi đang đến đây, mời hai cô ngồi chờ một lát."

Thấy hai tiểu thư đang mặc đồng phục ngân hàng màu tím này nhẹ nhàng gật đầu, Trần Trinh Ngọc rời khỏi hiện trường như chạy trốn, nhanh chóng cדי ra cửa chính đợi, cho đến khi trông thấy chiếc Audi R8 quen thuộc đi đến, tảng đá lớn trong lòng cô rốt cuộc cũng được gỡ xuống.

"Quản lý, người mua dẫn theo một người đồng nghiệp nói chuyện tương đối khó chịu." Trần Trinh Ngọc ghé tai anh nói.

"Ừ, vừa rồi cũng đã nói qua trong điện thoại, đừng lo, giao cho tôi!" Người bước xuống từ chiếc xe thể thao sang trọng kia chính là con trai thứ hai của Cổ Thành—— Cổ Hựu Hiền.

Trước mắt, anh đang đảm nhận chức quản lý bộ phận tiêu thụ ở công ty xây dựng Cổ Thành, là người phụ trách toàn bộ việc tiêu thụ, xoay vòng vốn đầu tư. Bình thường ngoại trừ tiếp nhận các hợp đồng ủy thác, mua bán, còn phải xử lý một vài nghiệp vụ khác của Cổ Thành.

Anh gầy gầy tóc mái hơi dài, tự nhiên vuốt sang hai bên, chỉnh lại caravat, bước nhanh vào nhà khách, dùng giọng nói nhẹ nhàng nói với hai vị khách đang chờ: "Chào hai người, tôi là Cổ Hựu Hiền, quản lý bộ phận tiêu thụ." Nói xong, anh nhanh chóng đưa ra hai cái danh thiếp sau đó thông dong ngồi xuống.

Tâm tình Lâm Thanh Vũ rất khó chịu! Cô đã biết Cổ Hựu Hiền chính là quản lý của bộ phận tiêu thụ của Cổ Thành, cũng biết hôm nay nhất định sẽ gặp anh, nhưng, cô không thể tưởng tượng được là sau khi nghe giọng nói của anh, một vài sự việc, hình ảnh liên quan đến anh mà đã lâu không nhớ lại tự động hiện lên, đuổi cũng không đi.

Mười năm không gặp Cổ Hựu Hiền để tóc ngắn, màu da tương đối khỏe mạnh màu đồng cổ lại đen hơn hồi học đại học một chút, dáng người cao lớn cân xứng vốn có hôm nay lại càng rắn chắc hơn, mày rậm mắt to, đúng phong cách của một người mẫu, so với năm đó bộ dáng công tử hồi trước, bây giờ đã thành thực hơn nhiều.

Dù sao cũng đã ra xã hội nhiều năm như thế, chắc chắn phải có tiến bộ! Lâm Thanh Vũ nghĩ thầm, nhưng sau khi tiếp nhận danh thiếp trong tay anh, cô nở nụ cười.

Tám danh thiếp này thật sự bộc lộ toàn bộ tính cách của anh!

Tám danh thiếp này được sắp xếp khá đơn giản, cũng không được trang trí gì nhiều, bởi vì hơn một phần ba tám danh thiếp đó chính là bức ảnh vô cùng đẹp trai của anh.

Không hổ danh là quản lý bộ phận tiêu thụ, mặc kệ đối tượng là ai, quan trọng nhất là có thể tiêu thụ chính mình!

Nhìn cô gái cười vô cùng ngọt ngào trước mắt, Cổ Hựu Hiền cũng nở nụ cười chói mắt nói: "Vị tiểu thư này trông thật quen! Có phải trước kia cô đã đến xem nhà ở công ty chúng tôi không?"

Anh vừa nói xong câu này, khuôn mặt vốn đang nở nụ cười ngọt ngào của Lâm Thanh Vũ lập tức đông cứng lại. Cô thu về mặt tươi cười lại, lạnh lùng nói: "Không có."

Thấy cô trở mặt trong nháy mắt, Cổ Hựu Hiền nhướng nhướng mày, trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu, chẳng lẽ anh mới nói câu đầu tiên đã đắc tội đối phương rồi? Không thể nào! Vừa rồi anh cũng không nói gì kỳ quái mà!

Anh cũng không suy nghĩ nhiều, quay đầu nhìn về phía Lăng Y Linh, "Lăng tiểu thư, chắc cô Trần đây đã báo cáo tình hình hiện tại với cô, thật sự rất xin lỗi, là tôi quản lý không chu đáo, xin thứ lỗi." Anh đứng dậy cúi người chín mươi độ, nói xin lỗi với Lăng Y Linh.

"Anh Cổ, anh không cần như vậy đâu, chỉ vì tôi thực sự thích khu nhà cao cấp Sâm Lâm mà thôi." Lăng Y Linh thấy cậu hai trong một gia đình giàu có lại thận trọng nói xin lỗi mình như thế, thật sự rất căng thẳng, muốn nhảy dựng lên.

"Không cần nói xin lỗi, anh chỉ cần cho chúng tôi một cách giải quyết hợp lý là được rồi." Về mặt Lâm Thanh Vũ nghiêm nghị, lạnh nhạt nói.

Lăng Y Linh bị vẻ mặt nghiêm khắc và lời nói của bạn tốt dọa giật nảy mình, vội vàng kéo kéo Lâm Thanh Vũ, làm dịu không khí căng thẳng.

Cổ Hựu Hiền sững sốt, nhanh chóng lật hồ sơ trên bàn, chậm rãi nói: "Bởi vì hiện tại đã không thể bán lại một căn hộ theo ý cô Lăng, cho nên đành phải trả lại toàn bộ khoản tiền đặt cọc và các khoản tiền khác cho cô ấy. Một cách giải quyết khác chính là cô ấy có thể lựa chọn mua căn nhà khác trong các dự án mới của chúng tôi, nếu như Lăng tiểu thư đồng ý, chúng tôi sẽ để giá cả ưu đãi cho cô, đền bù lại tổn thất lần này cho cô."

Nhìn thấy Cổ Hựu Hiền có vẻ cực kỳ chân thành, tha thiết, tiếng nói ôn hòa mềm mỏng của anh hình như có loại ma lực đặc biệt, hòa với ánh hoàng hôn

buổi chiều lúc này, thiếu chút nữa khiến cho Lăng Y Linh gật đầu đồng ý với lời nói của anh.

"Đùa à." Thanh âm cao vút của Lâm Thanh Vũ giải trừ ma chú, cô giương đôi mắt vừa to vừa tròn lên, "Tại sao chúng tôi phải nhận lại tiền theo ý anh, tại sao phải mua một căn nhà khác? Tiểu Linh chỉ thích căn nhà cao cấp ở Sâm Lâm thôi, chẳng lẽ cô ấy phải ủy khuất chính mình mua một căn nhà khác mà mình không thích sao? Cổ Thành từ trước cho tới nay đều là người đi đầu trong giới kiến trúc, dựa vào đạo lý xã hội để làm việc, nhưng bây giờ Nhị thiếu gia làm như thế này để đùn đẩy trách nhiệm đúng không?"

"Vị tiểu thư này." Quả nhiên là người hung ác, khó trách Tiểu Ngọc cũng không ngăn cản được.

"Tôi họ Lâm." Lâm Thanh Vũ dùng ánh mắt hung ác trừng Cổ Hựu Hiền.

Rốt cuộc anh đã đắc tội với cô như thế nào, tại sao cô lại cứ liên tục nhắm vào anh? Trong lòng Cổ Hựu Hiền có nghi ngờ, nhưng vẫn thông thả mỉm cười nói: "Lâm tiểu thư, vấn đề bây giờ là hai trăm hộ ở đó đã bán hết rồi, một hộ cũng không còn, chẳng lẽ phải đuổi người khác đi cho cô Lăng mua sao? Cái này gọi là đạo lý xã hội sao? Công ty của chúng tôi cũng đã nghĩ biện pháp để giải quyết chuyện này, thậm chí chúng tôi đã bàn đến chuyện hai trăm hộ này cũng không phải đều có người ở, đương nhiên cũng sẽ có một số hộ mua để đầu tư, nếu như cho chúng tôi một ít thời gian sàng lọc, chúng tôi có thể mua lại cho các cô."

"Anh nói nghe thật thoải mái, ai đầu tư mà không nghĩ đến lợi nhuận, giá bán cao không phải là gánh nặng với quý công ty sao?" Lâm Thanh Vũ gầy gầy lộn tọc xoắn trước ngực, vẻ mặt hơi khiêu khích nhìn Cổ Hựu Hiền, cô đương nhiên biết rõ các căn hộ đều đã bán hết không thể chữa ra một căn nữa, hai con đường mà Cổ Hựu Hiền mới vừa nói thật sự là hai lựa chọn duy nhất, nhưng mà chẳng biết tại sao khi vừa nhìn thấy mặt anh, cô lại cảm thấy bức bối.

Thấy Cổ Hựu Hiền im lặng, cô cười khê, mắt to đen láy trong sáng, "Cổ tiên sinh, ngược lại, tôi đề nghị anh nên tiếp nhận ý kiến này, khách đầu tư muốn thu lợi nhuận khoảng hai đến ba trăm vạn, nếu thông qua công ty đương nhiên có thể thấp hơn, nhưng nếu như anh nói chỉ đơn giản là trả lại toàn ộ tiền đặt cọc mua nhà..., như vậy xin anh nhìn lại điều thứ hai một trong hợp đồng, điều khoản liên quan đến trách nhiệm giao nhà cho khách của công ty xây dựng các anh, làm trái với điều khoản hợp đồng thì nhất định là phải trả hơn ngàn vạn đấy."

Trong phong khách tràn ngập không khí căng thẳng, khi Lâm Thanh Vũ chậm rãi đứng lên thì hai người khác cũng đứng dậy theo, Lăng Y Linh nghiêng người chắn trước mặt Lâm Thanh Vũ nói: "Tiểu Vũ, đừng làm khó quản lý Cổ như thế, ngân hàng chúng ta và công ty xây dựng Cổ Thành có quan hệ rất tốt, đừng vì tó mà phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp này."

Lăng Y Linh thật sự rất kinh ngạc, Lâm Thanh Vũ lúc này và Lâm Thanh Vũ lúc ở trong công ty thực sự giống như hai người khác nhau. Ở trong công ty cô rất dịu dàng khéo léo, ăn nói nhỏ nhẹ, còn vẻ mặt nghiêm túc và giọng nói này quả thực không phải Lâm Thanh Vũ mà cô quen biết.

"Tiểu Linh, hãy tin tớ, đừng nghe theo Cổ Hựu Hiền, anh ta lại nghĩ chúng ta ngu ngốc, để anh ta tha hồ đùa giỡn." Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng đẩy Lăng Y Linh ra, đứng trước mặt Cổ Hựu Hiền cao hơn cô một cái đầu, "Anh xác định quý công ty muốn trả tiền trái hợp đồng sao?"

Cổ Hựu Hiền không thể tưởng tượng nổi nhìn cô gái có đôi mắt hạnh phúc đẹp cùng với gò má trắng nõn đầy đặn, vẻ mặt cười như không cười khiến người người yêu quý trước mặt, lại nhớ lại một hồi ác mộng từ rất nhiều năm trước, khi sắp tốt nghiệp đại học. Cho dù anh đã không còn nhớ nữ chính trong cơn ác mộng đó là ai, nhưng khi nghĩ đến chuyện này anh vẫn còn run sợ.

Đối với chuyện bán nhà như thế này, vốn là sai lầm trong buôn bán của bọn họ, thân là quản lý anh nên tiếp nhận hết các chỉ trích, nhưng mà, liên quan đến hơn một ngàn vạn tiền bồi thường của công ty, anh không thể đáp ứng đơn giản như vậy được, cố gắng suy nghĩ xem còn phương pháp giải quyết nào khác không.

Thấy Cổ Hựu Hiền chậm chạp không trả lời, Lâm Thanh Vũ tuyệt đối không nể lòng chỉ vào anh nói: "Tôi mặc kệ anh lấy đâu ra một căn hộ nữa, tôi chỉ biết chúng tôi tuyệt đối muốn làm theo hợp đồng, hơn nữa công ty anh cũng đã nhận tiền lần một và lần hai, ngay cả tiền thay đổi trang trí phòng chúng tôi cũng đã thanh toán, nếu như công ty anh thật sự muốn làm sai hợp đồng, không chỉ có dựa vào hợp đồng phải bồi thường gấp đôi hơn ngàn vạn, mà tôi còn cho sự việc lần này của công ty xây dựng Cổ Thành lên trang đầu các tờ báo nữa."

"Tiểu Vũ, cậu đừng xúc động." Lăng Y Linh sợ tới mức lời kéo Lâm Thanh Vũ lùi lại, không ngừng nói nhỏ bên tai cô.

"Lâm tiểu thư, chuyện gì cũng giải quyết từ từ, đừng làm lớn chuyện lên, xin cho chúng tôi một ít thời gian, chúng tôi nhất định sẽ cho các cô cách giải quyết hợp lý nhất." Cổ Hựu Hiền thật sự có chút kinh ngạc, tính cách của cô bé này quả thực nóng nảy vô cùng, nhưng anh đuối lý, chỉ có thể nói chuyện bằng vẻ mặt ôn hòa.

Nhìn thấy phản ứng bình tĩnh của Cổ Hựu Hiền, Lâm Thanh Vũ cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cô nhướn nhướn mày nói: "Tốt nhất, trong hai ngày anh nhất định phải cho tôi biết kết quả. Nếu như kết quả không thể làm cho chúng tôi thỏa mãn, anh nên nghĩ đến hậu quả." Cô duỗi hai ngón tay thon dài ra đung đưa trước mặt Cổ Hựu Hiền, khóe miệng hơi cong lên, biểu lộ tâm tình vui sướng của cô.

Cô đưa ra điều kiện nghiêm khắc như thế, thật ra cũng chỉ là nhắc lại thời hạn lúc trước Cổ Hựu Hiền đưa ra để khoa tài chính sửa lại nội dung bản kế hoạch, mà bây giờ Lâm Thanh Vũ chẳng qua là gây ông đập lưng ông, cô tuyệt đối không muốn buông tha cho tên kia. Bởi vì có cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, giờ phút này, cô đang cảm nhận sâu sắc câu nói đó.

Nhà khách trở nên yên lặng, sau khi Lâm Thanh Vũ cúi đầu chào Cổ Hựu Hiền xong, lập tức lời kéo Lăng Y Linh rời khỏi đó.

"Tiểu Vũ, cậu uống lộn thuốc sao? Tại sao lại làm lớn chuyện lên như vậy? Nếu hai ngày nữa thật sự không có kết quả như mong muốn chẳng lẽ cậu sẽ thông báo cho giới truyền thông thật sao?" Lăng Y Linh chau mày, vô cùng đau đầu.

"Yên tâm, tớ chỉ dọa anh ta một chút thôi, sao tớ lại không biết chuyện nặng nhẹ thế nào chứ, loại người như Cổ Hựu Hiền này, không giáo huấn cho anh ta một trận tớ thật sự không cam lòng! Hôm nay mắng anh ta một trận, tâm tình thật sự rất thoải mái, đi thôi! Tớ mời cậu ăn bữa tối." Lâm Thanh Vũ cười đến sáng lạn .

"." Nhìn thấy bạn thân cười không ngừng, Lăng Y Linh không biết nói gì, nghĩ thầm chẳng lẽ hai người đã quen nhau trước rồi, nhưng lại kết thâm cừu đại hận? Nhưng mà phản ứng của Cổ Hựu Hiền lúc này lại giống như không biết Thanh Vũ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Buổi tối, hai người đang vui vẻ ăn uống thì điện thoại của Lăng Y Linh nhẹ nhàng vang lên "MADY".

"A lô, xin chào quý khách, tôi là Lăng Y Linh ——" Lăng Y Linh trả lời theo thói quen, sau đó mới nhớ ra đây là điện thoại di động, chọc Lâm Thanh Vũ đang ngồi đối diện cười nhạo không thôi.

"Lăng tiểu thư, chào cô, tôi là Cổ Hựu Hiền, không quá rầy cô chứ?"

"Quản lí Cổ, anh khỏe chứ, xin hỏi có chuyện gì sao?" Lăng Y Linh căng thẳng trả lời, vừa mới làm loạn phòng khách lên chưa đến một tiếng đồng hồ, vì sao anh đã gọi điện đến rồi?

"Lăng tiểu thư, có tin tức tốt, chúng tôi đặc biệt sắp xếp cho cô một căn hộ ở khu cao cấp Sâm Lâm, khu A tòa nhà 2 tầng chia làm hai hộ, hiện tại của kiến trúc sư Hàn của chúng tôi đang xây sửa chữa lại, chờ mấy ngày nữa, sau khi sửa xong, chúng ta lại ký kết lần nữa."

Tiếng nói ôn hòa của Cổ Hựu Hiền mang đến một câu chuyện có hậu, một kết quả vô cùng tốt. Lăng Y Linh sững sờ vài giây sau đó thét to: "A11, anh nói đến tòa nhà đối diện công viên, vị trí ở chính giữa khu A tòa nhà 2 tầng duy nhất, muốn chia một nửa căn hộ cho tôi?"

"Gi? Thật hay giả?" Lúc này Lâm Thanh Vũ dùng tiếng hét quãng tám thét to lên, may mắn là trong quán nhiều người hò hét ầm ĩ, cũng không có nhiều người chú ý.

"Đương nhiên là thật, chính chủ nhà A11 đã đồng ý chia một nửa căn nhà cho cô." Trong điện thoại truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng của Cổ Hựu Hiền.

"Trời ạ!" Khuôn mặt trắng nõn của Lăng Y Linh bỗng chốc ửng hồng, mang theo vẻ mặt khó tin nhìn Lâm Thanh Vũ, chỉ chỉ vào mình.

Lâm Thanh Vũ hiểu được ý cô, lập tức vươn tay nhéo mặt bạn tốt, cũng tự xoa ặt mình, "Ai. Đau quá." Cô thấy Lăng Y Linh cười ngây ngô vài giây sau đó lập tức cau mày, nhút nhát e lệ nói qua điện thoại: "Nhưng mà giá phòng. Giá phòng nhiều hơn không?"

"A! Đừng lo lắng, lần này bán nhà sai hoàn toàn là lỗi của công ty chúng tôi, cho nên dù có bán một nửa căn nhà A11 cho cô, giá phòng vẫn giữ nguyên, yên tâm đi! Tôi đã nói là nhất định sẽ cho cô một kết quả thỏa mãn, yên tâm đi!"

Nói lại toàn bộ những gì Cổ Hựu Hiền vừa nói không sót một chữ cho Lâm Thanh Vũ nghe, hai cô gái hưng phấn quá mức vừa cười vừa nói khiến khách ở bàn bên đều quay đầu lại nhìn hai cô gái điên này.

"Quản lý Cổ, thật sự cảm ơn anh, tôi thật sự không biết phải biểu đạt lòng biết ơn với anh như thế nào, cảm ơn người! Cảm ơn người!"

Thấy Lăng Y Linh vui vẻ nói lời cảm ơn qua điện thoại, Lâm Thanh Vũ ý bảo cô đưa điện thoại di động cho mình, nói: "A lô, tôi là Lâm Thanh Vũ."

Trong điện thoại di động im lặng, tiếp theo, giọng nói ôn hòa của Cổ Hựu Hiền truyền đến, "Lâm tiểu thư, như vậy cô đã hài lòng chưa? Không mất ngàn vạn, công ty chúng tôi cũng không bị lên báo!"

"A. Cổ Hựu Hiền, chuyện này anh giải quyết rất tốt, khiến tôi phải lau mắt nhìn, tiếp tục cố gắng lên!"

Giọng nói của Lâm Thanh Vũ vô cùng ngọt ngào khiến cho Cổ Hựu Hiền run rẩy, anh nói tiếp: "Lâm tiểu thư, tôi không muốn mạo nhận, nhưng nghe giọng điệu nói chuyện của cô giống như cô đã sớm quen biết tôi, cô có thể nói cho tôi biết chúng ta đã gặp nhau ở đâu không, thật xấu hổ, tôi thật sự không có một chút ấn tượng nào với cô."

"Cổ tiên sinh, anh đúng là hay quên, nhưng tôi cũng không phải là người quan trọng gì, anh không cần phải hao tâm tổn trí suy nghĩ chuyện này, dù sao sau này chúng ta cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, cứ như vậy đi. Tôi trả điện thoại lại cho Lăng tiểu thư, hai người tiếp tục nói chuyện đi!"

Lăng Y Linh lau nước mắt vui mừng, tiếp nhận điện thoại, tiếp tục nói chuyện với Cổ Hựu Hiền.

Nhìn thấy bạn thân trải qua thời gian dài cuối cùng cũng đạt thành tâm nguyện, từ đáy lòng Lâm Thanh Vũ cao hứng thay cô, mặt khác, đối với việc Cổ Hựu Hiền có thể giải quyết chuyện này nhanh như thế, thật đúng là khiến cô ngạc nhiên, cứ tưởng rằng sẽ khó giải quyết, thật không ngờ lại có thể giải quyết ổn thỏa như vậy, khiến cho danh tiếng xấu xa của Cổ Hựu Hiền trong lòng cô tốt hơn một chút.

Rõ ràng đang vô cùng tốt thế nhưng giờ phút này Cổ Hựu Hiền đang nằm trên giường thống khổ giãy dụa.

"A. Đáng chết, Mộc Thâm đâu? Tôi muốn uống mật ông củ cải." Đầu đau muốn nứt, Cổ Hựu Hiền vô lực kêu.

Anh lại thất tình rồi, chỉ nhớ rõ mình mua một túi bia đến nhà Hàn Mộc Thâm uống rượu giải sầu, nhưng chẳng biết tại sao khi tỉnh đã ở trong phòng mình.

Anh rõ ràng luôn tự hào vì được phụ nữ hoan nghênh mà! Tại sao quanh năm suốt tháng đều thất tình, hơn nữa mỗi lần chia tay bạn gái luôn nói với anh một câu: "Hẹn hò với anh em không có cảm giác an toàn", hoặc là "Anh tuyệt đối không đáng tin cậy" vân vân, anh thật sự không rõ mình không đáng tin ở chỗ nào, cảm giác mình thật sự vô tội!

Mà cho tới nay, anh cũng đã hình thành thói quen mỗi khi thất tình sẽ tìm đến chỗ em ba để uống rượu.

Cái thói quen này làm cho em bà Hàn Mộc Thâm của anh luyện được bản lĩnh chăm sóc con ma men yêu rượu rất tốt, loại giải rượu nào cũng làm ra được, điều này làm cho Cổ Hựu Hiền càng thêm ý lại vào anh. Tuy nói trên danh nghĩa anh là anh hai, nhưng Hàn Mộc Thâm vẫn luôn chăm sóc Cổ Hựu Hiền, thường xuyên giúp đỡ cái người anh hai chuyên gây rắc rối này giải quyết mọi chuyện.

"Không đúng. Lão Tam chạy tới chỗ đó rồi?" Cổ Hựu Hiền mở mắt ra nhìn về phía anh cả Cổ Bá Chương ngồi bên cạnh. Đây là anh cả lớn hơn anh năm tuổi, đối với anh rất nghiêm khắc, đồng thời ăn nói cũng thận trọng giống cha anh, dù sao, có một người em trai cứ hai ngày ba bữa lại xảy ra chuyện không may, làm anh trai nếu không nghiêm khắc cũng không được.

"Nửa đêm hôm qua Mộc Thâm đưa em về chỉ nói câu ‘ em bị anh ấy hại khiến sau này không giám nâng đầu lên nhìn mặt hàng xóm được nữa rồi’, nói xong cũng không thèm quay đầu lại, đi luôn. Rốt cuộc em đã làm chuyện gì hại em ba vậy?" Cổ Bá Chương cầm một ly trà đặc đưa cho Cổ Hựu Hiền.

Tiếp nhận trà, uống một hơi hết sạch, Cổ Hựu Hiền nhú mày, phàn nàn nói: "Đáng chết, em muốn uống trà giải rượu em ba pha."

"Àm ỉ cái gì, có trà uống là tốt lắm rồi, nếu để cho mẹ biết em thất tình lại uống đến say như chết, khẳng định em chết chắc." Cổ Bá Chương lại đổ thêm một ly trà cho Cổ Hựu Hiền.

Thấy Cổ Hựu Hiền uống xong trà xong tự đi vào trong phòng tắm tắm rửa, Cổ Bá Chương thật sự cảm nhận được sự tồn tại của em ba đối với bọn họ quan trọng như thế nào. Lần trước, cả nhà bọn họ tham gia tiệc rượu cuối năm của công ty, cũng là một mình Hàn Mộc Thâm chăm sóc toàn bộ người say.

Mộc Thâm à! Anh thật sự hi vọng em mau chóng trở về, yến tiệc cuối năm của chúng ta phải làm sao đây! Cổ Bá Chương reo hò trong lòng.

Anh nhìn Cổ Hựu Hiền chỉ mặc một cái quần ngắn, để trần nửa người trên rắn chắc, một tay tùy ý vung khăn mặt lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, nói: "Có tốt hơn chút nào không?"

"Đau đầu muốn chết, mau tìm lão đệ đã về giúp em đi!"

Tuyệt đối không để ý tới sự tùy hứng của em trai, Cổ Bá Chương chậm rãi nói: "Mấy ngày hôm trước mẹ phát hiện chuyện em mua xe mới rồi."

"Thật vậy sao? Mẹ có nói cái gì không?" Anh vội vàng quay đầu lại nhìn anh trai, trong nháy mắt, cảm giác không khỏe biến mất hơn phân nửa. Trong nhà họ Cổ, người duy nhất trị được Cổ Hựu Hiền chính là mẹ "Hàn Thực Cảm". Người mẹ bình thường hiền lành dịu dàng khéo léo của bọn anh khi Cổ Hựu Hiền học trung học gây ra một đại họa đã treo ngược anh lên đánh cho một đêm, cộng thêm bỏ đói ba ngày. Từ đó về sau Cổ Hựu Hiền ở trước mặt bà lâu linh giống như con cừu nhỏ vậy, bảo anh đi hướng đông, anh tuyệt đối không dám đi hướng tây.

"Sau khi mẹ biết em quyết định đưa chiếc Audi R8 cho Mộc Thâm để mua xe mới, cũng không nói thêm gì nữa."

"Em xin anh, lão tam vắt cổ chày ra nước sao có thể tự mua cho mình một chiếc xe tốt, lần trước còn nói với em là chỉ cần mua một chiếc xe năm, sáu mươi vạn thay đi bộ là tốt rồi! Đúng là hay nói đùa, em trai của em sao có thể đi chiếc xe như thế được, muốn nó bỏ tiền ra mua một chiếc xe mới quả thực là muốn mạng của nó, cho nên em mới từ bỏ thứ yêu thích của em đó! Thật ra cũng là báo đáp chuyện lần trước nó đã giúp em giải quyết việc bán nhà kia." Cổ Hựu Hiền nói xong còn nở nụ cười gian xảo, tiện tay tìm một cái áo T-shirt mặc vào.

"Ừ! Bỏ những thứ yêu thích! Anh đã sớm nghe em nói R8 không đủ phong cách, muốn vứt bỏ chiếc xe đó, tự mình chạy đi mua một chiếc lamborghini LP561 mới, nếu cho mẹ biết em bỏ ra gần một ngàn bốn trăm vạn mua nó, không biết mẹ có lột da em hay không."

Cổ Bá Chương vừa nói xong, Cổ Hựu Hiền lập tức tiến lại gần anh, dùng nét mặt cực kỳ nịnh nọt nói: "Anh, anh thấy người em trai như em có đối tốt với anh hay không? Chỉ cần phát hiện cái gì ăn ngon lập tức dẫn anh và chị dâu đi ăn, thấy cái gì chơi hay là lập tức mua về cho Chương Bác, bé con đẹp trai siêu cấp đáng yêu và tiểu công chúa Vũ Tiệp. Trên thế giới này không thể tìm được đứa em trai nào tốt như em đâu. Mẹ không hiểu về xe, anh, anh đừng nói gì cả, em sẽ không quên ân tình của anh."

"Anh cũng mặc kệ chuyện của em, dù sao những năm này em làm việc trong bộ phận tiêu thụ rất tốt, việc trong việc ngoài em cũng thu được không ít lợi nhuận, em muốn tiêu tiền của mình như thế nào anh không xen vào, nhưng mà, Hựu Hiền, nghe anh, em cần học hỏi Mộc Thâm nhiều, xe chỉ cần đi được là được rồi, mua loại xe đua có danh tiếng đó cũng không thể chạy với tốc độ cao ở Đài Loan, không thấy là rất đáng tiếc sao?" Nhìn ánh mắt dao động của Cổ Hựu Hiền, trong lòng biết lời nói của mình không lọt lỗ tai của anh, đơn giản là không nói nữa, "Thôi, em vui là được rồi, vậy hôm nay phải xin phép nghỉ cho em sao?"

"Không cần, em đỡ rồi, hôm nay tòa nhà bốn tầng ‘Giếng trời Cổ Thành’ đối diện tòa thị chính có thể sẽ hoàn thành, em phải đến đó chụp ảnh để tuyên truyền, thuận tiện giúp nghiệm thu công trình luôn. Em nghỉ ngơi ngơi thêm một chút nữa sẽ đến thẳng đó luôn."

Cổ Hựu Hiền nghiêm túc đi xem xét xung quanh, đừng thấy anh luôn tùy tiện, trong công việc, anh là một người quản lý có trách nhiệm, dẫn theo một đám công nhân viên tràn ngập nhiệt tình kinh doanh "công ty trách nhiệm hữu hạn quảng cáo Cổ Thành" vô cùng tốt.

"Đồ ăn Nhật? Cậu nói ai sẽ làm?" Lâm Thanh Vũ chớp đôi mắt to đen láy, có chút nghi hoặc nhìn dáng vẻ đặc ý tươi cười của Lăng Y Linh.

"À, hàng xóm của tớ, Hàn Mộc Thâm! Anh ấy nói thứ bảy này sẽ xuống bếp làm đồ ăn Nhật chiều đãi chúng ta." Lăng Y Linh vui vẻ nói.

"Thật hay giả, cái tên kiến trúc sư mà gần đây cậu hay nhắc đến còn có thể làm đồ ăn Nhật sao?" Lâm Thanh Vũ nâng đôi hàng mi duyên dáng lên nhìn Lăng Y Linh.

"Ừ, đúng thế! Anh ấy nói hồi trước đến Nhật Bản để học kiến trúc còn bị bắt học nấu ăn nữa!" Lăng Y Linh kể lại chuyện của anh hàng xóm cho bạn tốt nghe.

Hóa ra đây chính là vị kiến trúc sư từ bỏ căn nhà yêu thích của mình, nhượng một nửa phòng ở cho Lăng Y Linh, hơn nữa sau khi Lăng Y Linh dọn vào đó ở không bao lâu, trong một đêm mưa bão nào đó bị xuất huyết dạ dày đến hôn mê, cũng chính người hàng xóm tốt bụng này đã đưa cô đến bệnh viện.

"Cậu gặp được một người đàn ông tốt đấy! Muốn tiến thêm một bước thử gặp gỡ qua lại hay không?" Lâm Thanh Vũ nói nửa thật nửa đùa.

"Tớ xin cậu, tớ với Hàn Mộc Thâm không phải là loại quan hệ đó! Anh ấy và cậu giống nhau, đều là chị em tốt của tớ!"

Về mặt Lăng Y Linh vô cùng chân thật nói.

"Phù!" Lâm Thanh Vũ che miệng cười khê, tuy cô chưa từng nhìn thấy Hàn Mộc Thâm nhưng đã nghe thấy rất nhiều sự tích về cậu ba của công ty xây dựng Cổ Thành, là một thiếu niên vô cùng tài giỏi, khác một trời một vực so với anh hai Cổ Hựu Hiền suốt ngày gầy rối, hôm nay lại nghe thấy anh đối tốt với Lăng Y Linh như thế, còn thường xuyên nấu cơm cho cô ấy ăn, khẳng định là có tình cảm với cô ấy rồi.

"A! Suýt chút nữa thì tớ quên không nói, anh hai của Mộc Thâm - Cổ Hựu Hiền cũng sẽ đến!" Lăng Y Linh tranh thủ thời gian bổ sung.

Lâm Thanh Vũ nghe vậy, tâm tình vốn đang vui vẻ thay đổi trong nháy mắt, nếu như có thể, cô thật sự không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với Cổ Hựu Hiền. Sau khi trải qua lần náo loạn ở nhà khách kia, cô cuối cùng cũng hiểu được, khi đã chán ghét một người thì cho dù có qua bao nhiêu năm vẫn cứ chán ghét, lần trước cô vẫn hận không thể ném anh ta qua vai một lần nữa.

Thấy Lâm Thanh Vũ không nói gì, Lăng Y Linh tựa sát vào bên tai cô, "Này, Cổ Hựu Hiền từng có quan hệ gì với cậu sao? Tớ thấy cậu có vẻ rất chán ghét anh ấy, nhưng lại không phải là người bạn trai trước của cậu ở Đài Bắc, rốt cuộc cậu và anh ấy có quan hệ gì?"

Cô thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Lăng Y Linh, biểu cảm giống như không hề để ý, trả lời: "Tớ và anh ta cũng chẳng có bí mật gì không thể để cho người khác biết. Cổ Hựu Hiền đàn anh thời đại học của tớ, tớ và anh ta không quen biết nhau nhiều, nhưng có lần, khi đang bàn chuyện công việc đã cãi nhau một trận vô cùng nghiêm trọng, sau đó cũng không gặp lại nhau nữa. Chuyện xảy ra từ lâu rồi cho nên anh ta cũng không nhớ rõ tớ." Cô cố ý làm giảm tính nghiêm trọng của trận cãi nhau kia, muốn bảo vệ hình tượng ưu nhã của mình trong lòng người bạn thân.

"Ha Ha! Anh ấy không nhớ cậu, thế mà cậu lại nhớ rõ anh ấy!" Lăng Y Linh cười vui vẻ.

"Tớ nhớ rõ anh ta vì tớ vô cùng ghét anh ta, cho nên, đừng có nói chuyện này ra đấy!" Lâm Thanh Vũ nhắc nhở cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Đầu tháng mười hai, vào một buổi sáng chủ nhật, Lâm Thanh Vũ rời giường sớm, sau khi đi dạo một vòng chợ mua thức ăn, về đến nhà lại chạy đông chạy tây trong phòng bếp phụ giúp mẹ nấu cơm trưa.

Cô tự đầu lên trên vai Hoàng Mỹ Hoa, làm nũng như cô bé con, "Mẹ, buổi trưa hôm nay con không thể ăn cơm với mẹ được rồi! Con phải đến chỗ Lăng Y linh."

"Cái con bé này, phải đi chơi nhiều vào chứ, mỗi khi nghĩ con đều ở nhà làm sao có thể tìm được bạn trai? Yên tâm đi! Một mình mẹ không sao cả." Tình cảm mẹ con rất tốt hai người bình thường vẫn luôn ôm ôm ấp ấp, từ hai năm trước sau khi cha mất, Lâm Thanh Vũ vốn đang công tác ở Đài Bắc dứt khoát quyết định trở về Đài Nam, nói cái gì cũng phải ở bên cạnh mẹ.

"Ha ha! Con muốn sống chung với mẹ cả đời." Cọ cọ làm nũng trong lòng mẹ, khiến Hoàng Mỹ Hoa không thể hiểu rõ sự tình, đuổi cô trở về phòng mình, một mình thanh tĩnh.

Chuẩn bị mọi thứ không hết nửa giờ đồng hồ, còn cầm máy uốn tóc, Lâm Thanh Vũ thoả mãn nhìn mình trong gương, "Ừ, có thể ra cửa."

Mở cửa chiếc xe con rùa Beetle màu vàng yêu quý của mình ra, nhanh chóng đi tới khu nhà cao cấp Sâm Lâm, sau khi gọi điện thoại thông báo cho Lăng Y Linh, bạn tốt của cô lập tức xuống lầu chỉ cô lái xe vào một bãi đỗ xe riêng.

Trong bãi đỗ xe đã có ba chiếc xe, ngoại trừ chiếc Swift màu trắng của Lăng Y Linh, còn có một chiếc Audi R8 màu trắng, cùng với một chiếc Lamborghini LP560 màu cam.

Sau khi đỗ xe xong, Lâm Thanh Vũ đi đến trước chiếc xe Lamborghini kia, cẩn thận đánh giá xem xét, quay đầu hỏi Lăng Y Linh: "Chiếc xe thể thao vô cùng khoa trương này là của ai?"

"Tớ cũng chưa nhìn thấy bao giờ, chắc là của Cổ Hựu Hiền, cái màu trắng kia chính là của Hàn Mộc Thâm."

"Hừ, lái một tòa nhà cấp cao đi trên đường cái, thật đúng là tác phong của anh ta." Lâm Thanh Vũ cười nhạt nói.

Đi theo Lăng Y Linh lên lầu, đi vào nhà Hàn Mộc Thâm, trong phòng quét dọn tương đối sạch sẽ, bài trí cũng rất đơn giản, thể hiện chủ nhà là người đơn giản, rất thực tế. Cô có chút hiếu kỳ, một người như vậy sao có thể mua chiếc xe thể thao trị giá ngàn vạn.

"Tiểu Vũ, cậu cứ ngồi ở phòng khách chờ trước đi, tớ đi hỗ trợ." Lăng Y Linh nói xong lập tức đi thẳng vào bếp.

"A, người kia chính là Hàn Mộc Thâm! Ha, hai người này thoát nhìn còn vô cùng ăn ý với nhau đấy!" Nhìn hai người ăn ý mười phần giúp đỡ nhau trong phòng bếp, Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng cười.

Mỗi lần nói đến cảm tình ngày xưa với bạn thân, Lăng Y Linh đặc biệt yên lặng, chỉ nhẹ nhàng bang quơ nói về quá trình hẹn hò với cậu bạn trai nhỏ hơn cô ấy 5 tuổi, cái khác thì không nhiều lời, mà cô cũng không truy vấn. Nhưng thái độ cự tuyệt người theo đuổi từ xa ngàn dặm của bạn thân khiến cho cô không khỏi có chút lo lắng. Cho nên, từ sau khi Lăng Y Linh nhắc đến người tên Hàn Mộc Thâm này, cô lại có chút chờ mong với Hàn Mộc Thâm, thực sự là càng lo lắng hơn, lo lắng anh sẽ lại đi vào vết xe đổ giống người bạn trai trước của Lăng Y Linh.

"O! Lâm tiểu thư, tôi đang nghĩ có phải là cô không."

Phía sau truyền đến tiếng nói trong trẻo, Lâm Thanh Vũ chậm rãi xoay người, nhìn thấy Cổ Hựu Hiền đi ra từ thư phòng.

Thân thể Cổ Hựu Hiền cao lớn cân xứng đứng cách chỗ của cô không xa, cô đứng dậy dùng nụ cười yếu ớt trả lời anh, "Cổ tiên sinh, xin chào."

Muốn nói Lâm Thanh Vũ có gì bất đồng so với thời đại học, chính là bây giờ cô có thể mắng một đồng nghiệp trước mắt này ở trong lòng nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười ngọt ngào, hơn nữa càng làm cô chán ghét, nụ cười của cô lại càng sáng lạn, hoàn toàn bất đồng với trước kia, tất cả vui giận đều biểu hiện ra mặt.

Cũng bởi vì năng lực này của cô mà cô đã trở thành người chuyên môn ra mặt xử lý khách khó tính trong ngân hàng, được gọi là "tổ trưởng xử lý" bất kỳ một người khách nào đang nổi giận sau khi nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười đẹp như thiên tiên của cô, tức giận cũng đã vơi đi hơn nửa, lại trải qua ngôn ngữ trấn an của Lâm Thanh Vũ, tất cả tức giận đều tiêu tan.

Cổ Hựu Hiền cảm thấy khá bất ngờ khi nhìn thấy người phụ nữ nhanh nhẹn miệng chanh chua hôm trước lại lộ ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, trong sáng như vậy, gò má trắng nõn điểm thêm chút phấn hồng nhàn nhạt, một đôi mắt hoa đào tràn ngập vui vẻ hấp dẫn người khác, đôi môi đỏ hồng hơi cong tươi đẹp, utor át như thế, mặc một bộ trang phục màu hồng phấn, đáng người mặc dù có chút nhỏ nhắn xinh xắn nhưng tỉ lệ cũng rất hoàn mỹ. Sau khi nghe cô nói câu "Quý nhân hay quên sự" kia, anh thường lục lại trí nhớ, nhưng không tìm thấy hình bóng nào của cô.

Đối với một cô gái xinh đẹp như vậy, tại sao anh lại không thể nhớ được mình đã gặp cô ở đâu?

"A, Lâm tiểu thư, tôi đã suy nghĩ lại nhiều lần rồi, một cô gái xinh đẹp như cô, tôi làm sao có thể quên, cô có thể nhắc nhở tôi một chút được không, tôi nhất định có thể nhớ ran ngay lập tức." Cổ Hựu Hiền ngồi bên cạnh Lâm Thanh Vũ trên sofa, lộ ra vẻ mặt ngại ngùng nhẹ nhàng hỏi.

"Người có gia thế tốt như Cổ tiên sinh đây, tại sao lại có ấn tượng với một nhân viên ngân hàng làm trong bộ phận ngoại hối bé nhỏ như tôi đây chứ, có thể trước kia khi tôi đến gặp Cổ Bá Chương tiên sinh trùng hợp nhìn thấy anh thôi! Tôi nghĩ, anh cũng không cần suy nghĩ nhiều quá." Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng cười nói.

"Là thế này phải không. . . ." Cổ Hựu Hiền gãi đầu, trong lòng cảm thấy quái dị.

"Com trưa chuẩn bị xong rồi! Mau tới nhà ăn đi!" Lăng Y Linh bưng khay com đi về phía phòng ăn, cùng với Hàn Mộc Thâm hai người ra ra vào vào rất nhanh đã sắp xếp xong một bàn ăn giống như một bữa tiệc lớn vậy.

Lâm Thanh Vũ trợn to mắt cẩn thận dò xét Hàn Mộc Thâm, không khỏi cười một tiếng, hóa ra ba anh em nhà họ Cổ này lớn lên cũng có điểm giống nhau, cùng có dáng người cao ngất, mày kiếm, mắt sáng, bộ dáng tuấn tú lưu lại ấn tượng tốt cho người khác, mà Cổ Bá Chương và Cổ Hựu Hiền hai người anh em ruột này thì càng giống nhau, đều có một đôi mắt một mí, còn em họ Hàn Mộc Thâm thì có một đôi mắt hai mí xinh đẹp, huyết thống này thật là kỳ diệu.

"Tôi tự giới thiệu, tôi là Hàn Mộc Thâm, vị này chính là Cổ Hựu Hiền." Hàn Mộc Thâm lôi kéo Cổ Hựu Hiền giới thiệu.

"Vị này chính là bạn tốt của tôi Lâm Thanh Vũ." Lăng Y Linh cũng giới thiệu bạn tốt của mình cho hai người.

"Lăng Y Linh 010, Lâm Thanh Vũ 075. Một cặp số đẹp của hai chị em, quá mãnh liệt, ha." Cổ Hựu Hiền nghe xong không nhịn được cười rộ lên.

Cái tên đáng chết này. Lâm Thanh Vũ âm thầm cắn răng, nét mặt tươi cười đã âm ỉ đi nhiều, cái tên Cổ Hựu Hiền không có dây thần kinh kia, nhìn cô một lúc lâu thậm chí cũng không nghĩ ra cô đã từng ném anh ta qua vai, càng đừng nói đến chuyện anh ta nghe thấy tên của cô sẽ có phản ứng gì, nhưng mà anh ta không nhớ nổi cũng tốt, miễn cho sau này gặp mặt lại xấu hổ, chỉ là cái khuôn mặt tươi cười vô sỉ kia nhìn thật sự rất chán ghét!

"Đến đây, ngồi xuống trước đã!" Lăng Y Linh lôi kéo Lâm Thanh Vũ đi về phía bàn ăn.

Một bàn thức ăn như thế này đủ để so sánh với nhà hàng đồ ăn Nhật cao cấp, Lâm Thanh Vũ Hàn càng thêm khâm phục Mộc Thâm.

Trên bàn cơm, mấy người vui sướng buôn chuyện việc nhà, nồi đá nhỏ nóng hổi trước mắt vừa mở ra, xông vào mũi là mùi thơm cao nhã, làm cho Lâm Thanh Vũ hồi tưởng lại mấy năm trước cha đưa cả nhà đến Nhật Bản du lịch từng ngủ lại ở một khách sạn tương đối nổi danh ở kinh đô "Nhạc Viên", bữa ăn đêm đó để lại cho cô một ấn tượng rất đặc biệt, trong đó họ cũng dùng một chiếc nồi nhỏ bằng đá như thế này để nấu cơm, cơm rất mềm dẻo khiến cho khó có thể quên được.

"Cái này nồi cơm này nấu rất ngon, thật sự không tồi." Tuy bên trong cũng không mềm lắm, nhưng loại hương vị cao nhã này đúng là mỹ vị cô nhớ mãi không quên, rốt cuộc là phải có trù nghệ tốt như thế nào mới có thể nấu ra loại hương vị này?

Cô không thể không mở miệng hỏi Lăng Y Linh ngồi bên cạnh, "Tiểu linh, Hàn tiên sinh thật sự là kiến trúc sư theo lời cậu nói, mà không phải đầu bếp?"

Trả lời cô không phải Lăng Y Linh, mà là Cổ Hựu Hiền ngồi đối diện với cô, "Ha ha! Em trai tôi hiện tại là kiến trúc sư đắt giá đấy! Nhưng mà, sau khi nó trở về từ Nhật Bản thì đã có thêm một danh hiệu nữa là đầu bếp rồi, trong ba anh em nhà họ Cổ chúng tôi, thì em ba được xưng tụng là thiên tài toàn năng đa tài đa nghệ hình đấy."

Lâm Thanh Vũ giữ im lặng nghe Cổ Hựu Hiền phát biểu, trong lòng nghĩ thầm về truyền thuyết cảm tình hòa hợp giữa ba anh em nhà họ Cổ, quả nhiên là sự thật.

Nói đến ba anh em nhà này, khiến Lăng Y Linh bất chợt rãi phát biểu, nghe những lời nói của cô, Lâm Thanh Vũ cũng sắp cười ngặt, cô ấy không hổ là chị em tốt của cô, lời nói dí dỏm, hình dung quá chuẩn xác!

Mấy người vui vẻ vừa dùng cơm vừa nói chuyện phiếm, thật lâu mới chấm dứt bữa cơm trưa này.

"Chúng tôi đi thu dọn bàn đây!" Lâm Thanh Vũ lấy khuỷu tay đẩy đẩy bạn tốt.

Hai người đứng lên dọn dẹp, thu dọn bàn ăn vào phòng bếp.

Có máy rửa bát hỗ trợ, chén bát nhiều đến làm cho người ta nghĩ rồi lẽ cnhah chóng được rửa xong, hai cô gái đứng trong phòng bếp bề bộn trò chuyện, sau khi thu dọn phòng bếp xong đi ra, lại thấy Cổ Hựu Hiền đánh về phía Hàn Mộc Thâm, khoa trương nói: "Mộc Thâm, anh thật muốn đưa em về làm vợ, mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn!"

Lâm Thanh Vũ lạnh lùng lời nói "Ngây thơ", Hàn Mộc Thâm thật đúng là đáng thương, có người anh trai đức hạnh như thế này, chắc hẳn làm em trai nhất định rất vất vả, cô nhìn hai người đàn ông to lớn đẩy kéo đẩy kéo mà chỉ biết lắc đầu.

Lúc này, điện thoại di động của lăng Y Linh đặt trên bàn trà trong phòng khách đột nhiên vang lên khúc "Đế quốc khúc quân hành" trong bộ phim đại chiến những vì sao, chỉ thấy cô ấy vội vã cầm lấy điện thoại, đi về phía hành lang ngoài cửa sổ nghe.

Chỉ chốc lát sau, vẻ mặt Lăng Y Linh hưng phấn đi vào vui vẻ thông báo với ba người trong phòng khách một câu "Tớ đi trước đi xử lý một vì chuyện, các cậu cứ trò chuyện trước đi", rồi sau đó lập tức chạy trốn không thấy bóng dáng.

Lúc này phòng khách đột nhiên trở nên thật yên tĩnh, Lâm Thanh Vũ đang muốn đứng dậy chào tạm biệt hai anh em nhà họ Cổ thì lại nghe thấy Cổ Hựu Hiền nói: "Cha nói em có ý với Lăng tiểu thư, thật hay giả?"

Ồi! Người này không phân biệt được cái gì có thể nói, cái gì không thể nói sao? Lâm Thanh Vũ thật muốn đâm đầu vào vách tường, không nghĩ tới tâm trí Cổ Hựu Hiền trải qua nhiều năm như vậy vẫn không có tiến bộ, thật ngây thơ!

Hàn Mộc Thâm không nói một câu, trên mặt cũng không có bất luận biểu lộ gì, ngay cả người am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện như Lâm Thanh Vũ cũng không thể phỏng đoán ý nghĩ của anh.

Kế tiếp lại nghe thấy Cổ Hựu Hiền kinh ngạc, lên tiếng, "A! Không nói lời nào chính là chấp nhận, oa, anh thật sự có chút kinh ngạc đấy! Không thể tưởng tượng được em lại vừa ý một người như thế này, khuôn mặt thì còn tạm được, nhưng một chút đáng người cũng không có."

"Này!" Lâm Thanh Vũ không khách khí trừng mắt nhìn Cổ Hựu Hiền nói: "Anh thật sự rất ngây thơ đấy! Hàn tiên sinh yêu mến ai tại sao phải báo cáo với anh."

Cổ Hựu Hiền boongc cảm thấy bức bối, từ nhỏ đến lớn anh luôn ôn hòa khách khí với nữ sinh, chẳng biết tại sao sau khi gặp cô, luôn không thể nào cố gắng giữ tỉnh táo, "Cô đột nhiên phát điên cái gì vậy! Liên quan gì đến cô."

"Thế chuyện này có liên quan gì đến anh, tôi thật sự rất ghét anh, dựa vào cái gì mà anh dám phê bình bề ngoài của người khác." Cổ Hựu Hiền lên tiếng thật sự khiến cho cô phát điên.

Cổ Hựu Hiền nhất thời bị cô kích thích lý trí hoàn toàn biến mất, "Miệng là của tôi, tôi muốn nói gì cô quản được tôi sao? Hơn nữa những gì tôi nói chính là sự thật, bạn tốt của cô đúng là làm gì có ngực."

Lập tức, hình ảnh long trời lở đất ở hội học sinh năm đó lại trở lại trong đầu Lâm Thanh Vũ.

Cô gây lộn tóc xoắn dưới vạt áo trước, về mặt khinh miệt nhìn Cổ Hựu Hiền nói: "Thì ra anh không chỉ ngây thơ mà còn rất hạ lưu, nhìn anh lớn lên đẹp trai như vậy thế mà trong đầu đều là đồ bỏ đi."

"Mẹ, hôm nay phải chửi nhau rồi!" Cổ Hựu Hiền tức giận không kiềm chế được đi đến trước mặt Lâm Thanh Vũ, lần trước ở nhà khách đã làm cho anh mất hết mặt mũi trước mặt các công nhân viên cấp dưới, hôm nay lại không biết khống chế mắng anh như vậy, làm thế nào anh cũng không thể nuốt nổi cơn tức này! "Lần trước cô phá tan mặt mũi của tôi, tôi vẫn không tính sổ với cô, tôi cũng chẳng ưa gì cô đâu! Mẫu Dạ Xoa, nếu ai cưỡi cô chắc chắn sẽ gặp xui xẻo, xui xẻo cả đời!"

Lâm Thanh Vũ kiềm chế suy nghĩ xúc động muốn đánh anh ta, lộ ra khuôn mặt trong suốt sáng long lanh trắng nõn nay lại tức giận đến đỏ bừng, "Trời à! Nhà họ Cổ sao lại có thể sinh ra một người như anh, anh cả nhà họ Cổ và Hàn tiên sinh đây đều rất có tài, cá tính lại ôn trọng, còn anh, trước đây rất lâu tôi đã cảm thấy anh chỉ là một người thích dựa vào sự bao che của cha mẹ, thật làm cho người khác nghi ngờ rốt cuộc anh có hoài nghi người tốt cuộc đầu anh có phát triển bình thường không!" Nói xong, cô còn duỗi ngón tay ra gõ gõ huyệt thái dương của mình.

"Mẹ, người phụ nữ này thật sự đáng đánh đòn." Ngón tay của Lâm Thanh Vũ khiêu khích như thế đã đốt cháy hoàn toàn chú lý trí còn sót lại của Cổ Hựu Hiền, anh cúi người xuống gần như dán vào mặt của cô, đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

"Ai sợ ai!" Vốn muốn bắt được cánh tay của anh ta, lại lần nữa quật anh ta ngã bốn chân đều chống lên trời, khiến anh ta đau chết, có thể cô đột nhiên nhớ tới mình đang mặc âu phục, thế là kiễng mũi chân tựa đầu dùng sức húc vào trán Cổ Hựu Hiền.

"Ô." Cú húc này khiến Cổ Hựu Hiền bị đâm cho nổ đom đóm mắt, anh tự ôm lấy trán, thật sự rất muốn đánh ngã người phụ nữ trước mắt này, nhưng mà anh vẫn cố gắng nhịn xuống, "Phụ nữ là dễ thương yêu, không phải là dễ đánh" những lời này cho dù là khi anh đang nổi giận như bây giờ vẫn phải nhớ kỹ.

Hàn Mộc Thâm đứng bên cạnh quả thực sợ ngây người, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Cổ Hựu Hiền thô bạo gầm rú với con gái như thế, càng kinh ngạc khi nhìn cô gái là bạn tốt của Lăng Y Linh lại nói chuyện sắc bén như thế, chuyện này là thế nào vậy, chẳng lẽ hai người đã quen nhau trước rồi sao?

Mất thấy một nam một nữ này sắp đánh nhau, anh vội vàng tiến lên kéo Cổ Hựu Hiền ra, "Đù! Đù!"

Lại quay đầu về phía Lâm Thanh Vũ nói: "Lâm tiểu thư, cô đến nha Lăng Y Linh trước đi, hai người đều cần yên lặng một chút."

Cổ Hựu Hiền liều mạng dựa chỉ muốn thoát khỏi kiềm chế của Hàn Mộc Thâm, muốn chạy đến chỗ Lâm Thanh Vũ, may là điện thoại trong túi áo anh vừa vang lên, đành phải lấy điện thoại di động ra, phần nộ dè xuống nút trả lời, "Làm gì vậy!"

"Xảy ra chuyện gì? Con tức lớn như thế." Giọng nói của Cổ Chấn Viễn truyền đến.

"A! Cha, không chuyện gì đâu! Con đang ở nhà em trai." Anh cố gắng đè nén lửa giận ngập đầu.

"Cha vừa đi với Tiểu Lâm đến Thiên Âm một chuyến, phát hiện màu sắc của phòng ngủ chính hình như không giống với thiết kế của các con, có phải là đặt sai hàng rồi không, con có muốn đến đây xem thử hay không."

"Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ, cha, Cha yên tâm, con lập tức đến đó xử lý." Cổ Hựu Hiền nghiêm túc nhìn về phía Hàn Mộc Thâm, nói: "Dự án bên kia xảy ra chuyện, anh đi trước."

Anh nhanh chóng cầm áo khoác của mình lên, lúc mở cửa chính ra lại quay đầu lại trừng Lâm Thanh Vũ, khắc sâu gương mặt mỹ lệ nhưng mang theo khinh miệt kia vào trong lòng, "Người phụ nữ đừng để tôi gặp cô ở bên ngoài." Sau khi sảng giọng với cô xong lập tức đóng cửa lại rồi đi.

Nhìn hành vi của anh hai nhà mình như của một tên du côn, Hàn Mộc Thâm xấu hổ không thôi, "À." Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt.

"Hàn tiên sinh, thật không không biết xấu hổ, để anh chê cười rồi." Lâm Thanh Vũ thay đổi gương mặt, cười yếu ớt rộng rãi nói.

"Đừng nói như thế, tính tình của Hựu Hiền tôi sẽ giải thích, anh ấy nói chỉ là nói nhảm mà thôi, xin đừng chú ý."

"Không sao, tôi tin tưởng anh ấy cũng không làm gì tôi." Lâm Thanh Vũ chậm rãi đi về sofa ngồi xuống, nhìn Hàn Mộc Thâm cười đến xấu hổ, nhẹ nói câu: "Tôi lại muốn nói chuyện cùng với anh."

Cô quyết định làm ột chuyện gì đó thỏa đáng cho bạn tốt.

Tháng 12, người đi trên đường đều mặc áo khoác dày để tránh rét, nhưng đối với Lâm Thanh Vũ, người làm ở quầy ngoại hối lâu hai trong ngân hàng mà nói, cô tuyệt đối không cảm thấy lạnh, thậm chí bởi vì bận rộn mà toàn thân nóng lên, bởi vì hôm nay tỉ suất hối đoái dao động trên diện rộng, bắt đầu từ phiên giao dịch trên thị trường hối đoái buổi sáng đã tiếp không hết điện thoại.

"Linh." Điện thoại trên bàn lại vang lên, cô nhanh chóng tiếp nhận điện thoại, "Xin chào quý khách, đây là bộ phận ngoại hối, tôi họ Lâm, rất hân

hạnh được phục vụ quý khách." Cho dù có bận như thế nào, cô vẫn không thay đổi giọng nói ngọt ngào, mềm mại.

Đầu bên kia điện thoại đặc biệt yên lặng, qua ba giây, cô lại nói qua điện thoại một lần nữa: "Ngài khỏe chứ, xin hỏi có thể giúp gì được cho ngài?"

Đầu bên kia điện thoại vẫn là trầm mặc, điều này làm cho Lâm Thanh Vũ bận rộn một ngày đã mất rất nhiều kiên nhẫn thật sự cảm thấy bức bối.

"A lô." Lần nữa nói chuyện qua điện thoại, đầu bên kia vẫn không có đáp lại, cô lập tức cúp điện thoại.

Mẹ, vội muốn chết, rốt cuộc là ai đã gọi cuộc điện thoại quái quỷ này!

Tiếp tục vui đùa trước bàn xử lý hồ sơ, lia bút viết thật nhanh, rất nhanh điện thoại trước bàn cô lại vang lên, "Xin chào quý khách, đây là bộ phận ngoại hối, tôi họ Lâm, rất hân hạnh được phục vụ quý khách."

Lại không có tiếng trả lời điện thoại, lần này Lâm Thanh Vũ nhẫn nại, thân thiết nhắc nhở đối phương, "Nếu ngài không nói chuyện, tôi sẽ tắt điện thoại đó!"

"Đừng treo." Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói trong trẻo.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì không?" Đối phương cuối cùng cũng đáp lại, Lâm Thanh Vũ dùng giọng nói ngọt ngào hỏi.

"A. Là tôi."

"Anh là ai?" Không đầu không đuôi nói một câu, khiến cho Lâm Thanh Vũ cảm thấy không vui, giọng nói này nghe có vẻ giống cái người đáng ghét kia.

"A, tôi là Cổ Hựu Hiền!"

Thật sự là anh ta, điều này cũng làm cho Lâm Thanh Vũ không ngờ tới, cô đề thấp thanh âm, "Người vừa gọi điện thoại tới nhưng không trả lời cũng là anh sao?"

"Vừa rồi tôi có chút khẩn trương! Cho nên mới không nói chuyện." Cổ Hựu Hiền một lòng bất ổn, không thể tin được mình cũng sẽ có một ngày một ngày chân tay luống cuống chân tay như thế này.

"Cổ tiên sinh, anh có chuyện gì sao?" Lâm Thanh Vũ tương đối có lễ phép mà hỏi thăm.

"Cũng không có chuyện gì đâu!"

"Vậy anh có ý gọi điện thoại đến đây làm loạn sao? Hiện tại tôi bề bộn nhiều việc, xin anh đừng gọi điện đến đây làm phiền nữa." Ngờ kìa cả lo phát phơ của anh ta, thật sự làm cho cô muốn mở miệng mắng người. Từ sau khi xảy ra xung đột với anh ta ở nhà Hàn Mộc Thẩm, đã qua ba, bốn ngày, người này thật đúng là đang làm hành động trả thù rồi, lại chọn lúc cô bề bộn trở mình không kịp, loại điện thoại này không thể nghĩ ngờ là đã mang đến cho cô phiền phức tương đối lớn.

"Tôi không đến làm loạn, tôi thật sự có chuyện tìm cô." Cổ Hựu Hiền vội vàng giải thích, rất sợ Lâm Thanh Vũ lại cúp điện thoại.

"A! Cổ tiên sinh, ba giờ chiều tôi đang bận, nếu như muốn tìm tôi đi ra ngoài một mình thì 5, 6 giờ hãy gọi điện thoại lại." Cô thật sự không có kiên nhẫn nói chuyện tiếp với anh ta, lập tức cúp điện thoại, tiếp tục công việc trong tay.

Cổ Hựu Hiền ngược lại tương đối thức thời, trước khi đến năm giờ vẫn không gọi điện thoại lại, đến đúng năm giờ, điện thoại trước bàn Lâm Thanh Vũ đúng giờ vang lên. "A lô." Ngân hàng quy định điện thoại không thể vang lên quá ba tiếng, cô mau chóng tiếp điện thoại, nhưng giọng nói ân cần thăm hỏi đều giảm đi.

"Tiểu Vũ sao? Tôi là Hựu Hiền, cô rảnh rồi không?" Tiếng nói ôn hòa của Cổ Hựu Hiền truyền đến.

"Tiểu Vũ? Tôi với anh cũng không có quen thuộc đến mức có thể gọi thẳng nick name, hay là anh gọi tôi Lâm tiểu thư cũng tốt lắm. Cổ tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì?" Lâm Thanh Vũ cũng không muốn để cho Cổ Hựu Hiền chiếm được một chút tiện nghi nào, lạnh lùng nói.

"Tiểu Vũ, tôi muốn mua Đô-la, nghe anh trai tôi nói gần đây mua sẽ kiếm được tiền." Làm một nhân viên trong bộ phận nghiệp vụ tiêu thụ, điều đầu tiên chính là da mặt phải dày, Cổ Hựu Hiền da mặt tự nhiên cũng sẽ không mỏng chút nào, thậm chí còn được xưng tụng là ba quả bom nguyên tử đánh cũng không thủng.

"." Chẳng muốn tranh chấp tranh chấp với anh ta về vấn đề xưng hô nữa, "Cổ tiên sinh, anh có tài khoản ngoại tệ không?"

"Hình như tôi có rất nhiều tài khoản trong ngân hàng các cô, có tài khoản ngoại tệ hay không tôi cũng không biết."

"Vậy trước hết anh cung cấp số chứng minh thư cho tôi, tôi tra máy tính một chút." Nếu là khách đến thăm, công và tư rõ ràng, Lâm Thanh Vũ theo lẽ công bằng mà xử lý.

Sau khi đưa chứng minh thư của Cổ Hựu Hiền vào máy tính, màn hình lập tức xuất hiện một trang tài khoản rõ ràng chi tiết, phía sau còn có ba trang dày đặc!

Quá khoa trương đi! Nhìn kỹ, tuyệt đại đa số đều là tiết kiệm ổn định, mười tài khoản đầu đầu là một trăm mười vạn, liên tục hai mươi tài khoản sau đều là bảy mươi vạn, cuối cùng là hai tài khoản một trăm bốn mươi vạn. Cô nghĩ thầm, vợ chồng ông chủ Cổ thật sự là người làm việc có kế hoạch, hàng năm chi tiêu cho việc biếu tặng còn chia đều tài sản cho ba người con trai, xem ra hẳn là Hàn Mộc Thâm được nhận nuôi cũng có phần, thật sự là làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Mà cô càng kinh ngạc hơn chính là, Cổ Hựu Hiền người duy nhất có tài khoản bình thường, trong tài khoản cũng có tới hơn ba nghìn vạn, xem xét chỉ biết Cổ Hựu Hiền là người hoàn toàn không để ý tới quan niệm tiền tài, lại bày đặt có nhiều tài khoản nhiều tiền nhưng không có lợi tức gì như thế.

"Cổ tiên sinh, anh không có có tài khoản ngoại tệ, phải mở trước mới có thể mua bán được!"

"Ngày mai tôi đến chỗ cô mở tài khoản được không?" Cổ Hựu Hiền vừa nghe được đã vui vẻ nói.

"Không cần phiền phức như vậy, Y Linh của ngân hàng chúng tôi chuyên môn phục vụ quý công ty, dù sao cô ấy cũng thường chạy tới công ty anh, tôi nhờ cô ấy ngày mai đến công ty anh giúp anh mở tài khoản được không?" Lâm Thanh Vũ vừa nói vừa cầm lấy hồ sơ mở tài khoản bên cạnh lên, nhàn nhạt nói.

"Không cần" Đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến câu này, làm cho cô có chút ngoài ý muốn, người này thật là đến lộn xộn.

"Tôi còn có một vài chuyện liên quan đến ngoại hối muốn hỏi cô, anh của tôi nói năng lực về ngoại hối của cô rất mạnh." Trong điện thoại ngừng lại một lát, "Bằng không như vậy đi! Thứ bảy này, chị em tốt Lăng Y Linh của cô sẽ đến xem chỗ dự án Thiên Âm của chúng tôi, cô đi cùng với cô ấy đi. Bốn giờ rưỡi chiều, Thiên Âm đối diện với tòa thị chính của thành phố."

Sau khi nghe giọng điệu Cổ Hựu Hiền mang theo hưng phấn nói rõ chi tiết về vị trí xong, trong nội tâm cô không khỏi nổi lên nghi ngờ, lần trước anh còn tỏ vẻ hung thần ác sát dọa cô, chẳng lẽ anh ta đang thiết kế một cái bẫy nào đó chờ cô sao? Tốt lắm, người này nếu dám làm ra chuyện gì, cô vừa vận có thể mượn cơ hội mới này mà giảo huấn anh ta một phen!

Lâm Thanh Vũ cười cười, đáp ứng yêu cầu có chút kỳ quái của Cổ Hựu Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lũs Mạnh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Buổi chiều thứ bảy, Lâm Thanh Vũ và Lăng Y Linh hẹn nhau thời gian và địa điểm để cùng đi đến công trình mới hoàn thành của công ty Cổ Thành nằm ở đối diện tòa thị chính có tên gọi là “Thiên Âm”. Vừa nhìn kiến trúc này có thể biết ngay là phong cách của Cổ Thành vừa giản dị, khiêm tốn, vừa mang tính kỹ thuật, tràn đầy cảm xúc.

Hai người cười cười nói nói đi vào gian phòng vừa được trang hoàng, thì ra cửa hàng lớn ở mặt tiền là chỗ dùng để tiếp đãi khách.

Cổ Hựu Hiền vốn đang họp bàn với cấp dưới, vừa thấy Lâm Thanh Vũ xuất hiện, nhanh chóng thông báo sau đó lập tức giải tán mọi người.

"Đến, ngồi bên này." Anh nhiệt tình mời hai người.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, cứ tưởng rằng Cổ Hựu Hiền sẽ nói đùa với các cô ai ngờ anh lại dùng thái độ vừa đứng đắn vừa cẩn thận bàn chuyện mua phòng ở với Lăng Y Linh. Trao đổi tin tức giá cả ở trong ngân hàng cho người đến xem phòng, vụ mua bán này có thành công hay không đều phải dựa vào Lăng Y Linh, cô thận trọng nghe những thông tin mà Cổ Hựu Hiền nói ra.

"Đôi vợ chồng này đang xem phòng ở với Ngô Đại, Ngô Đại của công ty chúng tôi đã thông báo rồi, họ sẽ hội phối hợp với cô, sẽ không để cô ra về tay không đâu." Cổ Hựu Hiền gật gù đầu, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

"Thật sự cảm ơn anh." Lăng Y Linh chân thành nói cảm ơn anh. Nhà ở của công ty xây dựng cổ thành đều có giá rất cao, người mua nhà ở đây đều là những người tương đối có địa vị xã hội hoặc có năng lực kinh tế tốt, ý là ——

Những người đó rất khó nói chuyện, rất hay bắt bẻ nhân viên ngân hàng, lời nói cay nghiệt như thế nào cũng nói ra được.

Cho nên, mỗi lần đến công ty xây dựng Cổ Thành bàn việc bảo đảm thì Lăng Y Linh đều đặc biệt chú ý, mỗi khi khách hàng không khách khí "hạ nhục" cô thì Ngô Đại luôn đứng ra bảo vệ khách quả nhiên cũng sẽ hát đệm, một đám người vây quanh đều xem thường cô, nhưng mà, hiện tại thân thể của cô đã không giống trước kia nữa rồi. Trong nhận thức của Cổ Hựu Hiền, Lăng Y Linh chính là người trong lòng của em ba nhà mình, hơn nữa còn là chị em tốt của Lâm Thanh Vũ, anh đã sớm xem Lăng Y Linh trở thành người một nhà, nên phải chiều cô cô thật tốt.

Thấy đối phương đã đi vào nhà khách, Lăng Y Linh nhanh chóng nghênh đón, thuần thục đón tiếp, còn Lâm Thanh Vũ lập tức đi theo Cổ Hựu Hiền đến bàn làm việc phía sau.

Lâm Thanh Vũ đề phòng nhìn Cổ Hựu Hiền. Nụ cười này là sao vậy, chẳng lẽ anh thật sự chỉ là đơn thuần muốn cô tới đây mở tài khoản cho anh sao?

"Cô muốn hai giấy chứng minh và con dấu, giấy chứng minh tôi có." Cổ Hựu Hiền lấy bóp da ra cầm hai giấy chứng minh đưa cho Lâm Thanh Vũ, thấy sau khi cô tiếp nhận chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn, trong lòng cảm thấy nặng nề, lập tức cầm chứng minh thư cô để bên cạnh lên, lật sang mặt sau, chỉ vào chỗ trống trong ô photo ngẫu của mình nói: "Tôi còn photo thân đó! Cũng không có bạn gái."

Không hiểu vì sao anh lại đột nhiên nhắc đến chuyện mình còn photo thân, Lâm Thanh Vũ nghiêng đầu, "Anh đang làm gì vậy hả? Loại chuyện này không cần đặc biệt nói với tôi, chẳng liên quan gì đến việc mở tài khoản cả."

"Ai, Tiểu Vũ, cô đã có bạn trai chưa?" Cổ Hựu Hiền đứng đắn hỏi.

Người này đang làm cái quỷ gì vậy? Cô thấy Cổ Hựu Hiền đang liếc nhìn, cũng không nghĩ trả lời anh cái vấn đề kỳ quái này.

Thấy cô trầm mặc không nói, bắt đầu lật xem hồ sơ trên bàn, anh không thể không tiến sát lại gần, nói nhẹ bên tai cô, "Rốt cuộc cô có bạn trai hay không?"

Bị động tác thân mật như thế của Cổ Hựu Hiền dọa giật mình, "Làm gì vậy?" Cô không khách khí đẩy anh ra.

"Không có gì, chỉ là một hỏi một chút thôi, không phải cô rất rộng rãi sao? Sao hỏi đến cái này lại trở nên không phóng khoáng."

Cổ Hựu Hiền vô tình nắm bắt được phép khích tướng tính cách không kiên nhẫn của Lâm Thanh Vũ.

". Không có." Lâm Thanh Vũ chần chờ trả lời, vừa nói ra khỏi miệng lại thấy Cổ Hựu Hiền lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ, "Anh rất đáng nghi đây! Cười thành như vậy là có ý gì? À! Tôi biết rồi, hôm nay anh bảo tôi tới đây là muốn PK với tôi có phải không? Nam nữ bình đẳng nhé? Tốt lắm, hiệp thứ nhất chúng ta bắt phân thắng bại, kẻ tiếp muốn so cái gì, tôi nhất định sẽ chấp nhận."

"Cô đang nói cái gì vậy hả? Bệnh đa nghi thật nặng, Tiểu Vũ, cô thật thú vị." Cổ Hựu Hiền đặt một tay lên trên bàn công tác, cười yếu ớt nhìn đôi mắt linh động của Lâm Thanh Vũ.

Cổ Hựu Hiền nói như thế, ngược lại cô có vẻ hơi lòng dạ hẹp hòi rồi, bị phản kích, Lâm Thanh Vũ hậm hực nói: "Anh Cổ, đừng nói nhảm nữa, mau ký tên đi!"

Nhìn thấy Lâm Thanh Vũ vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn mượt mà, cổ tay trái đeo một chiếc vòng ngọc xanh biếc, "Ha, làn da trắng đeo vòng ngọc thật đúng là đẹp mắt."

Lâm Thanh Vũ ngoài ý muốn tròn to mắt nhìn Cổ Hựu Hiền nở nụ cười chân thành, không mang theo một chút vui đùa nào, cô đáp lại nói: "Cảm ơn, đây là cha tôi tặng cho tôi."

Trái tim Cổ Hựu Hiền bỗng nhiên đập mạnh, không thể tưởng tượng được, chỉ lo lắng tán thưởng một câu lại có thể đổi được nụ cười xinh đẹp mà anh mong nhớ ngày đêm!

Đúng rồi, từ sau khi biết Lâm Thanh Vũ không biết đã gặp mình từ bao giờ, Cổ Hựu Hiền ngẫu nhiên sẽ nhớ tới chuyện này, suy nghĩ vài ngày cũng không có kết quả, cũng không để ý đến chuyện này nữa, cho đến lần gặp lại trong bữa cơm trưa ở nhà Hàn Mộc Thâm, sau khi cãi nhau kịch liệt với cô, bị cô hung ác húc đầu vào cằm, anh cảm thấy mình không thể nào quên được cô gái không tốt với anh, luôn không khỏi nhớ tới cô.

Cổ Hựu Hiền chìm trong tâm tình mâu thuẫn phức tạp này vài ngày, anh không hiểu nổi chính mình tại sao lại vẫn luôn nhớ tới cô, chẳng lẽ là do tâm lý tức giận nên mới như vậy sao? Chẳng không thể nào nhớ ra mình có nhân duyên tốt với các cô gái như vậy tại sao lại khiến cho cô ghét mình đến thế?

Bởi vậy, anh nghĩ bây giờ phải biểu hiện tốt trước mặt cô một chút, để cho cô biết rõ anh không phải là thằng an bầm, dựa dẫm vào cha mẹ như cô vẫn nghĩ, vì để cho cô thay đổi suy nghĩ đối với mình, anh không thể không chế được suy nghĩ muốn gặp cô, cuối cùng nhịn không được, gọi điện thoại cho cô.

"Anh Cổ, anh ngại ngốc cái gì thế?" Thấy Cổ Hựu Hiền cầm bút nhưng lại chậm chạp không ký tên, còn nhìn mình chằm chằm, Lâm Thanh Vũ không khỏi nhắc tay, quơ quơ trước mặt anh.

"Thật có lỗi! Thật có lỗi!" Cổ Hựu Hiền lấy lại tinh thần, ngại ngùng cười sau đó nhanh chóng ký tên lên chỗ cô chỉ.

Lặng lặng nhìn anh ký tên, Lâm Thanh Vũ vốn không có biểu lộ gì trên mặt, dần dần hiện lên nụ cười thân thiện, "Oa, chữ của anh chẳng thay đổi chút nào! Vẫn đẹp y như lúc trước, trước kia tôi còn từng học anh viết chữ, nhưng không biết vì sao mà không thể học được, cuối cùng phải buông tha." Kỳ thật chữ Lâm Thanh Vũ không khó xem, nhưng giống như cá tính của cô, chữ của cô tuyệt không xinh đẹp, ngược lại còn có một chút mạnh mẽ.

Cổ Hựu Hiền ngừng bút, vẻ mặt ủy khuất, "Chúng ta rốt cuộc đã gặp nhau từ bao giờ, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt của tôi cô cũng đều biết rõ ràng, nhưng mà tôi lại hoàn toàn không có ấn tượng đối với cô, trên đời này nào có loại chuyện không công bằng như thế. Tiểu Vũ, cô cho thêm chút gợi ý được không?!"

"Chuyện này đâu có gì mà công bằng với không công bằng, không nhớ ra được tôi là ai chứng tỏ trí nhớ của anh không bằng tôi, đồng thời cũng chứng tỏ rằng tôi hoàn toàn không quan trọng đối với anh, hơn nữa, tôi thành thật nói cho anh biết, khi đó tôi và anh chagr có chuyện tốt gì để nhớ lại, tôi khuyên

anh đừng suy nghĩ quanh vẩn đề này nữa, mau ký tiếp đi!" Không hề để ý tới Cổ Hựu Hiền kháng nghị, cô thúc giục anh ký xong toàn bộ giấy tờ, đọc lại một lần nữa, xác nhận không còn sót gì cả.

"Xin lỗi đã quấy rầy, quản lý, hiện tại tiền sinh đang nói chuyện với Tiểu Ngô là trưởng phòng Trần của chính quyền thành phố giới thiệu tới, vừa đến đã nói muốn trực tiếp bàn bạc với anh." Nhân viên nhanh chóng đi tới trước mặt Cổ Hựu Hiền nói, nói đến câu cuối cùng thì dường như đã sắp ghé sát vào tai anh mà nói.

Cổ Hựu Hiền nhìn nhà khách, quay đầu lại cười cười với Lâm Thanh Vũ, "Tiểu Vũ, chờ tôi chút nhé, đừng chạy đấy!" Không đợi Lâm Thanh Vũ trả lời, đã tự tin bước về phía người đàn ông trung niên mặc bộ tây trang màu trắng kia.

"Tiểu Vũ, Tiểu Vũ gọi không ngừng, chờ đến khi anh thật sự biết rõ tôi là ai, khẳng định sẽ bị dọa chết!" Lâm Thanh Vũ cười nhạo, hồ sơ trên tay cũng đã kiểm tra xong, nhìn nhìn đôi vợ chồng đang bàn bạc với Lăng Y Linh, cô bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán, thuận tay cầm chứng minh thư của Cổ Hựu Hiền ở trên bàn lên nhìn nhìn.

"Cổ Hựu Hiền trong tấm hình này cũng không khác. năm năm trước đối chứng minh thư, thực kỳ diệu, hình như anh chẳng già đi chút nào." Trong lúc rảnh rỗi Lâm Thanh Vũ cầm chứng minh thư của người khác lên soi mói một phen, trước mắt Cổ Hựu Hiền đang cười cười nói nói với khách hàng.

Cô lẳng lặng nhìn nét mặt tươi cười tự tin của anh, hồi tưởng lại Cổ hội trưởng trong trí nhớ, không thể không thừa nhận Cổ Hựu Hiền, người hội trưởng hội học sinh này thật sự làm rất tốt. Có vài người ngoài không thể nào nhận thức được mọi chuyện, cần phải đứng ở cùng một vị trí mới có thể thấy được, giống như cô sau khi tiếp nhận vị trí hội trưởng hội học sinh vào năm thứ 3 đại học, cô mới hiểu được năng lực phối hợp của Cổ Hựu Hiền với các cán bộ khác thật sự rất xuất sắc. Ở trong trường đại học Nặc Á, nhóm người này không coi ai ra gì, toàn là đại thiếu gia và các đại tiểu thư tâm cao khí ngạo, làm sao có khả năng phục tùng người nào đó lãnh đạo đơn giản như vậy, mà Cổ Hựu Hiền chẳng những làm cho mọi người tâm phục khẩu phục đi theo anh, kính yêu anh, càng đề cho anh địa vị cao nhất của hội học sinh tràn ngập quyền lực, lập nên một hội học sinh với những trụ cột vô cùng tốt.

Cho đến lần gặp lại Cổ Hựu Hiền gần nhất này, tuy tiếp xúc với anh có chút không thoải mái, nhưng trong lúc đêm dài yên tĩnh thì khi ngẫu nhiên nhớ tới chuyện thời học đại học, không khỏi làm cô cảm thấy có chút hối hận. Những năm gần đây Lâm Thanh Vũ trải qua rất nhiều chuyện, cho nên cô hối hận, lúc trước không nên xúc động như thế, không nên quật ngã Cổ Hựu Hiền trước mặt nhiều thành viên hội học sinh như thế, còn nói ra chuyện riêng của anh làm cho anh mất hết mặt mũi, cuối cùng còn hại bạn gái anh chạy mất. Cũng chỉ vì lý do buồn cười là không thể khiêu vũ với Ứng Gia Văn! Đều do cô khi đó còn trẻ không hiểu chuyện, quá mức cao ngạo!

Nhìn lại Cổ Hựu Hiền trước mắt phong độ nhẹ nhàng, ứng đối vừa phải. Sau này phải đối tốt với anh một chút, cô nghĩ.

"Nghĩ cái gì mà tập trung thế?" Sau khi tiễn khách ra về, Cổ Hựu Hiền không thể chờ đợi mau chóng trở về, lại chứng kiến cảnh Lâm Thanh Vũ cầm CMND của anh nhìn đến thất thần.

"Xem ảnh chụp của tôi sao lại mê mẩn như thế, không phải là mê tôi rồi chứ!" Cổ Hựu Hiền đồng dạng nói.

"Chỉ bằng loại người như cô đồ như anh cũng khiến cho tôi mê muội, thật buồn cười." Vừa mới nói sẽ đối tốt với Cổ Hựu Hiền một chút, nhưng vừa nhìn thấy cái khuôn mặt vô si kia, bản tính vốn có lại lộ ra.

Cổ Hựu Hiền đã dần dần quen thuộc với tính tình ngay thẳng bộc trực không che dấu chút nào của Lâm Thanh Vũ, cười nhìn cô, "Chờ một chút, tôi mời cô ăn cơm!"

Đối với lời mời của Cổ Hựu Hiền, cô cảm thấy kinh ngạc, còn nghĩ thái độ của anh hôm nay thật sự có chút quái dị, "Cổ thiếu gia, nhớ rõ lần trước anh còn sẵn giọng vui tôi, đừng để cho anh gặp được tôi ở ngoài sao, sao bỗng nhiên lại muốn mời tôi đi ăn cơm? Không phải là có âm mưu gì đó chứ?"

"Cô đừng nghĩ tôi là cái loại người không có phẩm chất như vậy có được không? Tôi thành tâm thành ý hẹn cô ăn chung một bữa cơm, cảm ơn cô hôm nay đã được nghĩ còn đặc biệt đến mở tài khoản cho tôi."

Đã có người muốn mời khách, lại vừa mới nghĩ sẽ đối tốt với Cổ Hựu Hiền một chút, dù sao cũng không thật sự có thù gì với anh, ăn bữa cơm cũng chẳng sao cả, cô nhẹ nhàng cười với Cổ Hựu Hiền, nói: "Được thôi! Cảm ơn anh! Tìm Lăng Y Linh đi cùng chứ!"

"Đừng tìm cô ấy." Cổ Hựu Hiền vội vàng kè sát Lâm Thanh Vũ, nhẹ nhàng nói: "Cô nên biết gần đây cô ấy thường ăn cơm chung với em trai tôi! Đừng quấy rầy bọn họ."

"Đúng rồi!" Lâm Thanh Vũ bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay, không thể tưởng tượng được cái tên Cổ Hựu Hiền thần kinh thô sơ này cũng có lúc linh hoạt, cô cười cong cong đôi mắt nhìn anh, "Chúng ta tự đi là được rồi."

Có loại khoái cảm mưu kế được thực hiện, Cổ Hựu Hiền như mở cờ trong bụng vui vẻ cười, hai người cùng nhìn nhau cười.

Nằm ở gần khu đất An Bình chiếm diện tích rộng lớn, công viên bên cạnh bốn tuyến đường lớn, một chiếc xe Lamborghini màu xanh bắt mắt chậm rãi lái vào, đỗ xe ven đường, chủ xe tới sau sợ tới mức vốn muốn đỗ xe ở phía sau vội vàng tìm kiếm một chỗ đỗ xe khác, sợ vạn nhất không cẩn thận đụng phải chiếc lamborghini này thì thật thảm.

Cổ Hựu Hiền ngồi trên ghế lái nghiêng đầu, về mặt nghi hoặc hỏi Lâm Thanh Vũ ngồi trên ghế phụ, "Tiểu Vũ, cô xác định muốn ăn ở gian phòng này?"

"Đúng rồi! Gian phòng này ăn rất ngon, đại thiếu gia anh chưa đến đây sao?" Lâm Thanh Vũ nhìn về phía Cổ Hựu Hiền, nhà ăn kia nằm ở phía đối diện bên kia đường, "Hà tử tiên ở đây là món ngon nhất tôi từng được ăn."

"Tôi xin cô, tại sao tôi lại chưa ăn chứ, chỉ là tôi nghĩ cô muốn đến khách sạn lớn nhất của Đài Nam hoặc nhà hàng xa hoa linh tinh gì đó." Cổ Hựu Hiền thuận thực ngừng xe, khi hai người xuống xe chuẩn bị đi đến nhà ăn phía đối diện thì Lâm Thanh Vũ dường như cảm thấy khách hàng ngồi ở bên ngoài đang chăm chú nhìn mình.

"Này, tôi không có chỗ nào kỳ quái chứ, sao những người ngồi đằng kia vẫn nhìn chúng ta?" Cô cúi đầu xuống nhìn mình, khó hiểu hỏi.

"Có người nhìn chúng ta sao?" Cổ Hựu Hiền ngược lại hoàn toàn không có cảm giác, anh nhìn xung quanh, cảm thấy Lâm Thanh Vũ quá mức nhạy cảm.

Nghiêng đầu dò xét từ đầu đến chân, thoáng cái Cổ Hựu Hiền lại quay đầu nhìn chiếc xe thể thao long lanh phía sau, cuối cùng cô cũng hiểu. Vừa mới rồi bọn họ chuẩn bị dừng xe để vào nhà ăn ăn cơm thì người ngồi ở trong tiệm dùng cơm đã bắt đầu chỉ trỏ, hiện tại lại dừng xe ở trước mặt họ, mà người đi xuống xe lại là một người đàn ông đẹp trai cao lớn, tây trang trắng thớm, khó trách sẽ làm cho người khác ghé mắt nhìn.

Cô vội vàng cách Cổ Hựu Hiền xa một chút, nghĩ thầm, với tính cách của anh chắc hẳn đã quen với ánh mắt của người khác, đi chung với anh quá mất mặt.

Vừa mới nghĩ như thế, Lâm Thanh Vũ đã bị Cổ Hựu Hiền kéo cổ tay đi thẳng đến tiệm ăn đông người kia.

Cổ Hựu Hiền tự nhiên lại lơ đãng mờ ám, làm cho nội tâm Lâm Thanh Vũ có loại cảm giác quái dị, tuy nhiên Cổ Hựu Hiền không tính là người xa lạ đối với Lâm Thanh Vũ, nhưng mà thật sự không quen thuộc đến mức chu đáo như thế này, còn đối với Cổ Hựu Hiền mà nói, đây mới chỉ là lần thứ ba hai người gặp mặt nhau, tại sao lại kéo tay cô qua đường cái thân mật như thế.

A! Nhất định là thói quen do N bạn gái huấn luyện ra, cô vội vàng bỏ qua bàn tay của anh, nhanh chóng đi đến quán hà từ tiên.

"O! Chàng trai, cậu đổi xe sao?" Đứng ở cửa tiệm là ông chủ quán khuôn mặt tròn phúc hậu nhiệt tình chào đón Cổ Hựu Hiền.

"Ha Ha! Quá khen rồi!" Cổ Hựu Hiền giơ ngón cái với ông chủ.

"Ha Ha! Chiếc xe này tốt thật đó, cái trước đâu." Ông chủ vừa thuận thực chào hà từ tiên, vừa nói chuyện phiếm với Cổ Hựu Hiền.

"Đưa cho em cháu rồi." Cười cười với ông chủ, thừa dịp bàn bên cạnh có một gia đình vừa vặn ăn no đứng dậy, Cổ Hựu Hiền tranh thủ thời gian dọn dẹp chén đĩa trên bàn đến chỗ rửa chén, còn thuận tiện cầm khăn lau lau cái bàn.

Anh vẫy tay với Lâm Thanh Vũ, tự mình đi đến chỗ rửa chén giặt sạch khăn lau sau đó rửa tay.

"Anh thường đến đây?" Lâm Thanh Vũ cầm menu đơn giản cười hỏi Cổ Hựu Hiền.

Cổ Hựu Hiền vui vẻ nhìn nụ cười của cô, "Nhà hàng này tôi ăn từ nhỏ tới lớn, trước kia ông chủ vốn bán ở chỗ cách đây mấy gian, sau này mới mua được gian phòng này, cửa hàng ở mặt tiền, còn tìm tôi đến làm người trang trí nữa đấy!"

Hai người không có sức chống cự với thức ăn ngon, vui đầu gọi một đồng món ăn, chuẩn bị một bữa ăn no căng bụng.

"Khi tôi tới Đài Bắc công tác, nhớ nhất chính là nhà ăn này, nhưng mà, mùa hè tôi không dám tới, mùa hè trong tiệm bọn họ cũng không bật điều hòa, mỗi lần ăn đều đầy người mồ hôi, cho nên đến hè đều mua về nhà ăn." Lâm Thanh Vũ nhỏ giọng nói ra, sợ nói quá lớn tiếng sẽ bị ông chủ trừng.

"Cô biết không? Hai năm trước, khi nhà ăn của họ vừa khai trương ở đây cũng là vào mùa hè, trên tường lại dán một dòng thông báo [bật điều hòa thì mỗi người phải thu thêm 5 đồng], chết cười tôi, sau đó ông chủ bị tôi cầu nhàu đến hai ngày đã gỡ dòng thông báo kia xuống."

Lâm Thanh Vũ khi khi cười đến nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi, "Cái này thật sự quá buồn cười." Nghĩ đến những gì anh vừa nói với ông chủ, cô cười mím nói: "Thì ra chiếc R8 của anh Hân là của anh cho hả? Tôi còn suy nghĩ không hiểu một người khiêm tốn như anh ấy tại sao lại mua một chiếc xe rêu rao giống anh được chứ."

"Tiểu Vũ, cô cũng nghiên cứu về xe sao?! Xe của tôi quá tuyệt chứ!" Lúc này Cổ Hựu Hiền giống như một chú cún vẫy vẫy cái đuôi nịnh nọt người, đôi mắt cũng lóe sáng.

"Tôi tuyệt đối không cảm thấy nó tốt." Cô liếc mắt nhìn Cổ Hựu Hiền, nói tiếp: "Xe đi được là được rồi, tại sao phải lái cả khu nhà cao cấp, biệt thự trên đường phố, là sợ có người không biết anh có tiền sao?"

"Cô lại nói chuyện giống hệt anh trai tôi! Tiểu Vũ, cô già rồi! Người ngoài nghề các cô không hiểu được!" Mấy kiếm Cổ Hựu Hiền cau lại, cảm giận nói.

"Thật xin lỗi! Tuy tôi không còn nhỏ nữa, nhưng ít ra vẫn còn hơn cậu nhóc ba tuổi là anh có được không? Tôi không có chuyên môn về xe thể thao, chỉ cảm thấy ghế dựa của chiếc xe đua LP561 này của anh khó ngồi muốn chết, hôm nay may là tôi mặc quần jean, nếu tôi mặc váy căn bản sẽ không dám ngồi trên xe của anh, cả người đều bị vùi trong ghế."

Nghe Lâm Thanh Vũ phê bình chiếc xe yêu quý của mình không đáng một đồng, Cổ Hựu Hiền rầu rĩ không vui, cho đến khi ông chủ tự mình bưng thức ăn lên bàn.

Từng món ăn dần được mang lên bàn, hà từ tiên, 3 món rân, dưa chuột cấp tử, bún bong bóng cá,. Rất nhanh bày đầy mặt bàn. Sau khi ông chủ

đưa tất cả món ăn lên bàn, khom người ghé vào tai Cổ Hựu Hiền nhỏ giọng nói: "Bạn gái của cậu thật sự rất đẹp!" Nói xong giờ ngón tay cái lên với anh.

"Ha!" Cổ Hựu Hiền cũng giờ ngón tay cái lên với ông chủ, vui cười.

Lâm Thanh Vũ hoàn toàn không hiểu hai người đàn ông này đang làm cái gì, cũng không quan tâm đến họ, tự mình vui vẻ ăn hà tử tiên, "Ừ! Đúng là chỗ này ăn ngon, siêu ngon." Cô lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, làm cho Cổ Hựu Hiền ngồi ở đối diện nhìn đến ngây người.

Hai người cười cười nói nói, rất nhanh đã quét sạch bàn thức ăn trước mặt, "Tiểu Vũ, cô ăn no chưa? Muốn ăn thêm gì nữa không?"

Lấy tờ khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng, mắt đen láy nghi hoặc nhìn Cổ Hựu Hiền, "Anh xảy ra chuyện gì vậy, đột nhiên đối tốt với ta như vậy, rốt cuộc là có ý đồ gì?"

"Không có, không có! Trước đây có chút không thoải mái với cô, người ta nói oan gia nên giải không nên kết, mà cô lại là bạn tốt của em dâu, giữ quan hệ tốt tuyệt đối không thiệt thòi!" Cổ Hựu Hiền chột dạ gãi đầu.

"Em dâu? Đầu óc anh cũng suy nghĩ quá nhanh rồi!" Cái từ này thật mới, cô cảm thấy thú vị nhìn Cổ Hựu Hiền.

"Vậy thì cô không biết rồi, từ nhỏ em trai tôi đã là một đứa hay suy tính, một khi đã nhận định việc nào đó, cho dù có tốn bao nhiêu thời gian và tâm huyết thì nhất định cũng sẽ nghĩ hết biện pháp đạt được mục tiêu, cái loại chấp nhất và chịu đựng kia không phải người bình thường nào cũng có thể làm được Ha, trước kia nó vô cùng lạnh lùng với phụ nữ, xem ra lần này đối với Lăng Y Linh là đã xác định rồi. Hơn nữa, em trai tôi kinh khủng nhất chính là ——nó luôn lặng lẽ chấp hành kế hoạch của mình, giống như hồi nó học đại học năm 3, khi nghỉ hè đột nhiên nói với tôi 『em tốt nghiệp trước thời gian, tháng sau muốn đi tham gia quân ngũ, sang năm xuất ngũ thì đi Nhật Bản học ở sở nghiên cứu 』. Cho nên, nếu như ngày nào đó nó đột nhiên nói muốn kết hôn, chúng tôi cũng sẽ không quá kinh ngạc, ừ. Cứ như vậy xem ra bạn tốt của cô sớm muộn gì cũng sẽ là em dâu."

"Như vậy à! Tôi lại cảm thấy cá tính của em trai anh rất tốt." Cổ Hựu Hiền nói cho cô biết tính cách của Hàn Mộc Thâm đúng là hợp ý. Hàn Mộc Thâm đúng là người đàn ông đáng để phó thác, nếu như chị em tốt của cô có thể sống cùng với anh, vậy là tốt nhất.

Cổ Hựu Hiền có chút cảm thấy không phải, nhìn Lâm Thanh Vũ đang tán thưởng em trai mình, anh nhấp máy miệng, "Chúng ta đi thôi! Lát nữa tám giờ còn có một tổ khách nhân muốn tới xem phòng."

Anh nhanh chóng thanh toán, tán gẫu với ông chủ vài câu sau đó vui vẻ dẫn Lâm Thanh Vũ trở lại xe.

"À, Tiểu Vũ, ngày đó tôi phê bình bề ngoài của Lăng Y Linh. Đây chẳng qua là nhất thời nói nhảm, tôi cũng không phải thật sự nghĩ như thế, lúc tôi và em trai nói chuyện vốn vẫn không câu nệ tiểu tiết như vậy. Ôi, lời nói của đàn ông luôn thô tục hơn một chút ấy mà!" Cổ Hựu Hiền máy mồm giải thích.

"A! Cô tiên sinh, anh còn thẳng thắn hơn tôi nữa, ngày đó tôi cũng có sai, không nên ra tay với anh như vậy, thực thực xin lỗi!" Một đôi mắt to ngập nước dịu dàng nhìn sang Cổ Hựu Hiền, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng với anh.

Lần đầu tiên thấy cô toát ra biểu lộ xinh đẹp lại dịu dàng như thế, tất cả trí nhớ không vui với cô trước đây đều biến mất vô tung vô ảnh, trong mắt chỉ còn có một cái nháy mắt một nụ cười của cô, nhất cử nhất động, tất cả tức giận của cô giờ chỉ còn bộ dáng xinh đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của cô nhưng anh lại cảm thấy cô bé dễ thương này thật quen mắt, tính cách của cô vô cùng tươi sáng, trong nháy mắt xâm nhập vào lòng Cổ Hựu Hiền, ngang ngược mà lại không lưu tình chút nào chiếm cứ tất cả tâm tư của anh.

"Không, không sao" Một câu nhả ra đến miệng, lại làm sao cũng không thể nói ra, anh thay đổi câu nói, "Tiểu Vũ, hiện tại chúng ta cũng nắm tay giảng hòa rồi, cô cứ liên tục gọi tôi là Cổ tiên sinh cũng quá kỳ quái, bạn bè nào có ai gọi nhau như thế, cho nên, cô. Cô cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi."

Trong lòng Lâm Thanh Vũ nổi lên một loại cảm giác quái dị, trong đầu xuất hiện các kiểu xưng hô với Cổ Hựu Hiền, ví dụ như: Cổ Hựu Hiền, học trưởng Cổ, hội trưởng Cổ, tên háo sắc, tên chết tiệt. Tất cả đều có thể rất tự nhiên thốt ra, duy chỉ có hai chữ "Lại Hiền" này là cô không thể gọi được.

Đang chờ đợi Lâm Thanh Vũ trả lời, một giai điệu Piano quen thuộc vang lên.

Lâm Thanh Vũ vội vàng tiếp điện thoại nói, "A lô. Mẹ, con vừa ăn cơm với bạn, cũng sắp về rồi, muốn con mang điểm tâm về cho mẹ ăn sao?"

Chênh lệch nhiều quá đi! Cái giọng điệu làm nũng ngọt chết người này là sao vậy? Cổ Hựu Hiền giật mình, mắt liếc nhìn Lâm Thanh Vũ đang nói chuyện điện thoại, nghĩ thầm gần cô thô lỗ với anh như thế, không có chút hương vị phụ nữ nào, không thể tưởng được cũng sẽ làm nũng như vậy. Đối với việc phát hiện được một diện mạo khác của Lâm Thanh Vũ, Cổ Hựu Hiền có chút cười đắc ý, nghĩ thầm nếu có một ngày cô cũng có thể làm nũng với anh như thế, vậy anh sống cuộc đời này cũng không uổng công.

Đợi cô nói điện thoại xong, Cổ Hựu Hiền cười nói: "Nhạc chuông điện thoại di động của cô là 『bản xô-nat ánh trăng』 chương thứ nhất, tôi biết kéo khúc này đấy! Muốn hôm nào đó tôi dùng đàn vi-ô-lông kéo cho cô nghe hay không?"

Lâm Thanh Vũ nhanh chóng động lòng, đoạn tiếng đàn như mộng ảo đó mãi cho đến mười năm sau hiện tại cô vẫn còn nhớ rõ như in, sau hôm đó dù cho chạy khắp tất cả cửa hàng đĩa nhạc lớn nhỏ cũng không tìm thấy bản đàn vi-ô-lông "bản xô-nat ánh trăng", không khỏi làm cô nghi hoặc cái đêm trăng tròn, ánh trăng rải đầy mặt hồ ấy có thật sự tồn tại hay không? Hay âm thanh cô nghe được đêm chính là từ bầu trời truyền đến? Cô thật sự muốn nghe lại một lần nữa.

"Tốt lắm! Hựu, Hựu. A, Cổ tiên sinh, nếu như có cơ hội nhất định phải kéo cho tôi nghe, tôi rất chờ mong."

Nghe Lâm Thanh Vũ áp a áp ứng muốn gọi tên mình, lại làm sao cũng không gọi được, trong lòng Cổ Hựu Hiền dâng lên một chút ngọt, cười nói: "Không quan hệ, người tùy tiện hô ta đi! Ngược lại. . . ." Xe đã chạy nhanh trở lại nhà khách, sau khi dừng xe, anh chậm rãi nói: "Tôi cảm thấy chúng ta còn chưa nói hết chuyện, hôm nào lại ăn cơm cùng nhau được không?"

"Được! Lần sau đến lượt tôi mời khách, nhưng mà phải lái xe của tôi, tôi thật sự không ngồi được cái xe này của anh." Vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn ngồi loại ghế dựa của xe đua khi muốn đứng lên thật là khó khăn, Lâm Thanh Vũ vừa nói vừa giầy dựa để đi ra ngoài xe.

Hai người đứng ở đây Lâm Thanh Vũ lại ngại đứng bên cạnh chiếc lamborghini không đáng một đồng. "Cổ tiên sinh, hôm nay mở tài khoản giờ thuận tiện giúp anh xin tài khoản ngân hàng trên mạng, ngân hàng trên mạng của chúng tôi còn đặc biệt ưu đãi tỉ suất hối đoái, thứ hai sau khi khai xong sổ tiết kiệm của anh, anh có thể lợi dụng mạng ngân hàng để mua bán ngoại tệ."

"Mạng ngân hàng, tự mình làm sao?" Cổ Hựu Hiền nghiêng đầu hỏi.

"Đương nhiên rồi! Nếu không chẳng lẽ là tôi làm sao?" Lâm Thanh Vũ rất không khách khí trợn mắt nhìn Cổ Hựu Hiền đang ngây ngốc.

Đôi mắt Cổ Hựu Hiền lóe lên tia sáng khôn khéo, "A! Tôi không cần phải mở tài khoản ngân hàng trên mạng."

"Tại sao? Rất thuận tiện mà!"

"Tôi nghĩ mình không thể chú ý đến tỉ suất hối đoái, tôi nghĩ về sau muốn mua sẽ mời cô xử lý giúp tôi là tốt rồi." Anh nở nụ cười tươi với Lâm Thanh Vũ, hay nói giỡn, nếu để anh tự làm, chẳng phải là hỏng kế hoạch sao, anh sẽ không bê đá đập chân mình!

"Tùy anh." Cũng hiểu Cổ Hựu Hiền bốc đồng như thế nào nên Lâm Thanh Vũ cũng lười tranh luận với anh, lập tức bắt đầu bàn chuyện mua bán chi tiết với anh.

"Tiểu Vũ, trên đường về nhà phải chú ý đó! Kỳ thật tôi nên đưa cô về nhà mới đúng." Về mặt anh đầy quan tâm nhìn Lâm Thanh Vũ ngồi trên chiếc xe rùa màu vàng, cửa sổ xe đang dần hạ xuống.

"Cám ơn anh, nhà tôi ở ngay bên cạnh, lái xe không đến năm phút đồng hồ ! Bye bye." Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, nhanh chóng chạy xe.

Lái xe trên đường về nhà, cô nghĩ hôm nay ở chung với Cổ Hựu Hiền không khỏi hồi tưởng học trường Cổ trước kia, anh có thể nhanh chóng hòa đồng với bất cứ ai, không phách lối lại nhiệt tình giúp người, qua nhiều năm như thế anh vẫn không thay đổi.

Nhớ lại những chuyện với Cổ Hựu Hiền cũng không hoàn toàn là xấu, trong lòng nghĩ như thế đồng thời khoe miệng cô cũng cong lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Bận rộn cả một ngày tới ba giờ rưỡi, chỉ cần ngân hàng vừa đóng cửa, động tác của các nhân viên nam chính là ngay lập tức tháo caravat đã buộc trên cổ cả một ngày còn bị gọi là "thẻ bài" để phân biệt xuống, ném vào sâu trong ngăn kéo, mà nhân viên nữ cũng vậy, sau khi nhanh chóng tháo nơ cắt sâu vào ngăn kéo, lại thuận tiện lấy bánh bích-quy, điểm tâm... trà chiều ra.

Sắp ba giờ rưỡi không có khách đến quây, cũng không thể thoải mái chờ đợi tan tầm, vẫn cực kì bận xử lý công việc, đối với Lâm Thanh Vũ mà nói, chỗ tốt duy nhất chính là không có khách đứng ở trước mặt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của cô, còn ngẫu nhiên phàn nàn về tỉ suất hối đoái, hỏi cô có bạn trai hay không, còn một mực muốn giới thiệu "đàn ông tốt" cho cô, không cần ứng phó với những người khách này, làm cho cô có thể chuyên tâm làm việc.

"Linh. . . ." Điện thoại vang lên, cô tự nhiên nói ra câu nói chuyên nghiệp, "Đây là bộ phận ngoại hối, tôi họ Lâm, rất vui được phục vụ quý khách."

"Tiểu Vũ, là anh." Trong điện thoại truyền đến giọng nói vui vẻ của Cổ Hựu Hiền.

"Cổ tiên sinh, hai ngày nay tỉ suất hối đoái cũng không quá tốt, cho nên tôi không hỏi anh." Cô vừa nói vừa nhanh chóng tìm biểu đồ tỉ giá hối đoái mới nhất trên máy tính.

"Không sao, hôm nay anh muốn mua trước một ít Đô-la."

"À, muốn mua nhiều hay ít?" Lâm Thanh Vũ cầm quyển sổ ghi chép trong tay nhanh chóng tìm được tài liệu của Cổ Hựu Hiền.

"Năm mươi vạn đô là được rồi." Anh trả lời.

"Năm mươi vạn! Cô Hựu Hiền, anh đừng nao loạn, anh có biết năm mươi vạn đô là là khoảng một ngàn năm trăm vạn tệ không?" Vừa mới nghe giọng điệu Cô Hựu Hiền cũng biết là anh tùy tiện nói ra, cô không khỏi có chút tức giận, "Nhanh lên, rốt cuộc muốn mua bao nhiêu?"

"Ừ. . . . Hai vạn đô là, thật sự, không nói giỡn." Sau khi Cô Hựu Hiền cười ngậy ngômột tiếng, lập tức đứng đắn nói.

"Được, tôi phát lệnh ngay đây." Sử dụng máy tính thuần thục, Lâm Thanh Vũ nghĩ thầm: sớm biết như vậy thì vừa mới rồi thật sự đánh năm mươi vạn, kiểm hời một chút từ chỗ anh ta. Nhưng lại nghĩ đến vẻ mặt ngơ ngác của Cô Hựu Hiền, cô không khỏi bật cười, đến lúc đó mới thấy kiến thức yếu kém về ngoại hối của anh.

"Tốt lắm, bởi vì đã qua ba giờ rưỡi rồi, cho nên phải làm sổ sách ngày mai, chỗ Cô Bá Chương tiền sinh có tài khoản bạch kim và các giấy tờ có liên quan, buổi tối anh qua đó điền trước, ngày mai Lăng Y Linh đến công ty của các anh có việc, lúc ấy giúp sẽ mang về giúp tôi, phần tài khoản anh hãy ghi 60."

"A! Anh quên nói cho em biết, gần đây anh sẽ ở công trình đối diện tòa thị chính, sẽ không ở công ty, hay là mượn một chút anh sẽ qua ngân hàng em?" Cô Hựu Hiền vui sướng cắt đứt lời Lâm Thanh Vũ.

Trong phòng khách, tất cả công nhân viên trông thấy anh hé ra nụ cười sáng lạn, đều châu đầu ghé tai, trong nội tâm mỗi người đều có nghi vấn -- gần đây chẳng biết tại sao BOSS thường xuyên cười ngậy ngô không ngừng? Làm cho tất cả mọi người cảm thấy vô cùng quý dị.

"Anh ngàn vạn lần đừng tới đây, anh không thể đến ngân hàng của chúng tôi." Lâm Thanh Vũ tưởng tượng không phải chuyện đùa, lập tức ngăn cản Cô Hựu Hiền: "Anh là một anh chàng vô cùng đẹp trai lại mới leo lên bìa mặt một quyền tạp chí kiến trúc, khiến cho ngân hàng của chúng tôi xảy ra một cuộc bạo động rất lớn, nếu như lúc này Nhị thiếu gia của công ty Cổ Thành lại đến đây, vậy sao được! Ừm.", Cô tạm ngừng, do dự một lát lại nói: "Anh thật phiền phức! Được rồi! Dù sao nhà tôi cách chỗ đó rất gần, sau khi tôi tan việc đến chỗ anh là được rồi, con dấu và tiền phải chuẩn bị cho tốt đó!"

"Ha ha, vậy làm phiền em rồi, Tiểu Vũ, anh sẽ nhanh chóng chuẩn bị cho tốt chờ em, vậy buổi tối gặp nhau, bye bye."

"Bye bye." Nghe giọng điệu Cô Hựu Hiền tung tăng như chim sẽ không thôi, Lâm Thanh Vũ thật sự có cảm giác mình giống như bị anh thiết kế.

Thôi, là bạn bè, hơn nữa trong lòng cũng có chỗ áy náy với anh, nên đối xử tốt với anh một chút! Thay đổi tư tưởng, thực ra cô cũng cam tâm tình nguyện phục vụ anh.

Chính vì ý niệm như thế này mà Lâm Thanh Vũ và Cô Hựu Hiền bắt đầu khoảng thời gian đây đưa không rõ.

Khi đi làm, trên người Cô Hựu Hiền giống như có treo một cái đồng hồ báo thức nhanh chóng trở thành một chú chim báo giờ, mỗi ngày vừa đến ba giờ bốn mươi phút chiều, điện thoại trên bàn Lâm Thanh Vũ đúng giờ vang lên.

"A lô." Cô dùng giọng điệu bất đắc dĩ nghe điện thoại, ngay cả kính ngữ khi nhận điện thoại cũng giản lược đi, không cần nghĩ cũng biết là ai.

"Tiểu Vũ, là anh, hôm nay hình như tinh thần em không tốt?"

"Hả. Khá tốt." Lâm Thanh Vũ hữu khí vô lực trả lời, trong nội tâm reo hò: Cô Hựu Hiền này thật giống như kẹo cao su bám người, tại sao tay chân lại rối loạn, một mực quấn quýt lấy cô là như thế nào!

"Buổi tối chúng ta cùng đến một quán ăn mới mở đi, nghe nói ăn ngon lắm." Không phát hiện Lâm Thanh Vũ tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh hưng phấn đề nghị.

"Cô Hựu Hiền, càng ngày anh càng nói nhiều đấy! Chúng ta còn chưa bàn việc công, vậy mà anh đã bắt đầu nói việc tư." Ngoài miệng Lâm Thanh Vũ đang tỏ ra oán trách, trên mặt lại lộ ra vui vẻ, nhìn kĩ thì thậm chí còn có chút vui vẻ.

"A, anh muốn nói mỗi ngày đều làm việc cố định cũng đừng lãng phí thời gian quý giá nói chuyện. Em đã mở miệng, vậy hôm nay em cũng mua giúp anh sao?"

"Đương nhiên là có, buổi tối em lại đến lấy con dấu của anh."

Buổi tối, hành trình của Lâm Thanh Vũ vẫn giống hơn nửa tháng qua, sau khi tan tầm trực tiếp đi đến “Thiên Âm” đối diện tòa thị chính.

Từ sau khi Cô Hựu Hiền bắt đầu mua bán ngoại tệ, kỳ thật Lâm Thanh Vũ không cần mỗi ngày tìm anh xin con dấu, chỉ cần anh đưa con dấu và sổ tiết kiệm cho Cô Bá Chương quản lý là được, tất cả mọi chuyện lập tức trở nên đơn giản.

Nhưng, Lâm Thanh Vũ không hề biết Cô Hựu Hiền bây giờ lại chú ý đến quản lý tài chính của mình như thế, sổ tiết kiệm là vì bây giờ sổ sách không thể không có, buổi tối mới không thể không giao sổ tiết kiệm cho Lâm Thanh Vũ mang về ngân hàng, con dấu thì cũng không giao cho người khác đều tự mình quản lý, đương nhiên phục vụ trong ngân hàng nhiều năm cô đã gặp qua rất nhiều, rất nhiều người cẩn thận như thế này rồi...

Làm cho cô cảm thấy bất ngờ chính là Cô Hựu Hiền thoát nhìn cả lo phát phơ lại cũng là loại người cẩn thận như vậy.

Mà hơn nửa tháng, buổi tối sau khi tan tầm cô đều phải đến nhà khách báo danh, trong lòng Lâm Thanh Vũ cũng không muốn, chỉ là tan tầm tiện đường

phục vụ khách hàng nhà giàu của mình một chút, cũng không sao cả.

Nhưng mà vị công tử nhà giàu nhà mình lại giống như một chú cún không ngừng vẫy đuôi vui mừng chào đón khách quý, hai mắt long lanh vô hạn chờ mong nhìn xem cô, ngờ nghệch nói: "Tiểu Vũ, anh muốn ăn cái gì đó, chúng ta cùng đi được không, thật sự ăn rất ngon đấy!"

Cứ như vậy, Cổ Hựu Hiền giống như hoàn toàn bắt được tính cách thích mềm không thích cứng của Lâm Thanh Vũ, đặc biệt cô còn có cảm tình rất tốt với người có tính ngơ ngác, vô hại, ví dụ điển hình chính là chị em tốt của cô Lăng Y Linh. Cho nên, Cổ Hựu Hiền tận dụng điểm này, mỗi lần Lâm Thanh Vũ xuất hiện ở nhà khách, anh đều có thể thành công đi ăn tối cùng với cô.

Trong nhà khách, nhiều người vây quanh một chiếc bàn bên của quản lý lập ra một hội nghị nhỏ, Cổ Hựu Hiền liếc mắt thấy Lâm Thanh Vũ đi vào nhà khách, lập tức đẩy nhanh tốc độ của hội nghị, mau chóng giải tán.

Anh cười sáng lạn đón Lâm Thanh Vũ đang đi tới, "Hi, Tiểu Vũ, cảm đi đi! Đây là tài liệu em cần." Dẫn cô ra bên ngoài, "Cũng đã hơn bảy giờ, bụng em chắc đã đói rồi?"

Anh mở một bên cửa xe RV, cười không ngừng với Lâm Thanh Vũ.

"Kỳ thật anh cũng rất bận rộn, tại sao lại phải đặc biệt bớt thời giờ ra ngoài ăn cơm? Hơn nữa lái xe của tôi là được rồi, làm sao cứ phải mượn xe của anh trai anh?" Lâm Thanh Vũ ngồi trên ghế lái phụ rộng rãi vô cùng thoải mái, nghiêng đầu nhìn về phía Cổ Hựu Hiền.

"Cho dù không hẹn em đi ăn cơm, thì anh cũng phải ăn mà! Hơn nữa anh cứ liên tục làm phiền anh xử lý chuyện mua bán ngoại tệ giúp mình, mời em ăn cơm là chuyện bình thường, hơn nữa, anh là đàn ông mà. Em đừng suy nghĩ nhiều quá, ăn là được rồi."

"." Bao lâu Lâm Thanh Vũ tự nhận mình có tài ăn nói bẩm sinh cũng hiểu được Cổ Hựu Hiền là cao thủ trời sinh. Chuyện xưa đến không thể xưa hơn được nữa anh cũng có thể nói sinh động không thôi, làm cho Lâm Thanh Vũ và anh ở chung một chỗ luôn bị anh chọc cười không ngừng.

Trong khi hai người còn đang say mê nói chuyện phiếm, chiếc xe cao cấp đã đến đích.

Bởi vì Cổ Hựu Hiền vẫn chưa tan tâm, cho nên mỗi lần đều ăn ở những quán ăn lân cận, chưa từng chạy quá xa, để nhà khách có việc gì còn có thể gọi anh trở về, may mắn là từ xưa tới nay ở trong thành phố Đài Nam này, tiệm ăn tiện nghi mà lại ngon lành có thể nói là mọc lên như nấm, khắp nơi đều có thức ăn ngon, không cần phải lo lắng không tìm được chỗ ăn.

"Tôi đã gọi điện thoại đến đặt bàn trước, gọi một số loại đồ nướng, nếu không muốn ăn các loại đồ nướng này phải đợi thêm nửa giờ nữa !" Về mặt Cổ Hựu Hiền tỏ ra đặc ý nói.

Quán ăn này nằm ngay bên cạnh vườn hoa trên trục đường lớn, được trang hoàng tương đối tinh xảo, mỗi một bàn đều dùng bình phong mang phong cách Nhật Bản vây quanh, như là loại ghế lô đặc biệt, phối hợp ngon đến mờ nhạt, làm cho người ta có thể thả lỏng nói chuyện trời đất ở nơi này.

Lâm Thanh Vũ tiện tay cầm chén mỹ xào Odon lên, nói với Cổ Hựu Hiền đang trưng ra vẻ mặt cười ngây ngô: "Xảy ra chuyện gì vậy, có chuyện gì tốt sao? Nhìn anh hôm nay cứ cười không ngừng"

"Đương nhiên! Vừa nhìn thấy cô tâm tình tôi lập tức sẽ tốt hơn, mỹ thực trước mặt thì càng vui vẻ." Cổ Hựu Hiền ngụ ý nói.

"Anh cứ nói chuyện cười như thế, một ngày nào đó nếu anh muốn nói chuyện đứng đắn, tôi nhất định không phân biệt được, nghĩ đến anh lại đang nói giỡn, cái này gọi là đùa bé chần dề." Lâm Thanh Vũ cười trộm không thôi.

"Xin làm phiền, bò nướng, cánh gà nướng, cá liều nướng lá, cá trích hoa Hokkaido đã chuẩn bị xong. Xin mời quý khách dùng." Người phục vụ mặc chiếc áo có viết "Hoa Điền", đeo chiếc khăn họa tiết hoa nhỏ li ti chăm sóc nhiệt tình.

"Đây là chỗ mà nhóm bạn tốt của tôi đề cử, nói rằng nếu đã ném qua nhất định sẽ lại đến lần nữa, mau ăn đi!" Cổ Hựu Hiền thấy ánh mắt Lâm Thanh Vũ sáng lên, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Sau khi anh dần dần biết rõ khẩu vị của cô gái nhỏ này anh luôn luôn bắt mấy người trẻ tuổi làm việc dưới tay anh chỉ cho anh biết các quán ăn ngon, thậm chí còn dụng tâm ghi chép lại, đưa vào ghi chú trong điện thoại.

"Oa! Chân gà này thật sự ăn quá ngon, ha. Loại quán ăn ngon như thế này bất tôi chờ thêm một giờ tôi cũng nguyện ý!" Lâm Thanh Vũ khen không dứt miệng, mỗi khi ăn một miếng về hạnh phúc trên mặt càng khắc sâu hơn.

Cổ Hựu Hiền dùng đưa lại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt Lâm Thanh Vũ tràn đầy hạnh phúc, anh cực kỳ yêu thích vẻ mặt hạnh phúc đến đỏ bừng này của cô, cho dù không nói lời nào, chỉ cần nhìn một hai cái thôi anh đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Sau hai người dần dần phát hiện khẩu vị của mình giống nhau, thì càng ngày càng ăn ý hơn, cũng nhanh chóng làm cho hai người thân quen hơn, mà Lâm Thanh Vũ càng phát hiện cá tính của Cổ Hựu Hiền và mình. rất hợp.

Sở thích hợp nhau, hai người nhanh chóng dùng cơm, mặc dù biết ăn cơm quá nhanh không phải thói quen tốt, nhưng bọn họ vừa gặp được thức ăn ngon, là không thể nhịn được, ăn giống như là vừa trải qua ba nghìn hoạt động trong đói khát vậy, liều mạng trong tổng thức ăn vào miệng.

"Đứng rồi, buổi tối anh ở lại phòng tiếp khách đến mấy giờ?" Lâm Thanh Vũ tùy ý hỏi.

"Nếu không có khách hẹn trước thì sẽ ở lại đến khoảng mười giờ, tùy theo tâm tình, có chuyện gì sao? Muốn hẹn hò với tôi sau khi tan tầm sau? Tôi vô cùng cam tâm tình nguyện đó!" Cổ Hựu Hiền mừng rỡ trả lời.

"Xem tâm tình của mình. Thật đúng là đáp án tốt." Lâm Thanh Vũ không thể nào nở được nụ cười miễn cưỡng, "Tôi không thể hẹn hò với anh sau khi tan tầm đâu! Chúng ta có quan hệ đặc biệt gì đâu. Anh đấy! Quen quá nhiều bạn gái rồi, trong đầu toàn là hẹn hò với bạn gái thôi!"

"Này, đừng nói như thế chứ. Tôi có nhiều bạn gái, nhưng đều rất chung tình mà! Tuyệt đối không bắt cá hai tay, đảm bảo làm các vừa lòng vua." Cổ Hựu Hiền thu hồi vẻ mặt tươi cười cợt nhả, đứng đắn nói.

"Ai quản anh có bắt cá hai tay hay không, đánh cược với tôi làm gì vậy?" Khuôn mặt Lâm Thanh Vũ đỏ hồng hờn dỗi, nhìn đầu lông mày Cổ Hựu Hiền nhướn lên tỏ vẻ vô tội, cô nói: "Bắt đầu từ thứ hai tuần sau ngân hàng chúng tôi sẽ có rất nhiều tiệc cuối năm, nếu như tôi đi tham gia tiệc cuối năm, thời gian đến gặp anh có thể sẽ kéo dài tới chín giờ, mười giờ tối, cho nên anh có muốn cảm sỗ tiết kiệm và khai báo các khoản, tối anh về nhà đưa cho anh trai anh sáng hôm sau tôi sẽ nhờ Lăng Y Linh đến công ty lấy về cho tôi."

"Không sao, tôi chờ cô." Cổ Hựu Hiền uống trà lúa mạch đã hơi lạnh, chậm rãi nói.

Trong không gian nhỏ mờ nhạt, Cổ Hựu Hiền cười yếu ớt mang theo lực hấp dẫn nào đó, làm cho tâm tình Lâm Thanh Vũ đột nhiên nhảy dựng, "Cổ. Cổ Hựu Hiền, anh thật là lạ, làm sao lại đối xử tốt với tôi như vậy?" Trong lòng suy nghĩ người trước mắt này có phải là đã nhớ ra cái gì không, nhưng mà không thể nào thể được! Nếu anh thật sự nhớ ra, càng không thể nào đối tốt với cô.

"Bởi vì tôi thích cô mà!" Tiếng nói của Cổ Hựu Hiền ôn hòa dễ nghe, chậm rãi nói ra từng chữ từng chữ đã muốn nói với cô từ lâu, khẩu trương giống như cậu bé mười mấy tuổi tỏ tình với cô bé mình thích, trái tim bất an đập điên cuồng.

Người này lại đang luyên tập kể chuyện cười sao? Chuyện đầu tiên cô nghĩ đến chính là cái này, "Đừng nói lời ngốc nghếch như vậy nữa, đến lúc hẹn gặp tôi sẽ gọi điện thoại trước cho anh, nếu như anh cảm thấy quá muộn thì..., anh cứ cảm về cho anh trai anh là được rồi." Rồi sau đó cười với anh một cái, "Tôi đi toilet một chút." Nói xong lập tức đứng dậy đi về một hướng khác.

Lâm Thanh Vũ vừa mới xoay người, đã bị Cổ Hựu Hiền nhẹ nhàng bắt được cổ tay, cô khó hiểu quay đầu lại. Thấy đôi mày kiếm của anh đang cau lại, ánh mắt mang theo một chút phiền muộn, vào đêm trăng tròn của nhiều năm trước, anh chính là dùng ánh mắt thâm tình như vậy kéo "bản xô-nat ánh trăng" khiến cho cô nhớ mãi không quên.

Đôi mắt Cổ Hựu Hiền dừng trên người cô, khiến Lâm Thanh Vũ lòng dạ ác độc đột nhiên căng thẳng—— thì ra hội trường lớn lên đẹp như thế sao? Sao trước kia cô lại không phát hiện ra, vẫn cảm thấy anh như loại tôm tép nhai nhép.

"Anh thích em." Lúc này Cổ Hựu Hiền thận trọng nói ra bốn chữ này.

Đôi mắt to của Lâm Thanh Vũ lóe lên tia kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Cổ Hựu Hiền, lập tức thay bằng một nụ cười mỉa, "Cổ Hựu Hiền, tôi thật phục anh, thậm chí ngay cả tôi là ai anh cũng không nghĩ ra, còn dám nói anh yêu thích tôi, đừng có nói đùa nữa, nếu ngày nào đó anh thật sự nhớ tới chuyện của tôi, tôi nghĩ. khẳng định ngay cả liếc mắt một cái anh cũng không muốn nhìn thấy mặt tôi, tôi biết rõ anh nói cũng không phải thật, tôi cũng vậy, sẽ không để ý." Nhìn anh lại trở về với bộ mặt ngây ngốc, cô nhẹ nhàng cười, "Chờ một chút, tôi lập tức quay lại."

Mà ngay cả bóng lưng hoảng sợ của cô cũng làm cho Cổ Hựu Hiền mê muội không thôi, anh nhíu mày, một tay chống đầu buồn rầu thì thảo tự nói, "Mình đang làm gì thế! Chẳng lẽ mình thật sự giống một cậu bé chăn dê, này. Tôi thật sự không nói đùa! Tiểu Vũ."

Tối muộn, lúc Cổ Hựu Hiền về đến nhà, trong phòng khách, một nhà bốn người của anh trai Cổ bá Chương cùng với mẹ Hàn Thục Cẩm, cả nhà đều ngủ tương đối trễ, vẫn còn xem TV trong phòng khách.

"Chị dâu, chị có rảnh không? Lần trước chị dạy em chương nhạc thứ ba, em vẫn cảm thấy rất khó khăn, chờ lát nữa chị xem lại giúp em được không?" Cổ Hựu Hiền nói chuyện với Lý Như Tâm còn đang ôm con gái nhỏ trong ngực.

"Được thôi! Em vừa mới về, đi tắm rửa trước đi!" Lý Như Tâm gật gù đầu với anh. Cô con dâu lớn nhà họ Cổ này còn hơn Cổ Bá Chương ba tuổi, hơn Cổ Hựu Hiền tám tuổi, mà tài đàn vi-ô-lông của Cổ Hựu Hiền chính là một tay cô dạy nên.

"Chẳng phải Hựu Hiền đã không chơi đàn nữa rồi sao?" Hàn Thục Cẩm đón lấy đứa cháu gái bảy tuổi trong ngực con dâu, nghi ngờ hỏi.

"A! Hình như Hựu Hiền thích một cô gái, vừa nghe nói cô gái kia thích nghe 'bản xô-nat ánh trăng', nên xung phong nhận việc nói muốn kéo cho cô ấy nghe, cũng lo lắng một chút vì đã mười năm nay cậu ấy chưa đụng đến đàn vi-ô-lông rồi, cho nên gần đây cứ quần quít lấy Tâm Như, bắt cô ấy dạy cho." Cổ Bá Chương cười nói.

"A! Có chuyện như vậy sao, trước kia không phải ba ngày hai bữa nó đều về nhà kiều ngao nói có thu được thư tình, lại có nữ sinh tỏ tình với nó sao, lần này sao không thấy nó nói gì?" Hàn Thục Cẩm vui vẻ tra hỏi.

Cổ Bá Chương hí hóp, mang theo một chút nghiền ngẫm nói: "Lần này em trai đá trúng cửa sắt rồi, cái cô Lâm tiểu thư này tương đối có cá tính, giống như trường hợp mua bán căn phòng trong khu Sâm Lâm ấy, cô ấy còn trách cứ Hựu Hiền trước mặt các nhân viên cấp dưới của nó, sau đó con cũng không hiểu vì sao Hựu Hiền lại thích cô ấy nữa, thời gian trước còn một mực hỏi con chuyện của cô ấy."

Hàn Thục Cẩm vừa vận cảm thấy vô cùng tốt. Cổ Hựu Hiền là đứa có duyên với phụ nữ nhất trong ba đứa con trai của bà, phụ nữ chủ động đưa tới

cửa cứ một người lại tiếp một người, nhưng không ai có thể nở hoa kết quả, làm cho bà phiền não không thôi, "Bá Chương, con cũng biết cô bé kia sao?"

"Vâng. Cô ấy làm ở ngân hàng của bác Xương Viễn, bộ phận ngoại hối, con và cô ấy đã làm việc với nhau về ngoại thương đã hai năm rồi, cũng có chút quen thuộc, không giống với mấy loại bạn gái trước kia của em trai. Tương đối nghiêm túc, cẩn thận, năng lực làm việc rất tốt lại là một cô gái rất thông minh. Thoạt nhìn giống như là hai người không hề có quan hệ gì với nhau. Có thể em trai muốn xây dựng mối quan hệ với cô ấy, cho nên mới một mực hỏi con." Cổ Bá Chương thành thực ôn trọng lộ ra vẻ mặt tinh nghịch cười đùa, nhìn hai người phụ nữ có vẻ hiểu kỳ nói: "Lần này em trai con đã dùng hết tâm trí vào đây rồi, nghiệp vụ ngoại hối phức tạp như thế, nó cũng không hiểu, chỉ muốn con giảng một cách đơn giản nhất, vừa nghe con nói chỉ cần mua bán ngoại tệ vượt qua năm mươi vạn đài tệ kèm theo một cuốn sổ tiết kiệm, thế là nó vui vẻ rồi, mỗi ngày gọi điện thoại tìm cô ấy mua bán ngoại tệ, còn bịa ra một đồng lý do làm cho cô bé kia mỗi ngày đều đến tìm nó để lấy con dấu."

"Lâm tiểu thư nhất định không biết trước kia cái quái quỷ gì đó kia Hựu Hiền đều giao cho con xử lý, ngay cả tự mình mở tài khoản, con dấu tròn ở đâu cũng không biết, mấy ngày nay nói chuyện điện thoại với cô ấy có nhắc tới Hựu Hiền, cô ấy còn nói với con không ngờ Hựu Hiền lại là người cẩn thận như thế! Nghe được câu nói đó con chỉ muốn cười thật to."

"Thật thú vị, không thể tưởng được Hựu Hiền cũng sẽ có một ngày trải qua tình yêu cay đắng, trước kia đều dễ dàng nói yêu thương!"

Lý Tâm Như vẫn luôn có ấn tượng sâu sắc với tốc độ thay đổi bạn gái của Cổ Hựu Hiền, lúc này có thể vui vẻ.

"Con lại hi vọng Hựu Hiền có thể theo đuổi được Lâm tiểu thư, gần đây nó cứ mượn xe của con, nói Lâm tiểu thư ghét bỏ cái xe Lamborghini kia của nó, nói thẳng ra là không muốn ngồi loại xe quá rêu rao như thế, nó lại lái quá nhanh, chiếc siêu xe hơn một ngàn bốn trăm vạn của nó so ra còn kém chiếc xe hơn một trăm vạn của con." Cổ Bá Chương nói ra.

"Hả? Con nói là chiếc xe màu cam kia hơn một ngàn bốn trăm vạn?" Hàn Thục Cẩm cả kinh nhảy dựng lên, một bên xoa tay, chuẩn bị chinh người.

"A." Phát hiện mình vừa lỡ miệng, Cổ Bá Chương vội vàng mở miệng: "Mẹ, hai ngày này Hựu Hiền đã tìm người chiếc xe đó rồi, nó nói là nó phải đổi thành chiếc xe giống chiếc xe của con bây giờ, chỉ hơn một trăm vạn thôi! Chỉ là vẫn còn đang lựa chọn màu sắc." Thấy mẹ đã ngồi trở lại sô pha, anh mới yên tâm.

"Cô Lâm tiểu thư này thật sự không giống với các cô bạn gái trước của em ấy nha! Hựu Hiền từng nói với em rồi, bạn gái nó nói mua xe càng tốt, sẽ làm các cô ấy càng cảm thấy có mặt mũi, nghe thấy thế em chỉ biết là nó yêu toàn loại nữ sinh yêu thích hư vinh." Lý Tâm Như bắt đầu dĩ nhiên, đến bây giờ cô vẫn mang theo tâm tình của thầy cô đối đãi với Cổ Hựu Hiền.

Lý Tâm Như hồi ở sở nghiên cứu hệ âm nhạc năm nhất năm đó được Cổ Bá Chương học hệ quản trị tài chính năm ba nhờ đến nhà họ Cổ dạy Cổ Hựu Hiền đàn vi-ô-lông, sau đó cô mới biết nguyên nhân Cổ Hựu Hiền cố gắng muốn học âm nhạc dĩ nhiên là vì 'muốn được nhiều nữ sinh hoan nghênh'. Sau khi nghe loại lý do thối nát này, cô vô cùng nghiêm khắc với anh, cho nên cô là cái tên mà Cổ Hựu Hiền sợ thứ hai, mà vị trí thứ nhất đương nhiên là mẹ Hàn Thục Cẩm.

Khi trong phòng khách còn đang lớn tiếng nói các loại chuyện về Cổ Hựu Hiền thì Cổ Hựu Hiền đã mang hộp đàn vi-ô-lông tới, vẻ mặt lúng túng khó xử đi vào phòng khách, "Này, mấy người đã nói đủ chưa, chỉ biết nói chuyện của con là như thế nào?"

"Ha. Bởi vì chuyện của cậu buồn cười mà! Chính là chuyện vui vẻ từ trước tới nay của nhà ta, đang nhằm chán chỉ cần nói đến chuyện của cậu, sẽ trở nên rất náo nhiệt." Lý Tâm Như không chút khách khí nói.

Hừ một tiếng bày tỏ kháng nghị, Cổ Hựu Hiền đi đến chỗ đối diện với Lý Tâm Như, lấy đàn vi-ô-lông ra vui vẻ kéo, bắt đầu tiếp nhận sự chỉ đạo của cô, ngay cả Cổ Vũ Tiếp bên cạnh cũng lôi kéo anh trai mười tuổi của mình chạy về phòng lấy chiếc đàn vi-ô-lông nhỏ bé đáng yêu của mình ra, cũng có dáng có vẻ học trong phòng khách.

Tắt TV, nhiều người lẳng lặng nhìn Cổ Hựu Hiền luyện tập.

"Hôm nay, tiếng đàn khá, mấy ngày hôm trước cũng giống như giết gà vậy, xem ra lần này cậu thật sự rất dụng tâm đó!"

Lý Tâm Như cười nói.

"Đương nhiên dụng tâm rồi, nhưng mà hình như cô ấy chẳng hiểu chút nào." Cổ Hựu Hiền kéo đến một nửa khúc thì dừng lại, oán trách với Lý Tâm Như.

"Xảy ra chuyện gì, không thuận lợi với cô ấy sao?" Hàn Thục Cẩm hơi khàn trương hỏi, vừa rồi con lớn và vợ đã nói chuyện, làm cho bà cảm thấy rất có cảm tình với cô bé mà Cổ Hựu Hiền đang theo đuổi.

"Hôm nay con nói với cô ấy là con thích cô ấy."

"Em là đứa ngốc hả?! Không phải quá nhanh sao?" Anh cả Cổ Bá Chương không khách khí nói, nhớ rõ khi đó em trai hỏi anh về quan hệ với Lâm Thanh Vũ, cùng lắm thì cũng chưa đến hai mươi ngày, tên nhóc con này bị văng đầu sao?

"Thật sao? Nhưng mà em rất yêu mến cô ấy mà! Nói ra có gì không đúng." Cổ Hựu Hiền nghiêng đầu nói, không hiểu tại sao tất cả mọi người lại dùng loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái này nhìn mình.

"Cô bé đó nói gì?" Lý Tâm Như khẩn trương hỏi thăm.

"Nói đến đây em lại muốn hỏi chị dâu, nếu như một cô gái gặp lại người trước kìa mà mình quen biết mà lại phát hiện ra đối phương đã không nhớ rõ mình, như vậy sẽ như thế nào?"

"Chị không hiểu ý của cậu là gì, nói thẳng tình hình đi!" Vấn đề không đầu không đuôi của Cổ Hựu Hiền thật đúng là làm cho Lý Tâm Như nghĩ như đang nói chuyện đầu đầu.

"Cô ấy nói trước kia cô ấy đã gặp em ở một chỗ nào đó, nhưng mà em vẫn không nhớ ra, hôm nay em có dũng khí tỏ tình với cô ấy thì cô ấy lại nói ‘thậm chí ngay cả tôi là ai anh cũng còn không nhớ ra còn dám nói anh thích tôi’, sau đó xem lời tỏ tình của em như lời nói đùa." Về mặt Cổ Hựu Hiền bắt đầu dĩ nhiên.

"." Lý Tâm Như ngẩn người, cực kỳ đồng tình nhìn Cổ Hựu Hiền, "Hựu Hiền, cậu thăm rồi, chị thấy đoạn này tình yêu cay đắng này của cậu khẳng định không có kết quả, cô ấy luôn nhớ rõ cậu như vậy thể mà cậu lại quên mất người ta, đây là điều tối kỵ đấy! Đúng như lời cô ấy nói, cậu như vậy làm gì có tư cách nói yêu mến cô ấy, thăm thăm."

Thấy Lý Tâm Như lắc đầu liên tục, trong miệng còn nói thăm, Cổ Hựu Hiền cho là thật, vô cùng lo lắng: "Không phải đâu! Thật sự nghiêm trọng như thế sao?"

"Chị đây hỏi cậu, nếu như một cô gái vô cùng vui mừng khi gặp lại cậu nhưng mà lại phát hiện ra cậu đã quên mất người ta, như vậy có bao nhiêu tổn thương, cậu có biết không hả?"

Nghe Lý Tâm Như nói..., anh không còn lời nào để nói, đột nhiên nhớ tới Lâm Thanh Vũ đã từng nói qua giữa bọn họ không có gì vui vẻ để nhớ lại, chẳng lẽ là một người bạn gái anh đã quen từ khi còn rất nhỏ?

Anh lắc đầu, "Em thật sự không có ấn tượng, tuy nhiên hôm nay tỏ tình thất bại, nhưng khá tốt, cuối cùng xem như em cũng có được số di động của cô ấy rồi, trước kia chết sống cô ấy cũng không chịu cho em! Từ từ sẽ đến từ từ sẽ đến."

Trong phòng khách mọi người thấy đáng về Cổ Hựu Hiền lạc quan quá mức, cũng không khỏi lo lắng thay anh.

Một hồi luyện tập đàn vi-ô-lông đến sau cùng lại biến thành đại hội không ngừng nghĩ cách cho vị hoa đào Cổ Hựu Hiền này có được tình yêu, mọi người ngoài một lời ta một câu hỗ trợ nghĩ kế, khiến Cổ Hựu Hiền tròn tròn mắt, gần đây người rất có duyên với phụ nữ như mình lại luân lạc tới bước đường như vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

"Thanh Vũ! Sổ sách này cô lại làm sai rồi, hôm nay cô làm sao vậy, sao cứ liên tục làm sai thế? Thân thể không thoải mái sao?" Ngồi ở bên cạnh Lâm Thanh Vũ, trợ lý giám đốc bộ phận ngoại hối khẽ gọi cô, trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ quái. Vì sao Lâm Thanh Vũ bình thường đều rất khôn khéo lại liên tục mắc phải những lỗi sai đơn giản như thế này.

"Thật xin lỗi, tôi lập tức sửa ngay." Xấu hổ nhận lại sổ sổ sách trợ lý giám đốc trả về, nhanh chóng sửa chữa trên máy tính.

Từ sau đêm Cổ Hựu Hiền nói yêu mến cô, trong đầu cô vẫn luôn nhớ tới chuyện này, biết rất rõ rằng đây chỉ là lời nói vui đùa của anh, thế nhưng cô lại không thể buông xuống, không thể quên được.

Mấy ngày gần đây nhất, khi nói chuyện điện thoại với Cổ Hựu Hiền hoặc buổi tối khi đi đến chỗ anh, giọng điệu nói chuyện của anh giống như trước kia, làm cho cô càng khẳng định rằng anh thật sự chỉ đang nói đùa mà thôi. Bốn giờ rưỡi chiều, các đồng nghiệp trong ngân hàng sau khi đã xử lý xong mọi công việc, trả hết hồ sơ liên quan đến ngoại hối về chi nhánh ngân hàng Đài Nam, Lâm Thanh Vũ bắt đầu sửa sang lại sổ sách, lại phát hiện vài bộ hồ sơ chưa fax trước cho cô.

Cô nhanh chóng thăm tra đối chiếu sổ sách hôm nay trên máy tính, "A. Vẫn là sổ sách ngày hôm nay, làm cái gì vậy, sao không fax đến trước." Nhìn một đồng hồ sơ với những con dấu lạ lẫm, các chữ lại không dễ phân biệt, cô lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho người đồng nghiệp sắp rời khỏi ngân hàng kia: "A lô, tôi là nhân viên ở chi nhánh ngân hàng Đài Nam, xin hỏi hồ sơ bộ phận ngoại hối hôm nay là ai xử lý?" Cô không khách khí nói.

"Buổi chiều là tôi quản lý bộ phận ngoại hối, có chuyện gì sao?" Trong điện thoại truyền đến giọng nam tương đối tao nhã có lẽ phép.

Giọng nam này giống như đã từng quen biết làm cho Lâm Thanh Vũ chần chờ một chút, nói tiếp: "Hồ sơ của anh tại sao lại không fax trước để tôi làm, cũng sắp năm giờ rồi, anh muốn bộ phận ngoại hối của chúng tôi tám giờ mới có thể tan tầm sao?"

"Đã làm xong còn phải fax trước cho các cô sao? Thực xin lỗi, tôi thật sự không biết, giữa trưa lúc chị Thục Yến đi cũng không nhắc lại cho tôi biết."

Giọng nói này thật sự có chút quen thuộc! Lâm Thanh Vũ nói tiếp: "Làm sao đây, hồ sơ của anh để sang ngày mai làm có được hay không?"

"Chỉ sợ không được, mấy vị khách này thậm chí còn mở hai điện thông báo yêu cầu, bảo hôm nay nhất định phải để cho đối phương thu được tiền, thật sự rất xin lỗi."

"Thật hả? Anh mới tới đây sao? Thật sự là không chịu được mà!" Lâm Thanh Vũ buồn rầu ai oán nói.

"Thật có lỗi, tôi họ Ứng, mới được điều đến từ Đài Bắc, không biết quy củ của nơi này, thật xấu hổ."

"Ứng" Giọng nói này kết hợp với tên họ, làm cho Lâm Thanh Vũ thiếu chút nữa thét lên, "Ứng Gia Văn?"

"A? Làm sao cô biết?"

"A. Thật là anh, học trưởng Gia Văn, là em. Lâm Thanh Vũ, học muội ở đại học Nặc Á." Lâm Thanh Vũ vui vẻ đến mức sắp nhảy lên hoan hô.

"Thanh Vũ học muội?" Ứng Gia Văn khó có thể tin nói.

"Anh Gia Văn, vừa mới rồi thật sự rất xin lỗi, không hù dọa anh chứ?" Mới vừa rồi Lâm Thanh Vũ còn vô cùng hung ác trong nháy mắt đã thay đổi tính tình, khôi phục giọng nói ngọt ngào như thường.

"Thanh Vũ học muội, thật là em sao, đúng là ngoài dự đoán mà. Không thể tưởng tượng được rằng chúng ta lại làm trong cùng một công ty." Ứng Gia Văn vui vẻ nói, hôm nay là ngày thứ ba anh chuyển công tác đến công ty chi nhánh này, chưa quen với cuộc sống nơi đây, lại gặp được người quen, làm cho anh rất vui vẻ.

"Đúng vậy! Học trưởng, em xử lý chỗ hồ sơ của anh trước đã, muộn một chút sẽ tìm anh." Sau khi trao đổi với Ứng Gia Văn qua điện thoại xong cô lập tức cúp điện thoại.

Lâm Thanh Vũ vui vẻ nên hiệu suất công việc cũng tăng lên rất nhiều, nhanh chóng xử lý xong sổ sổ sách và các điện báo, sau đó lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Ứng Gia Văn, "A lô, anh Gia Văn."

"Thanh Vũ, thật xin lỗi, đã gây phiền phức cho em."

"Không sao đâu! Gia Văn học trưởng, trước đây anh làm ở chi nhánh ngân hàng Đài Bắc nào? Hơn hai năm trước em cũng làm ở chi nhánh ngân hàng Đài Bắc!" Lâm Thanh Vũ rất vui mừng, hận không thể lập tức nhìn thấy học trưởng.

"Anh làm ở tổng bộ, mấy ngày nay mới bị điều đến chi nhánh ngân hàng." Ứng Gia Văn luôn nhớ rõ cô bé đàn em hồi đại học này, đặc biệt là sau khi bị điều đến Đài Nam, hội nghị thường kỳ cũng nhớ tới Lâm Thanh Vũ, không thể tưởng tượng được lại gặp được nhau trùng hợp như thế này.

"Anh Gia Văn, buổi tối anh có rảnh không? Để cho em làm trong chức trách của một người bản địa, mời anh ăn bữa cơm!" Mười năm không gặp, Ứng Gia Văn đến tột cùng đã biến thành bộ dáng như thế nào?

"Đương nhiên là được, anh cũng đang muốn ôn chuyện với em!"

Sau khi hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt Ứng Gia Văn, Lâm Thanh Vũ thật vui vẻ cúp điện thoại, chờ mong cuộc hẹn buổi tối.

Đột nhiên, cô nhớ tới vừa rồi Cố Hựu Hiền cũng đã nói buổi tối muốn dẫn cô đi ăn đồ nướng, lập tức cầm điện thoại lên gọi cho anh.

"Tiểu Vũ, xảy ra chuyện gì, bắt đầu nhớ anh rồi sao?" Nhanh chóng tiếp điện thoại, Lâm Thanh Vũ cũng còn chưa mở miệng, Cố Hựu Hiền đã bắt đầu nói những câu nói đáng ghét.

Sau khi quen với tính hay thích đùa giỡn của Cố Hựu Hiền, cô cũng không để ý nhiều nữa, cười trả lời, "Hôm nay tôi sẽ đến chỗ anh khá muộn, cho nên không thể đi ăn bữa tối với anh được."

"Hả! Không phải hôm nay em không tham gia tiệc cuối năm sao? Anh còn suy nghĩ muốn dẫn em đi ăn một nhà hàng đồ nướng Osaka mới mở!" Cố Hựu Hiền tìm hiểu hành trình mỗi ngày của Lâm Thanh Vũ vô cùng rõ ràng, oán trách nói.

"Buổi tối tôi muốn đi ăn cơm với một người đồng nghiệp vô cùng quan trọng." Lâm Thanh Vũ có dụng ý khác nói ra hai chữ đồng nghiệp.

Đầu bên kia điện thoại sau khi trầm mặc một hồi mới nhả ra một câu, "Nam hay là nữ?"

"Cố Hựu Hiền, anh quan tâm nhiều như vậy làm gì?"

"Rốt cuộc là nam hay là nữ?"

"Thực không chịu nổi anh! Là nam! Anh ấy mới từ Đài Bắc chuyển đến Đài Nam, tôi hẹn anh ấy ra ngoài ôn chuyện."

"." Trong lòng Cổ Hựu Hiền tiếng chuông báo động phát ra mãnh liệt, bình thường đều là anh hao tâm tổn trí hện Lâm Thanh Vũ cùng nhau ăn cơm, hôm nay cô lại chủ động hẹn đồng nghiệp nam ra ngoài dùng cơm, đối với Cổ Hựu Hiền mà nói đây không phải chuyện đùa.

Suy nghĩ lại, cuối cùng anh áp a áp ứng nói một câu, ". Anh. Cũng muốn đi."

"Anh có bệnh hả! Tôi đi ăn cơm với đồng nghiệp anh đi theo làm cái gì?" Lâm Thanh Vũ quả quyết cự tuyệt, về phương diện khác càng không muốn làm cho Cổ Hựu Hiền biết rõ người đồng nghiệp nam kia là ai, "Cứ như vậy nhé, bye bye."

Không để ý tới Cổ Hựu Hiền lớn tiếng kháng nghị, cô chấm dứt cuộc trò chuyện, bảo trì tâm tình khoái trá chờ tới cuộc hẹn buổi tối.

Lâm Thanh Vũ lái chiếc xe rửa màu vàng đi đến, từ xa đã thấy một người đàn ông đứng đợi, nhanh chóng dừng xe, hạ cửa sổ xe bên phải xuống, cười nói với người đàn ông được xem là quen thuộc đó: "Anh Gia Vãn, em tới rồi."

Về mặt Ứng Gia Vãn vui vẻ nhanh chóng lên xe, "Thanh Vũ học muội, em trở nên thật xinh đẹp, hoàn toàn không giống em hồi học đại học, nếu em không gọi anh trước, anh còn không nhận ra em nữa đấy!"

"Khác nhiều không?"

"Có ——" Ứng Gia Vãn trông thấy Lâm Thanh Vũ ném ra ánh mắt nén giận, nên cười nói: "Khi đó em rất đáng yêu, hiện tại bây giờ thì là xinh đẹp, một cô gái trưởng thành." Anh duỗi tay sờ sờ đầu cô.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Ứng Gia Vãn, loại sùng nịnh mờ ám này của anh dành cho cô đã qua mười năm rồi vẫn không đổi, cô không nhịn được lại tươi cười với anh.

Đến nơi, đưa Ứng Gia Vãn đi vào "Hoa điền", sau khi gọi đồ ăn, hai người đàn anh đàn em mười năm không gặp vui sướng trò chuyện với nhau.

Trong mười năm này cũng sẽ ngẫu nhiên muốn liên lạc với đối phương, nhưng dù sao trong lòng vẫn có chút xấu hổ, cho nên cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, hiện tại thật sự được gặp nhau, trong lòng ngược lại cảm thấy rất thoải mái, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ.

Lâm Thanh Vũ chăm chú nhìn Ứng Gia Vãn, thân hình của anh không thay đổi nhiều, đeo một chiếc kính, thoát nhìn thì cảm thấy bộ dáng anh vô cùng chuyên nghiệp, nhưng mà trên khuôn mặt tuần tú của anh đã có thêm chút ít tang thương, cũng mang theo chút u buồn, ngay cả tóc cũng đã điểm vài sợi bạc.

Xem ra những năm này anh sống rất vất vả.

"Anh Gia Vãn, sau khi anh tốt nghiệp lập tức vào ngân hàng sao?"

"Anh làm giao dịch viên ở công ty hơn hai năm, sau đó thấy thông báo tuyển nhân viên tài chính của ngân hàng Đài Hoa, cho nên anh mới nhảy qua đấy, rồi sau đó vẫn luôn làm ở bộ phận ký gửi, chuyên làm quản lý đầu tư nghiên cứu thương phẩm, ba ngày trước mới bị điều đến Đài Nam, đang suy nghĩ muốn liên lạc với Hựu Hiền, không ngờ lại gặp được em trước."

Ứng Gia Vãn nói ngắn gọn kinh nghiệm của mình, anh nhìn cô bé đàn em đã khác xa so với ấn tượng của anh, "Khi anh vừa tốt nghiệp mấy năm trước, còn liên lạc với mấy đàn em hồi đại học cùng quê Đài Bắc, nghe bọn họ nói em đã lên làm hội học sinh học trường, trả lại cho em danh hiệu hội trưởng đứng sau lưng của đại học Nặc Á."

"Aizz, học trường, nhiều năm không gặp, anh chưa nói được hai câu mà đã bắt đầu bóc mẽ em! Loại chuyện mặt mặt đó cũng đừng nhắc lại nữa, rõ ràng là em cũng rất an phận thủ thường, rõ ràng là rất ôn nhu, cũng chưa từng lớn tiếng với bất kỳ ai, vậy mà không hiểu tại sao tất cả mọi người đều rất sợ em, vốn đang láu lỉnh như vậy mà đến tay em lập tức như con cừu nhỏ đáng thương. Nhưng mà, cũng bởi vì như vậy mà hội học sinh phát triển tốt lắm, trong trường một chút tranh chấp cũng không có, mà em cũng thoải mái làm một người hội trưởng rảnh rỗi."

Ứng Gia Vãn cười cười, ngược lại anh biết rất rõ nguyên nhân trong chuyện này.

Sau khi cô tranh cãi với hội trưởng Cổ, cán bộ hội học sinh có mặt ở đó đều nói sẽ giữ bí mật thật tốt, tuy nhiên dù hứa như thế, nhưng mà sau khi tự trở về phân hệ của mình đều vụng trộm nhắc nhở các đàn em nhỏ tuổi thân cận của mình là tuyệt đối đừng chọc tới Lâm Thanh Vũ, ngàn vạn lần không được đối nghịch với cô, làm cho Lâm Thanh Vũ năm thứ ba ra ứng tuyển hội trưởng hội học sinh thì neucleo tranh cử chức hội trưởng hội học sinh vốn luôn rất kịch liệt, lại chỉ có một mình cô được đề cử, căn bản không có ai dám tranh đoạt với cô.

Sau đó là đến thời kì cô "Chấp chính", lập nên lịch sử của trường tạo dựng khóa học đoàn kết nhất, làm cho danh tiếng của đại học Nặc Á vang xa trong các cuộc thi đua của cả nước, mà cô và Cổ Hựu Hiền cũng đã trở thành hai hội trưởng truyền kỳ nổi danh trong trường.

Hai người cười cười nói nói bắt đầu thưởng thức từng món ăn ngon được đưa lên, Ứng Gia Vãn cười yếu ớt hỏi: "Vậy những năm này em trải qua như thế nào?"

"Sau khi tốt nghiệp là em vào ngân hàng rồi, công tác ở chi nhánh công ty Đài Bắc bốn, năm năm, sau đó ba em mất, em lập tức trở lại Đài Nam." Cô nhàn nhạt nói.

"A! Tin tức cha em bất hạnh mất trong tai nạn xe cộ anh cũng đã nghe nói, thật sự vô cùng tiếc nuối." Ứng Gia Vãn dừng đùa, vẻ mặt nghiêm túc, chân thành nhìn Lâm Thanh Vũ.

"A, học trưởng, em không sao! Hôm nay phải tẩy trần cho anh mà! Đừng nói những chuyện này." Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng phát phát tay, lộ ra khuôn mặt tươi cười dí dỏm.

"Anh cứ nghĩ là em sẽ thay mặt cha xuất chinh, đi ra ứng tuyển nghị viên hoặc gì đó chứ! Dù sao em thật sự rất có năng lực trên phương diện này, tại sao lại không tham gia vậy?"

Về mặt vui vẻ của Lâm Thanh Vũ âm đậm không ít, "Trợ lý của ba em cũng một mực muốn em đi ra ứng tuyển, nhưng mà tham chính dù sao cũng không phải là mong muốn của em, cho nên vẫn sống bình thường qua ngày!"

"Thật đáng tiếc, khi đó ba em vừa nhận chức bộ trưởng bộ tài chính, còn được lòng của rất nhiều người dân với chức thị trưởng của Đài Nam, chi tiếc. . . . Anh nghĩ nếu như khi đó em thay chiến bào ra trận thay phụ thân, muốn ứng tuyển làm nghị viên thành phố khẳng định không có vấn đề, làm không tốt cũng có thể vượt qua cuộc tuyển cử." Về mặt Ứng Gia Văn tỏ ra tiếc nuối chẳng biết tại sao lại thất phần để ý chuyện này, không hề phát hiện Lâm Thanh Vũ cũng chẳng hứng thú với đề tài này.

"Có lẽ thật sự sẽ giống như học trưởng nói, nhưng người có chí riêng, em cũng không cảm thấy tiếc nuối." Trên mặt Lâm Thanh Vũ nổi lên một nụ cười khổ, hi vọng học trưởng đừng vòng quanh cái đề tài này nữa.

"Quấy rầy. Chân gà nướng, xin mời dùng." Một người phục vụ ăn mặc theo phong cách Nhật Bản tinh thần sáng láng hô.

"Học trưởng, đồ nướng của nhà hàng này thực sự rất ngon đấy!" Lâm Thanh Vũ tức thời chuyển chủ đề, tiếp tục hỏi chuyện sau khi Ứng Gia Văn tốt nghiệp.

Chờ sau khi Lâm Thanh Vũ đưa Ứng Gia Văn trở về nhà trọ xong, cô lập tức chuyển hướng tới nhà khách của Thiên Âm.

Dự án Thiên Âm này có ba mươi căn hộ, mười hộ nằm trên đường cái mặt tiền rộng ba mươi thước, hai mươi hộ khác thì nằm ở phía sau có cửa ra vào độc lập, hơn nữa còn theo kiểu hoa viên Trung Hoa loại nhỏ vô cùng tinh xảo. Theo Cổ Hựu Hiền tiết lộ thì trước mắt hai mươi hộ phía sau kia đã bán ra mười lăm hộ, mà mười hộ mặt tiền đường như đã tiêu thụ hết, nhưng bọn họ cũng không vội vào ở mà còn có người mua tiếp tục mượn lâu một.

Khi cô chạy đến gần công trường thì xa xa đã thấy Cổ Hựu Hiền đứng ở cửa ra vào đi tới đi lui.

"Quá muộn!" Vừa thấy Lâm Thanh Vũ ngừng xe lại, chậm rãi đi về phía mình, Cổ Hựu Hiền lập tức tiến lên lớn tiếng oán trách.

"." Nhìn thấy lo nghĩ trên mặt Cổ Hựu Hiền, trong nội tâm cô cảm thấy có chút buồn cười, "Cổ Hựu Hiền, anh ăn no không có việc gì làm sao? Đứng ở cửa ra vào làm gì vậy?"

Hai người sống vai đi vào nhà khách, bên trong dĩ nhiên không có một người, Lâm Thanh Vũ tò mò hỏi: "Sao hôm nay tan việc sớm như thế này, bình thường lúc tôi đến muộn một chút cũng đều còn có người. "

"Hôm nay tâm tình anh không tốt, mới bảy tám giờ đã cho mọi người ra về hết rồi." Cổ Hựu Hiền bĩu môi nói.

"Anh thực khoa trương! Rõ ràng cũng đã ba mươi hai tuổi, còn dựa vào tâm tình của mình tốt xấu mà làm việc, công và tư chẳng phân biệt được như thế, quá ngây thơ." Lâm Thanh Vũ nhớ tới Ứng Gia Văn vừa mới ăn cơm cùng nhau, lại so sánh với Cổ Hựu Hiền hiện tại tính khí trẻ con hay bực phát, không khỏi dao động ngẩng đầu lên, hai người này thật sự không thể so sánh, tâm tư khác nhau một trời một vực." Anh ngây thơ? Không phải em hủy bỏ buổi hẹn của chúng ta, tự mình chạy đi ăn cơm với nam đồng nghiệp, còn ăn vào bảy tám giờ tối." Anh bắt nạt nói.

"." Cô có chút kinh ngạc nhìn Cổ Hựu Hiền đang phát giận. Người này là đang ghen sao? Thật đáng yêu, nhưng mà cô cũng không phải bạn gái anh, ăn dấm chua cái gì, thật sự ngay cả bạn bè bình thường cũng không bằng nửa đây.

Cô nhẹ nhàng cười, trông thấy Cổ Hựu Hiền tức giận, lại mềm lòng, "Thực xin lỗi! Hựu Hiền, nếu không lần sau đến lượt tôi mời anh ăn cơm nhé!"

Lần đầu tiên nghe thấy cô dùng tiếng nói ngọt như thế gọi tên mình, anh nghĩ anh rất muốn ôm cô vào trong ngực, mạnh mẽ ôm chặt lấy cô!

Cổ Hựu Hiền đè nén tâm trạng kích động, lộ ra ánh mắt mong mỏi như chú chó nhỏ: "Tiểu Vũ, em nói là phải làm đấy, không thể nuốt lời!" Chìa tay kéo bàn tay trắng nõn của Lâm Thanh Vũ, hai tay giống như đang nâng lấy kỳ trân dị bảo nhẹ nhàng xoa cẩn thận, dè dặt.

Nhà khách yên tĩnh lại có một bầu không khí khác thường đang lưu động, ngẩng đầu nhìn lại thấy đôi mắt Cổ Hựu Hiền đang nghiêm túc nhìn chăm chăm mình, không khỏi làm cho lòng cô xao động, trái tim nhảy lên, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng cũng quên mất việc phải rút bàn tay đang bị Cổ Hựu Hiền lớn mật nắm chặt về. Cô kinh ngạc nhìn Cổ Hựu Hiền, một cảm giác kỳ diệu khó nói lên lời dần dần bay lên. Bên tai đột nhiên vang lên câu nói Cổ Hựu Hiền nói với cô "Anh thích em", những lời này vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô.

"Tiểu Vũ." Nhìn thấy cánh môi khẽ gọi của Cổ Hựu Hiền dịu dàng gọi tên mình, trong lòng cô rung động không thôi, "Hả?" Cô nhẹ nhàng đáp lại.

"Người thật sự không thể nuốt lời cho béo, thật sự, em đã đủ mập rồi!"

Không thể tin được chính mình đến tận cùng đã nghe được cái gì, cô ngẩn người, lập tức rút bàn tay đã bị Cổ Hựu Hiền cầm đến nóng lên về, tình cảm dịu dàng trong nháy mắt đã chuyển thành tức giận, như con sâu tức giận say ngủ đã lâu vừa thức tỉnh, cô không cần suy nghĩ đã nắm chặt nắm tay dùng hết sức lực cho Cổ Hựu Hiền một quyền vào bụng.

"A."Cổ Hựu Hiền đau đến hết chóng đờ nổi ngả xuống đất, khóc thét không thôi.

Nhìn Cổ Hựu Hiền cuộn mình thành một quả bóng trên mặt đất, cô tức giận đến hoàn toàn mất đi lý trí, "Tôi mập chỗ nào hả? Anh nói xem tôi mập chỗ nào? Cổ Hựu Hiền, tôi thật sự rất muốn đập chết anh. Có phải vì lâu rồi anh chưa bị tôi đánh đúng không, muốn bị tôi quật ngã như lần đầu tiên thử xem sao hả?" Cô vừa nói ra khỏi miệng lập tức phát hiện mình nói sai, vội vàng đổi giọng, "Trọng lượng cơ thể tôi rõ ràng theo đúng tiêu chuẩn, anh, cái tên này tại sao lại nói ta mập, người không biết nói con gái mập là cấm kỵ sao?"

Cổ Hựu Hiền đau đến rơi lệ, buồn khổ trong lòng, anh nhìn đau có chút run rẩy quay lại hỏi: "Quật ngã cái gì hả?"

"Không có gì, anh mau lấy con dấu ra đóng dấu cho tôi, tôi phải đi rồi!"

Bị Lâm Thanh Vũ bức hiếp đóng dấu lên hồ sơ, nhìn cô đi thẳng ra ngoài nhà khách cũng không quay đầu lại, lúc này anh mới chậm rãi mở miệng, "Anh muốn nói là em mập như vậy anh rất yêu mến. Ô! Bụng của tôi."

Lái xe về đến nhà, sau khi Lâm Thanh Vũ dừng xe ở ga ra lầu một, lập tức đi thẳng lên lầu hai, gò má trắng nõn vẫn còn tức giận. Hoàng Mỹ Hoa lập tức phát hiện con gái đang tức giận, "Sao vậy? Tiểu bảo bối của mẹ, sao lại tức đến đỏ rần mặt lên như thế này? Lại đây mẹ ôm ôm"

Cô nhào vào trong ngực mẹ, chậm rãi ưu tư nói: "Mẹ, anh ấy lại nói con mập."

"Hả. Con nói cái cậu học trưởng gần đây hay hện con đi ăn cơm sao?" Thấy Lâm Thanh Vũ gật gật đầu, Hoàng Mỹ Hoa cười nói: "Con gái ngốc, nhất định là cậu ta rất thích con cho nên mới có thể cố ý nói như thế."

"Anh ta mới không yêu mến con, nếu thật sự yêu mến con thì tại sao lại nắm tay con rồi mới nói con mập." Lâm Thanh Vũ bĩu môi nói.

Hoàng Mỹ Hoa nâng con gái dậy, để cho cô ngồi bên cạnh mình, gầy gầy tóc mai cô cười nói: "Từ nhỏ đến lớn người theo đuổi con, tán thưởng bề ngoài con thật xinh đẹp nhiều vô số kể, con có nhớ kỷ người nào không, mà cậu ta vừa nói con mập, con đã lập tức một lòng chỉ nghĩ đến cậu ta!" Suy nghĩ một chút, cậu ta thật đúng là thông minh.

"Anh ta đàn chết, nếu thông minh sao lại có thể quên mất cô nữ sinh ném anh ta qua vai thời đại học chứ."

"Trước kia con ném cậu ta." Hoàng Mỹ Hoa kinh ngạc hỏi.

"Khi đó anh ta chọc giận con, cho nên con đã sửa chữa anh ta một chút ngay trước mặt mọi người. Sau này khi bọn con gặp lại nhau, anh ta lại không nhớ rõ con."

"Ai da! Đàn ông đều rất sĩ diện mà! Nếu ngày nào đó cậu ta nhớ ra con, chỉ sợ cũng không dám thích con nữa, con đó, sao lại thô lỗ như vậy chứ!"
Lông mày Hoàng Mỹ Hoa nhíu lại, đối với chuyện con gái gần nhất liên tiếp ăn tối cùng học trưởng thời đại học đang cảm thấy thật cao hứng, nhưng hiện tại lại bắt đầu sợ chuyện này sẽ có biến cố, không khỏi lo lắng.

"Con ghét anh ta nhất, mới không muốn anh ta." Tiếng Lâm Thanh Vũ càng nói càng nhỏ, một câu "Không muốn anh ta yêu thích con" lại không nói nên lời, "Con đi tắm rửa trước." Nói xong lập tức chạy lên lầu ba.

Giống như mọi ngày, ba giờ bốn mươi phút chiều, điện thoại trên bàn Lâm Thanh Vũ đúng giờ vang lên, trong lòng vốn có chút nhớ thương rốt cuộc cũng bùng lòng.

"Tiểu Vũ à! Tối hôm nay anh hẹn bạn học cũ đến Hoa Điền ăn cơm, có thể sẽ ăn đến khuya, cho nên hôm nay anh sẽ cầm con dấu và giấy tờ về cho anh trai anh để mai anh ấy mang đến công ty, ngày mai nhờ Lăng Y Linh đến lấy."

Hiểu được người bạn học cũ mà Cổ Hựu Hiền nói đến là ai, trong lòng cô lại xuất hiện một câu "Anh cũng muốn đi", sợ tới mức cô tranh thủ thời gian nói với microphone: "A! Được, tôi đang bận bye bye." Vội vàng cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại, trong lòng cảm thấy kinh hoàng, tại sao vừa mới rồi lại hiện lên ý nghĩ như vậy? Cô đang xảy ra chuyện gì?

Trong lòng mơ hồ không muốn để cho hai người kia chạm mặt nhau, nếu như bọn họ gặp mặt, có phải là sẽ có một số chuyện mà cô muốn che dấu sẽ bị vạch trần không.

"Ha, gian phòng này hôm qua tớ mới tới xong!" Ứng Gia Văn khoác vai Cổ Hựu Hiền, đã lâu không thấy, các anh em vừa gặp mặt còn ôm nhau một hồi lâu.

Gọi một bàn đầy thức ăn cùng một tá bia, hai người vui sướng kính đến kính đi, "Còn đi cùng người khác tới đây trước nữa à! Đúng là không đáng mặt anh em, cậu hẳn là phải nói cho tớ biết trước chứ."

"A! Ngày hôm qua, vốn là tớ muốn gọi điện thoại cho cậu trước, nhưng lúc ở trong ngân hàng lại nhận được điện thoại của Thanh Vũ cho nên ăn cơm cùng cô ấy trước!"

"Thanh Vũ? A! Đúng rồi, vừa rồi nghe cậu nói là cậu đang đi làm ở ngân hàng Đài Hoa, thì ra người đồng nghiệp quan trọng hôm qua cô ấy nói chính là cậu!" Anh cười cười, nghĩ thầm Lâm Thanh Vũ công tác ở Đài Bắc đã nhiều năm, thì ra hai người bọn họ là đồng nghiệp quen biết nhau ở Đài Bắc.

"Tất cả mọi người đều đã quen thuộc, tớ sẽ gọi điện thoại cho cô ấy, tìm cô ấy cùng đến đây tham gia náo nhiệt." Cổ Hựu Hiền cầm lấy điện thoại, không thể chờ đợi được gọi cho Lâm Thanh Vũ, khiến anh không ngờ đến là, cô không nói hai lời đã đáp ứng rồi, thế là anh tranh thủ thời gian gọi thêm mấy cái cánh gà nướng cô thích ăn.

Ứng Gia Văn ăn thức ăn, có chút ngoài ý muốn nhìn Cổ Hựu Hiền, thì ra hiện tại hai người này quen nhau cũng không tệ, thật sự là quá thần kỳ.

Hai người cũng rất ăn ý, sau khi uống cạn mấy chai bia, cũng bắt đầu ba hoa, khoảng cách vì nhiều năm không gặp cũng nhanh chóng biến mất, trò chuyện trời nam đất bắc.

"Hội trường, mấy năm này trải qua thế nào? Sau khi tốt nghiệp cậu lập tức biến mất, tin tức cũng không có, ngay cả hộp mặt hội học sinh cũng không."

"Khi đó gặp lại các cậu sẽ khiến mình nghĩ đến chuyện mất mặt đó, làm sao tớ có thể đến được, ngay cả nghi thức tạm biệt trường hôm đó mình cũng không đến, hại mình sau này cảm thấy rất hối hận." Cổ Hựu Hiền tức giận nói, "Chúng ta đều học đúng ngành, cậu học tài chính và kinh tế vào ngân hàng, mà tớ hiện tại làm trong bộ phận tiêu thụ, làm được như vậy cũng coi như là khá lắm rồi, đúng rồi, một mình cậu đến Đài Nam sao?"

"Đúng vậy! Tớ vẫn chưa kết hôn, thời gian trước, bạn gái kết giao nhiều năm cũng chia tay rồi, một mình cô đơn đến Đài Nam, thật cũng không lo lắng gì." Ứng Gia Văn tự giễu.

"Tại sao lại như vậy? Cậu không giống tớ, mọi chuyện cậu đều làm rất cẩn thận, phát sinh chuyện gì sao?" Sớm chiều ở chung với Ứng Gia Văn hai năm, Cổ Hựu Hiền vừa nghe đã biết người anh em này của mình chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Lúc này, Lâm Thanh Vũ đã đi vào Hoa Điền, cô đang nhìn chung quanh thì đã trông thấy Ứng Gia Văn, cô mang theo tâm tình vui vẻ đi về phía bọn họ, cách một tấm bình phong kiểu Nhật Bản lại nghe thấy Ứng Gia Văn nói: "Cậu đừng nói cho Thanh Vũ chuyện tiếp theo tớ muốn nói."

Trong lòng Lâm Thanh Vũ chấn động, dừng bước lại lẳng lặng đứng sau bình phong.

"Kỳ thật tớ bị điều đến Đài Nam là do xếp đặt, lúc ở bộ phận ký gửi tớ tham gia vào một tổ quản lý nghiên cứu tài sản thương phẩm giao dịch với nước ngoài, lúc trước quản lý bộ phận nói có thể thương phẩm này sẽ mang lại lợi nhuận rất lớn cho ngân hàng. Nhưng khi xem xét thương phẩm thì thấy khác lạ, mấy lần họp bọn tớ đều bị quản lý mắng, chỉ bảo chúng tớ hãy bớt sàm ngôn đi. Văn bản đồng ý đưa ra thị trường, sau đó quả nhiên phát sinh vấn đề, không biết hội trường cậu có nghe nói qua hay không, cuối năm ngoái vụ huyện náo rất lớn. Vụ án liên quan tới hơn mười cơ quan tài chính trong nước bị tập đoàn hải ngoại lừa chính là việc mà tớ nói."

"A! Tớ đã nghe anh của tớ nói qua, anh ấy còn nói may mắn lúc trước không có mua, nếu không thì mất cả vốn lẫn lãi, sau đó thì sao?"

"Sau đó ngân hàng chịu đền hơn một trăm triệu trước để dẹp loạn người đầu tư đang phẫn nộ, rồi mới bắt đầu muốn truy cứu trách nhiệm thì đóng kín cửa từng bước từng bước thanh toán với bộ phận chúng tớ, nhưng vị quản lý này thẳng thừng chối rồi, lạnh lùng nhìn bộ phận chúng tớ đấu đá nhau người chết ta sống. Rất buồn cười, cũng bởi vì tớ không có bất kỳ quan hệ nào, cho nên mới đẩy tớ ra chịu tiếng xấu thay cho người khác. Bạn gái của tớ cũng cho rằng cả đời này tớ cũng sẽ không trả hết nợ trên lưng nên cái gì cũng không nói đã bỏ đi."

Nghe vậy, Cổ Hựu Hiền cau mày, quả thực không cách nào tưởng tượng được Ứng Gia Văn trung hậu thành thật đã sinh tồn như thế nào ở nơi đầy rẫy những mưu mô bầy rập như thế, anh vỗ vỗ vai Ứng Gia Văn, ý bảo anh nói tiếp.

"Làm sao tớ có thể cam tâm, may mắn hai năm trước khi tiếp nhận dự án này thì bởi vì cảm thấy rất quái dị, cho nên khi đó tất cả vì những tư liệu điều tra tính cả các thông báo nước ngoài gửi đến đều được điện thoại ghi âm đều giữ lại hết, bởi vậy tớ mới có thể thoát thân, nhưng không chịu nhận tiếng xấu thay cho người khác kết cục chính là bị điều đến nơi xa, muốn bức mình tự động tạm rời cương vị công tác."

Lâm Thanh Vũ đứng sau bình phong ngậy ra như phỗng, vụ án quan trọng làm mất danh dự của ngân hàng mình cô đương nhiên biết rõ, không nghĩ tới học trưởng Gia Văn, người mà mình luôn quý mến lại bị cuốn vào trong vụ án đó.

Ứng Gia Văn uống một ngụm rượu, khuôn mặt nhợt nhạt nói: "Một thời gian trước tớ còn nghĩ rằng, nếu như lúc trước tớ tiếp nhận lời tỏ tình của Thanh Vũ, trở thành bạn trai của cô ấy, có khi bây giờ tớ đã kết hôn với cô ấy. Với thế lực của cha cô ấy ở Bộ tài chính, có lẽ hôm nay tớ cũng không dễ mặc người chém giết dễ dàng như thế. Kỳ thật khi đó tớ cũng rất yêu thích cô bé đó, nhưng mà bởi vì thân phận chênh lệch cho nên mới buông tay, suy nghĩ lại cảm thấy thật sự rất đáng tiếc."

"Yêu mến thì yêu mến, làm gì còn phải lo lắng đến thân phận, nếu đổi lại là tớ, đối phương có là đệ nhất thiên kim tiểu thư tớ cũng theo đuổi tới cùng." Cổ Hựu Hiền tạm dừng, một giây sau anh lại mở to mắt gào thét, "A, cậu nói gì? Tiểu Vũ tỏ tình với cậu?"

Ứng Gia Văn, Cổ Hựu Hiền và Lâm Thanh Vũ đang đứng nghe lén, ba người không hẹn mà cùng chấn động, trong lúc đó Lâm Thanh Vũ càng muốn phóng tới đánh cho Cổ Hựu Hiền một quyền làm anh bất tỉnh sau đó mang đi, không muốn để cho Cổ Hựu Hiền phát hiện thân phận của mình.

"Đúng vậy! Lúc đó, trước mặt rất nhiều người, cô ấy đã nói là cô ấy thích tớ, muốn tớ làm bạn trai của cô ấy."

"May mắn là cậu đã cự tuyệt, làm tớ sợ muốn chết." Cổ Hựu Hiền đổi giọng, dùng biểu cảm cực kỳ nghiêm túc và chân thành nói, "Gia Văn, chúng ta là anh em, tớ nói rõ cho cậu biết trước, tớ thích Tiểu Vũ, hơn nữa Tiểu Vũ là của tớ, cậu không được tranh giành cô ấy với tớ!"

"Cái tên chết tiệt này lại nói bậy cái gì vậy! Cái gì mà về sau tôi là của anh chứ." Về mặt Lâm Thanh Vũ ửng hồng, che miệng lui lại phía sau mấy bước, cảm thấy trong lòng vô cùng hỗn loạn. Thì ra Cổ Hựu Hiền thật sự yêu mến cô, lúc này một dòng suối ấm áp đang chảy thấm vào trong lòng cô,

thẹn thùng trên mặt không thể che giấu hết vẻ ngọt ngào hạnh phúc.

"A! Tôi sẽ không làm vậy đâu! Tôi đã sớm coi cô ấy là em gái, hơn nữa cũng đã là chuyện của mười năm trước rồi, cậu đừng lo lắng, tôi lại hơi tò mò là tại sao cậu lại thích cô ấy, dù sao hai người đã từng." Ứng Gia Văn cũng không nói gì thêm, có vài chuyện nói vậy là được rồi, cần phải có điểm dừng.

"Đại học? Không phải cậu quen biết với Tiểu Vũ ở ngân hàng sao? Chuyện hồi học đại học là thế nào?"

"Gi? Hội trưởng cậu đang nói cái gì vậy, Thanh Vũ là đàn em khóa dưới của chúng ta mà!" Ứng Gia Văn cuối cùng cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Có sao? Tại đại học Nặc Á? Chúng ta đã từng gặp Tiểu Vũ?" Cổ Hựu Hiền giật mình, miệng mở rộng.

"Không thể nào! Hội trưởng cậu quả thật rất mơ hồ đấy! Chuyện lớn như vậy mà cậu cũng quên, tôi đúng là không dám tin, hơn nữa cậu lại vẫn thích cô ấy, trời ạ." Ứng Gia Văn thấp giọng hô.

"Tiểu Vũ tốt cuộc là ai? Cậu nói mau." Cổ Hựu Hiền gấp đến độ đứng lên, đột nhiên nhớ tới trước đây Lâm Thanh Vũ đã nói, thì ra anh thật sự quen biết cô.

"Nhân vật rất quan trọng, hội trưởng, cậu còn nhớ rõ người ném cậu qua vai trong văn phòng hội học sinh trước đêm chúng ta tổ chức tiệc tốt nghiệp, hội trưởng nắm quyền Lâm Thanh Vũ không? Cậu thật sự đã quên cô ấy? Mặc dù hiện tại Thanh Vũ học muội có chút thay đổi, nhưng chỉ cần nhìn kỹ một chút thì có thể nhận ra ngay lập tức mà."

‘Bịch’ một tiếng, Cổ Hựu Hiền ngã ngồi trên ghế. Lời Ứng Gia Văn nói giờ phút này giống như đang giải bùa chú phong ấn trí nhớ của anh bấy lâu nay từng chút từng chút một. Quá khứ nhục nhã kia, khuôn mặt của cô gái đã quật ngã anh dần dần hiện lên rõ ràng.

Một mái tóc ngắn theo kiểu búp bê, một đôi mắt hoa đào đen láy xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan và đôi môi đỏ mọng, còn có ánh mắt khinh thường của cô khi nhìn anh, cùng với giọng nói chế nhạo của cô. Trong nháy mắt, tất cả những hình ảnh của cô tràn vào trong đầu Cổ Hựu Hiền.

"Ha ha ha. Thật sự là khéo quá, vậy mà tôi lại thích cô ấy, tôi lại thích Lâm Thanh Vũ người mà tôi không muốn gặp lại nhất, thật đúng là châm chọc." Cổ Hựu Hiền cười lớn.

Lâm Thanh Vũ cắn chặt môi, cô đã từng nhiều lần tưởng tượng ra một ngày nào đó Cổ Hựu Hiền sẽ phát hiện chân tướng sự việc, mặc dù nó không làm cho cô cảm thấy bị kích lớn như bây giờ. Từ sau khi gặp lại Cổ Hựu Hiền, cho tới bây giờ cô chưa từng nghe thấy anh lạnh nhạt gọi cả họ cả tên cô như vậy!

Trái tim gắt gao níu chặt lại, cô che miệng, tâm tình hoảng hốt làm cho cô nhất thời lảo đảo vô ý ngã ngồi trên mặt đất.

"A. Thanh Vũ học muội." Ứng Gia Văn kinh ngạc kêu, trong nội tâm thầm hô "Thảm!"

Theo ánh mắt Ứng Gia Văn, ánh mắt Cổ Hựu Hiền cũng chuyển sang mặt đất bên cạnh, kinh ngạc nhìn cô gái chiếm hết tâm tư của anh lại chật vật ngã ngồi trên mặt đất, nhìn thấy trong đôi mắt đen xinh đẹp của cô tràn ngập kinh hoàng, trong nháy mắt, bắt đầu ngã và đau lòng cùng xông lên đầu.

Anh vươn tay muốn đỡ cô dậy, lập tức lại nghĩ tới cô là cô gái mình sợ nhất cũng không muốn gặp lại nhất trong cuộc đời này. Khi anh còn đang do dự, Lâm Thanh Vũ đã nhanh chóng thoát khỏi bọn họ. Thật sự không có dũng khí lại lưu lại đối mặt với Cổ Hựu Hiền.

"Thanh vũ học muội!" Ứng Gia Văn đứng dậy muốn đuổi theo bước chân cô.

"Gia Văn, đừng đi ra ngoài, hiện tại tôi thật sự rất cần yên lặng một chút." Cổ Hựu Hiền một tay chống đầu, một tay nắm chặt tay Ứng Gia Văn ngăn cản anh.

Mà Lâm Thanh Vũ lao về nhà như một con bão, không để ý tới mẹ kêu to, chạy thẳng đến phòng tắm, nhìn chính mình trong gương, cô cười cười, đời này cô chưa từng chật vật như thế này. Ngay cả khi bị Ứng Gia Văn cự tuyệt mười năm trước cũng không giống như bây giờ. Vừa mới rồi, cho dù có là một cái người xa lạ ngã trước mặt Cổ Hựu Hiền, anh nhất định cũng sẽ nâng đôi phương dậy trước, nhưng, đối mặt với cô thì Cổ Hựu Hiền lại chần chờ.

Lâm Thanh Vũ tâm loạn như ma, tắm rửa hết hơn nửa giờ, chỉ cần nghĩ tới ánh mắt Cổ Hựu Hiền vừa mới nhìn cô, mũi cô đã mỗi nhừ đến sắp rơi nước mắt.

Khi cô mặc đồ ngủ, phủ thêm áo tắm thật dày đi ra khỏi phòng tắm trở về phòng mình thì Hoàng Mỹ Hoa đã bung một ly sữa nóng bốc hơi chờ cô, lặng lẽ đợi cô uống hết ly sữa nóng đó.

Lòng Lâm Thanh Vũ chưa xót niềm cười nhìn mẹ, cuối cùng không nhìn được nước mắt trong suốt cũng tuôn rơi, cô nhào vào trong ngực mẹ, "Mẹ, con thích anh ấy, nhưng mà anh ấy lại chán ghét con."

Mặt khác, sau khi nói chuyện với Ứng Gia Văn thêm một lúc, Cổ Hựu Hiền cũng nhanh chóng trở về nhà.

Anh mở tủ quần áo của mình ra tìm đông tìm tây, cuối cùng ở chỗ sâu nhất lấy ra một cái hộp mỏng xinh đẹp hoa lệ, trên đó in hình một bức vẽ vô cùng mỹ lệ, đây là sổ lưu niệm tốt nghiệp của đại học Nặc Á.

Anh lật giờ, lật đến vài trang của hệ tài chính, liên tục vài trang đều xuất hiện một hình ảnh vô cùng quái dị, đều là ảnh chụp ba người trong cùng một cảnh, đứng ở giữa là Ứng Gia Văn, đứng bên trái cậu ấy là Dương Phẩm Nghi, phía bên phải không cần phải nói cũng biết là Lâm Thanh Vũ, mà quý dị chính là, trên mặt Lâm Thanh Vũ lại bị miếng dán tiện lợi 3M dán vào.

Mười năm trước, khi anh nhận lấy cuốn sổ lưu niệm này, anh vừa nhìn thấy ảnh Lâm Thanh Vũ, lại có ý nghĩ kỳ lạ là dùng giấy che khuất mặt cô, khiến cô trở thành người chưa bao giờ xuất hiện.

Anh cầm cuốn sổ lưu niệm đi đến phòng sách bên cạnh phòng ngủ, ngồi ở trước bàn sách cẩn thận từng li từng tí xé miếng băng dán 3M kia ra. Khuôn mặt Lâm Thanh Vũ nhìn có vẻ khờ dại hiện lên rõ ràng trước mắt anh.

"Tiểu Vũ. Thanh Vũ học muội." Anh xuất thần nhìn Lâm Thanh Vũ cười tươi như đóa hoa sen nở rộ, trái tim mạnh mẽ níu lại, "Thì ra là như vậy, không trách được.Không trách được trước đây cô ấy đều không đối xử tốt với mình, còn một mực chăm sóc mình trí nhớ không tốt, nhưng mà. Đây quả thực là lừa dối thôi! Trước đây khuôn mặt ngây thơ như vậy, bây giờ lại trở nên xinh đẹp như thế. Không có bất kỳ gợi ý nào, thiên tài nhận ra được sao?" Anh bắt đầu tức giận bất bình.

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, nhớ rõ lần đầu tiên tiếp xúc với cô là ở bên bờ hồ ánh trăng soi sáng ấy, cô nói cho anh biết là không thể lấy nước miếng để bôi miệng vết thương, khi đó cô hồn nhiên ngây thơ biết bao.

"Loại con gái này, loại con gái khủng bố này." Anh thì thào nói nhỏ.

Bốn giờ chiều, Lâm Thanh Vũ ngơ ngác nhìn điện thoại trên bàn, đúng vậy, cô rất bất đắc dĩ phát hiện mình bị kìm hãm mất rồi, từ 3 giờ cô đã bắt đầu chú ý đến điện thoại, thẳng đến ba giờ rưỡi càng không dám rời khỏi chỗ ngồi, một mực ngây ngốc chờ đợi, cho đến tận 4h, cô biết rõ, dự đoán của cô đã trở thành sự thật. Cô Hựu Hiền thật sự chán ghét cô!

Vốn nên là một thứ sáu vui vui vẻ vẻ, tâm tình của cô lại nặng nề khác thường, mà ngay cả buổi hẹn đến buổi hội sức khỏe hữu nghị của ngân hàng cô sớm đã báo danh sẽ tham gia, hiện tại cũng không muốn đi một chút nào.

"Tiểu Vũ, xảy ra chuyện gì vậy, sắc mặt của cậu thật sự không tốt chút nào!" Lăng Y Linh vừa mới phát hiện sắc mặt người chị em tốt của mình tái nhợt, tranh thủ thời gian đi tới quan tâm hỏi.

"Không sao! Thì. Cái kia đến, không thoải mái." Lâm Thanh Vũ uể oải nói, thật sự nói không thể nói là cô thích một người chán ghét mình, càng không muốn làm cho Lăng Y Linh lo lắng cho mình.

"Vậy ngày mai cậu có tham gia buổi hội kia không? Tớ thấy cậu không nên đi, cũng không quan trọng." Lăng Y Linh vội vàng đi trở về vị trí của mình, cầm một ít chocolate đưa cho Lâm Thanh Vũ, khuyên cô ngày mai nghỉ ngơi ở nhà cho tốt.

"Tớ cũng không muốn đi. Nhưng mà tớ đã hẹn với người đồng nghiệp kia, hôm nay đến phiên chi nhánh ngân hàng bọn họ đứng ra tổ chức buổi họp mặt này, một mực nói anh ấy vừa tới Đài Nam chưa quen cuộc sống nơi đây, nên muốn tớ cùng ngồi xe du lịch đi với anh ấy." Nhớ tới vừa rồi, qua ba giờ rưỡi mới có duy nhất một cuộc điện thoại vang lên, cô lập tức tiếp nhận lại phát hiện là Ứng Gia Văn, còn nhin không được mà khề thờ dài một cái.

"Trưa mai tớ phải tham gia tiệc cuối năm với quản lý, nếu không tớ đã đi cùng cậu, nhìn cậu như vậy tớ rất không yên tâm, ngày mai cậu phải cẩn thận đó! Nếu không sau khi tiệc giữa trưa chấm dứt, cậu đừng đi bộ với mọi người nữa." Lăng y Linh thao thao bất tuyệt nhắc nhở, làm cho Lâm Thanh Vũ cảm thấy đau khổ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Cũng giống như bình thường, Lâm Thanh Vũ lái xe tới cửa ngân hàng sau đó gửi xe xuống tầng hầm, rồi mới đứng đợi xe khách tới đón cùng với mọi người trong ngân hàng.

Đêm qua mặc dù tâm trạng có chút nặng nề, nhưng vì muốn giúp Ứng Gia Văn nên cô vẫn cố gắng xốc lại tinh thần khiến mọi việc cũng không có gì khác lắm.

Thời gian tổ chức sự kiện này được lựa chọn đúng là không sai, hôm nay khí trời vô cùng sáng sủa, mặt trời tỏa nắng khiến người ấm áp, là một ngày ấm áp sau một chuỗi ngày lạnh lẽo.

Lâm Thanh Vũ mặc áo khoác cao cấp, trong vài chiếc xe khách chạy qua nhanh chóng tìm được Ứng Gia Văn.

"A, học trưởng, nếu không phải hôm qua anh một mực muốn em tới đây thì khẳng định là em vẫn còn đang cuộn mình trong chăn ngủ, thời tiết như thế này ngủ là tốt nhất!"

"Thanh Vũ học muội, chim non dậy sớm có côn trùng ăn, hôm nay cam đoan chuyến đi này của em sẽ không tệ." Ứng Gia Văn cố làm ra vẻ huyền bí nói.

"Gia Văn học trưởng. . . ." Lâm Thanh Vũ nhanh chóng nhìn sang hai bên một chút, lôi kéo tay Ứng Gia Văn ý bảo anh nghiêng tai tới, bám vào bên tai anh nói: "Hôm nay em cũng có một số việc muốn nói với anh, trong xe không tiện nói chuyện, chờ một chút đến giờ hoạt động em sẽ nói cho anh biết."

"Bí mật như thế sao?" Ứng Gia Văn nhìn Lâm Thanh Vũ che miệng cười không ngừng, không khỏi giơ tay lên sờ sờ đầu cô, "Ngày đó em không sao chứ?"

"Ừ! Em rất khỏe." Lâm Thanh Vũ dùng sức gật đầu, tinh thần phấn chấn mười phần hoàn toàn không giống vẻ mặt vừa mới oán trách vì thiếu ngủ kia.

Một đám người tự lái xe hoặc ngồi xe du lịch lần lượt đi đến thị trấn Hồ Đầu nằm ở khu vực phát triển mới tại Đài Nam, mấy năm gần đây chỗ này phát triển rất tốt, cũng rất thích hợp để chọn làm nơi du lịch, đặc biệt ngoài cửa lớn còn nghiêm chỉnh sắp xếp xe đạp cho thuê, càng thích hợp với loại người lười hoạt động như Lâm Thanh Vũ.

Từ xe du lịch nhảy xuống, cô lập tức đi đến cửa hàng bên cạnh để thuê xe đạp.

"Học muội, anh cũng mời thêm khách đến." Ứng Gia Văn vỗ vỗ về mặt hưng phấn của Lâm Thanh Vũ, nói tiếp: "Cậu ấy nói muốn tự mang xe đạp đến, chờ một chút ba người chúng ta sẽ cùng nhau đạp xe quanh hồ, sau đó đến mười một rưỡi sẽ tụ họp cùng mọi người ăn cơm trưa."

"Khách?" Trong lòng Lâm Thanh Vũ hiện lên dự cảm không tốt, quả nhiên vừa quay đầu lại đã thấy Cổ Hựu Hiền đỗ xe phía xa, từ đầu đến chân mặc một bộ trang phục chuyên dụng cho người tham gia đua xe, so với những vận động viên đua xe của Pháp còn có vẻ chuyên nghiệp hơn, lái một chiếc xe đạp ba màu hồng trắng đen, chói sáng kinh khủng, đạp nhanh đến chỗ bọn họ.

"Tên kia có cần phải khoa trương như thế không, hôm nay chỉ cần đến đi bộ. . . ." Lâm Thanh Vũ mở to mắt to lắm bảm nói, lập tức kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Ứng Gia Văn, "A, tại sao anh ta lại đến đây?"

"Đồng nghiệp trong ngân hàng chúng ta nói là có thể mời bạn bè cùng đi, cho nên anh đã hẹn cậu ấy." Ứng Gia Văn lộ ra nụ cười sâu xa nhìn Lâm Thanh Vũ. Sau khi nghe Cổ Hựu Hiền kể một ít chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ, dựa vào sự hiểu biết của anh đối với Lâm Thanh Vũ, tính cách của cô rất thẳng thắn, nếu cô thật sự chán ghét Cổ Hựu Hiền, thì cô nhất định sẽ không ngoan ngoãn làm theo đủ các yêu cầu bốc đồng của cậu ấy, thậm chí mỗi ngày còn đi ăn tối cùng nhau.

Mặc kệ Lâm Thanh Vũ có tình cảm gì với Cổ Hựu Hiền, sự xuất hiện của anh đã phá hủy sự hài hòa giữa hai người bọn họ, chuyện này khiến anh cảm thấy vô cùng tự trách, cho nên tính toán thừa dịp sự kiện lần này, để cho hai người nói chuyện với nhau cho rõ ràng.

"Học trưởng, hiện tại Cổ Hựu Hiền nhất định hận chết em, anh gọi anh ấy đến, cả em và anh ấy sẽ đều xấu hổ!" Lâm Thanh Vũ bĩu môi ưu sầu.

"Thanh Vũ, về sau bất luận là chuyện gì cũng không thể cho người khác biết lập trường của mình, như vậy mới sẽ không mất đi cơ hội thấy rõ chân tướng, hiểu không?" Ứng Gia Văn dịu dàng âm áp, cười ôn hòa, thân thiết nhắc nhở cô.

Cô quay đầu lại, Cổ Hựu Hiền một thân chói sáng đã đứng ở trước mắt cô, "Hi! Tiểu Vũ học muội." Anh tháo kính râm xuống, ánh mắt tự tin nhìn về phía Lâm Thanh Vũ.

"Hựu. . . . Cổ tiên sinh, xin chào." Lâm Thanh Vũ cho rằng từ nay về sau cô và anh sẽ trở thành người xa lạ, nghe thấy Cổ Hựu Hiền vẫn gọi mình giống như thường ngày, thậm chí còn tăng thêm hai chữ "Học muội", cô thực sự cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhìn thấy nụ cười tươi vui vẻ của anh, cô thật sự không đoán ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì.

"Ít nhất thì em cũng phải gọi một tiếng hội trưởng chứ!" Cổ Hựu Hiền vui cười, xuất ra khí thế của hội trưởng ngày xưa. Bị anh thúc giục cùng với trang bị chói sáng của anh dọa sợ hãi, hai người nhanh chóng thuê xe đạp sau đó bắt đầu đạp xe quanh hồ.

Cổ Hựu Hiền dường như là có chủ tâm đến để chơi đùa vậy. Anh lái một chiếc xe địa hình leo núi, giống như một đũa ngọc chạy nước rút. Dừng lại chờ bọn họ, lại chạy nước rút. Lại dừng lại chờ bọn họ, làm Lâm Thanh Vũ vừa bực mình vừa buồn cười.

"Gia Văn học trưởng, rốt cuộc là anh gọi anh ấy đến đây làm gì vậy. Một người High thành như vậy, thật đúng là từ trước đến nay chẳng thay đổi chút nào, vẫn giống như một đũa bé vậy." Cô nhin không được nói.

Vấn đề này làm cho Ứng Gia Văn có chút không chịu được, anh cười gượng nhìn Lâm Thanh Vũ, "Hội trưởng chỉ muốn biểu hiện trước mặt em tốt một chút, cũng rất muốn em thay đổi suy nghĩ ban đầu của mình về những mặt xấu của cậu ấy, tấm lòng đơn thuần như vậy, tuy nhiên phương thức biểu hiện lại có chút ngốc, nhưng đây cũng là ưu điểm lớn nhất của cậu ấy."

Lâm Thanh Vũ cười một tiếng, "Gia Văn học trưởng, anh ấy có một người phụ tá già dặn như anh thật sự là phúc khí ba đời."

"Học muội, em sai rồi, hội trưởng có thể gặp gỡ em, mới là đúng là may mắn của cậu ấy." Ứng Gia Văn cười mỉm nói.

Không biết có phải là vì lái xe khiến cho cơ thể nóng lên rồi hay không mà khuôn mặt trắng nõn của Lâm Thanh Vũ bỗng nhiên đỏ bừng rực, cô đạp nhanh về phía trước, lẳng lặng nhìn Cổ Hựu Hiền đằng trước đang hăng say đạp xe. Bộ quần áo thể thao bó sát người làm cho dáng người cao lớn rắn chắc mà cân xứng của anh hiện ra không bỏ sót chút nào.

Mọi lần đều nhìn anh mặc tây trang trắng thớm, không nhìn ra kỳ thật hấn anh cũng hơi gầy! Cô nghĩ.

Cổ Hựu Hiền quay đầu lại nhìn Lâm Thanh Vũ, phát hiện cô đang nhìn mình chăm chăm, vui vẻ thả chậm tốc độ, đạp xe bên cạnh cô, "Tiểu Vũ, đạp xe rất vui đúng không?! Khi nào được nghỉ theo anh đi đạp xe được không?"

"Tôi cho rằng, Anh không dám nói chuyện với tôi nữa chứ!" Cô hơi nghiêng mặt sang chỗ khác, trong lòng có chút e sợ nói.

"Tiểu Vũ, em quá coi thường anh, nếu như là mười năm trước có lẽ anh thật sự không dám đến gần anh, nhưng mà, trong mười năm này anh cũng không phải chỉ lêu lổng chơi đùa, em cũng đừng nghĩ anh hiện tại và anh trước kia vẫn giống nhau." Cổ Hựu Hiền ngược lại mang theo vẻ mặt kiêu ngạo tươi cười nhìn Lâm Thanh Vũ.

"A? Vậy là da mặt anh đã dày hơn rồi đúng không? Mà tôi thật sự không biết anh đã thay đổi cái gì, vẫn rất ngây thơ, hơn nữa cá tính có thù tất báo của anh, khẳng định sẽ lại nghĩ cách đến báo thù tôi."

"Tâm ý của anh đối với em thiên địa có thể chứng giám, anh chưa từng có ý nghĩ muốn trả thù, hơn nữa. Hơn nữa. Nói đến thù dai, em còn lợi hại hơn anh có được không, em nhớ mối thù với anh cũng nhớ tới mười năm, sau khi gặp mặt còn một mực hung dữ với anh, cho nên." Trái tim Cổ Hựu Hiền đập thình thịch nhanh hơn, tháo kính râm có viền hồng xuống "Phần từ khùng bỏ biết quá nhiều bí mật của anh như em, đương nhiên anh phải nhốt em ở bên cạnh, thời thời khắc khắc đều phải nghiêm túc canh chừng, nếu để cho em ra ngoài làm loạn, từng phút từng giây anh đều lo lắng! Tiểu Vũ, anh thật sự rất thích em, làm bạn gái của anh nhé!"

Lâm Thanh Vũ chần động, trọng tâm xe đạp mất thăng bằng, lung la lung lay thiếu chút nữa lật xe, Cổ Hựu Hiền sợ tới mức vội vàng bắt lấy đầu xe cô, ổn định xe.

"Không phải em nhát gan như thế chứ?" Trong lòng Cổ Hựu Hiền cảm thấy vô cùng bất an, lại làm ra vẻ thoải mái nói.

Trong lòng cô không thể nào không chế kinh hoàng, cũng không dám nhìn về phía Cổ Hựu Hiền nữa, vừa rồi anh đã nói, mỗi chữ mỗi câu đều làm cô nóng lên, hơn nữa bất luận anh là lộ ra nụ cười ấm áp hay là bày ra vẻ mặt du côn, cũng làm cho lòng cô rung động không thôi.

Lâm Thanh Vũ vốn cho là đã bị anh chán ghét còn đang thương tâm, lúc này biết rõ Cổ Hựu Hiền vẫn yêu mến cô, trong nội tâm cô cảm thấy vừa sợ vừa tức, giận chính mình sao đơn giản như vậy đã bị Cổ Hựu Hiền hấp dẫn, còn không thể tự kiềm chế mà mê luyến anh, càng kinh ngạc hơn khi cô yêu mến anh nhanh và mãnh liệt như thế. Vụng trộm nhìn Cổ Hựu Hiền, chỉ thấy vẻ mặt anh cũng đang mong đợi chờ cô trả lời.

"Anh thật đúng là không biết xấu hổ, tôi không muốn nói chuyện với anh, tôi còn có chuyện quan trọng muốn nói với Gia Văn học trưởng, anh đừng có nghe lén." Lâm Thanh Vũ đẩy Cổ Hựu Hiền, thả chậm tốc độ của mình chờ Ứng Gia Văn tới.

"Đừng đi! Tiểu Vũ, chuyện của chúng ta tương đối quan trọng mà! Rốt cuộc em muốn thế nào hả?" Cổ Hựu Hiền cau mày, trong lòng lại vang lên hồi chuông báo động.

Tối hôm trước khi xem album kỉ niệm đột nhiên anh lại nhớ tới buổi vũ hội tốt nghiệp kia, có một học muội lớn mặt thông qua radio muốn công khai bộc bạch thổ lộ với Ứng Gia Văn, đúng là Lâm Thanh Vũ, không sai, nhưng mà vào thời điểm mấu chốt như thế này, cô lại vứt bỏ anh chạy tới nói chuyện với Ứng Gia Văn. Không ổn! Quá không ổn rồi!

"Anh không được nghe lén đâu đấy!" Lâm Thanh Vũ lại dặn dò một lần nữa, làm cho Cổ Hựu Hiền trong nội tâm rất không tự vị.

Anh dứt khoát lùi lại phía sau hai người bọn họ, nghiêm mật quan chế nhất cử nhất động của hai người.

"Vừa rồi nói chuyện như thế nào? Có phải giống như anh nói, đừng vội vàng chia tay hay không hả?" Ứng Gia Văn hòa nhã cười, nhanh chóng làm ổn định tâm tình đang khẩn trương của Lâm Thanh Vũ.

Thấy cô cúi đầu cười không đáp, anh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, xem ra hôm nay gọi hai người bọn họ tới đây là quyết định chính xác.

"A, đừng đề cập tới anh ta nữa, ngày đó chuyện anh nói với Cổ Hựu Hiền bí mật ở bộ phận ký gửi kia, em có nói với một người bạn tốt của cha em hồi trước ở Bộ tài chính, hiện tại đang nhậm chức thứ trưởng Bộ tài chính, sau khi ông ấy nghe xong cũng cảm thấy tương đối tức giận, nói thẳng ngay một đi làm sẽ tìm cục trưởng thảo luận chuyện này, còn nói nhất định sẽ chủ trì công đạo cho anh." Lâm Thanh Vũ chậm rãi nói như đang nói chuyện xưa, lại khiến Ứng Gia Văn sợ tới mức khẩn cấp dừng lại.

Ứng Gia Văn ngây ra như phỗng, vẫn còn đang suy nghĩ về những lời nói thoải mái mà cô vừa nói ra..., "Em Em Biết rõ chuyện nghiêm trọng như thế nào không hả? Chuyện này sẽ tạo ra tổn thất rất lớn cho ngân hàng của chúng ta, tại sao em có thể làm việc khinh suất như vậy, tại sao không thương lượng trước với anh hả? Aizz! Em"

"Gia Văn học trưởng, em biết rõ anh sẽ nói như thế, anh tình nguyện tự mình chịu uất ức lớn như thế cũng không muốn làm ngân hàng bị tổn thất, làm các đồng nghiệp hồi trước bị tổn hại, đừng lo lắng, em hiểu rõ mức độ của sự việc, sau khi em nói chuyện với chú hơn một giờ, cuối cùng cũng thuyết phục được chú tiếp nhận đề nghị của em." Lâm Thanh Vũ vẫn là lần đầu tiên thấy Ứng Gia Văn phản ứng mạnh như thế, ngay cả lần đầu tiên cô và Cổ Hựu Hiền đánh nhau cũng không thấy anh kích động như thế, cô vỗ vỗ vai Ứng Gia Văn, mỉm cười ngọt ngào nói, "Yên tâm, chúng ta vừa lái xe vừa nói chuyện tiếp."

Cổ Hựu Hiền đi theo sau, trong lòng run sợ, nhìn Lâm Thanh Vũ không biết nói cái gì với Ứng Gia Văn, chỉ thấy Ứng Gia Văn đột nhiên dừng xe, không biết hai người tranh chấp cái gì, sau đó lại tiếp tục lái xe vô cùng thân thiết.

Rất khả nghi! Chẳng lẽ là Tiểu Vũ lại tò tính với Gia Văn? Nếu không tại sao vậy Gia Văn lại kinh ngạc như thế.

A! Đừng mà. Cổ Hựu Hiền giờ phút này giống như bị chứng vọng tưởng vậy, nghĩ trong đầu thét lên không ngừng.

"Em đã nói rõ ràng với chú là, chuyện thu tiền hoa hồng này cũng không có chứng cứ, nếu như muốn tra, có lẽ có thể tra ra chân tướng, có thể bắt được rất nhiều côn trùng có hại, nhưng chính phủ phải trả giá, khó có thể ước lượng được tổn thất xã hội, càng tạo thành thương tổn nghiêm trọng không mong muốn cho tài chính giới, đây là một cục diện cả hai bên đều thua, mà bây giờ thế cục tài chính trong nuowsec vừa ổn định không lâu, thật sự không quá thích hợp để làm một cuộc thanh tra lớn như thế." Về mặt cô chuyên chú nhìn ánh mắt tán dương của Ứng Gia Văn, lộ ra nụ cười thật tươi, nói tiếp: "Chú đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng đồng ý với ý nghĩ của em, mà em còn nói với chú ấy là em gọi cuộc điện thoại này kỳ thật chỉ là vì một chút chuyện riêng nhỏ. Chính là mỗi chú ấy khi nào có thời gian rảnh rỗi thì đến chỗ chúng ta một lát, uống ly trà, khi nói chuyện phiếm với những người cấp cao kia thì thuận tiện nói một chút đến vị quản lý bộ phận ký gửi đã thăng chức kia trước đây đã 'chiều cổ' anh, bởi như vậy, các cấp trên sẽ biết chú biết không ít chuyện riêng, tuyệt đối sẽ lập tức thanh tra chuyện này, mà tin tức này vừa truyền xuống, nhất định sẽ khiến những người trước kia lấy anh làm bia đỡ đạn biết rõ học trường anh cũng không phải không có bối cảnh, đương nhiên, chú ấy rất thoải mái đáp ứng rồi."

"Tiểu Vũ học muội, em thật đúng là làm cho anh cảm thấy xấu hổ vô cùng, ngày đó anh nhắc tới chuyện này với Hựu Hiền, cũng không phải muốn lợi dụng em tới giúp anh giải quyết, nhưng mà anh thật sự vô cùng cảm ơn em, cảm ơn." Ứng Gia Văn cảm động nói.

"Gia Văn học trưởng, anh cũng không phải người ngoài, làm sao em có thể trơ mắt nhìn anh bị ức hiếp." Lâm Thanh Vũ lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn.

Ứng Gia Văn cảm động đến tận đỉnh, duỗi bàn tay thật to ra thân mật xoa đầu cô, động tác của hai người vô cùng thân mật khiến Cổ Hựu Hiền như đổ cả một bình dấm chua.

Tiểu Vũ chưa từng cười với mình như vậy! A —— Tay của Ứng Gia Văn đang làm gì thế? Không phải anh đã nói Tiểu Vũ là của anh rồi sao, tức chết anh, còn một mực sờ cô. Cổ Hựu Hiền hốt hốt tới gần Lâm Thanh Vũ.

"Cậu đừng có nói chuyện với cô ấy mãi như thế nữa!" Cổ Hựu Hiền vừa uống dấm chua một tay giữ chặt xe đạp của cô, muốn ngăn cản cô tiếp tục 'tán tỉnh' với Ứng Gia Văn.

"A ——" Lâm Thanh Vũ thét chói tai.

Cổ Hựu Hiền không báo động trước đã hành động làm cho xe đạp của cô mất đi trọng tâm ngã xuống đất, Lâm Thanh Vũ đáng thương nặng nề bổ nhào trên mặt đất sau đó lại ngã văng ra ngoài, ít nhất phải trượt hai mét mới dừng lại.

"Tiểu Vũ ——" Cổ Hựu Hiền thấy cô ngã xe, gấp đến độ nhảy xuống xe tiến lên, "Tiểu Vũ, trời ạ."

Anh nóng lòng như lửa đốt ôm lấy Lâm Thanh Vũ ngã xuống đất không dậy nổi, trông thấy đôi bàn tay của cô chồng chất vết thương, tay áo áo khoác và quần đều bị mài rách.

"Tiểu Vũ." Anh dường như phát khóc, vô cùng tự trách cũng không quên ôm cô, thấy cô đau đến lông mi đều quăn quýt cùng một chỗ, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Anh một mực lặp lại nói.

Lâm Thanh Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều rất đau, đưa tay sờ sờ tay của mình, một giây sau cô mở to mắt cúi đầu nhìn xem cổ tay trái của mình —— "Không thấy."

Một cảm giác cực xấu dâng lên, cô liều mạng mặc kệ vết thương, vội vàng đẩy Cổ Hựu Hiền ra, khom người cuống quýt tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được vòng ngọc, nhưng mà cũng cảm thấy đau tan nát cõi lòng!

Chiếc vòng ngọc xanh biếc đã vỡ thành vài đoạn đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

"Vòng tay." Cô thấp giọng hô, tay run rẩy —— nhặt lên từng đoạn vòng tay đã vỡ, một giọt, hai giọt nước mắt chảy xuống, Cổ Hựu Hiền và Ứng Gia Văn sợ tới mức vây quanh cô, hỏi cô có phải đã bị thương ở đâu không.

Lâm Thanh Vũ dùng sức đẩy Cổ Hựu Hiền ra, mắt đỏ lên hung hăng trừng mắt nhìn anh. "Cổ Hựu Hiền, tôi hận anh chết đi được! Di vật ba tôi lưu lại cho tôi cũng đã bị anh hủy mất rồi! Khi ông còn sống chính là vì mua cho tôi chiếc vòng tay này mới xảy ra tai nạn xe cộ. Tôi hận anh, tôi hận anh." Nói đến câu cuối cùng còn bắt lấy cổ áo Cổ Hựu Hiền, dùng sức đâm vào ngực anh.

Không để ý Lâm Thanh Vũ dùng sức đánh mình như thế nào, Cổ Hựu Hiền ôm chặt lấy cô, không ngừng xin lỗi bên tai cô: "Tiểu Vũ, tay của em đang chảy máu, đừng có dùng sức nữa, để anh dẫn em đi xử lý miệng vết thương trước đã."

Anh ôm lấy Lâm Thanh Vũ đi thẳng đến nhà vệ sinh cách đó không xa, dùng nước sạch tẩy rửa bụi bẩn trên miếng vết thương của cô.

"Gia Văn, may là Tiểu Vũ có mặc áo khoác, cánh tay chỉ bị trầy da một ít, nhưng vẫn nên đưa cô ấy đến bệnh viện khám. Cậu chăm sóc cô ấy một lúc giúp tớ, tớ đi lái xe tới đây." Cổ Hựu Hiền khom người xuống, máy móc lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau mặt cho cô, "Thực xin lỗi, đừng khóc, anh dẫn em đi gặp bác sĩ." Cố gắng nhét khăn tay vào trong tay cô, rồi sau đó nhanh chóng dắt xe của mình lái xe đi về phía lối vào.

"Học muội, thực xin lỗi." Ứng Gia Văn thật sự là vô cùng đau lòng, nghĩ đến hôm nay phát sinh loại chuyện ngoài ý muốn này, tất cả đều là do anh gián tiếp tạo thành, không khỏi bắt đầu tự trách.

"Gia Văn học trường, chuyện này không liên quan đến anh, đều là lỗi của Cổ Hựu Hiền." Cô cầm trong tay vài đoạn ngọc bị vỡ đã được rửa sạch sẽ, sững sờ nhìn một lúc lâu, mới dùng khăn tay Cổ Hựu Hiền đưa cho cô thận trọng gói kỹ, lại bỏ vào trong balo của mình.

Lúc này, Cổ Hựu Hiền lái chiếc xe RV màu trắng tiện nghi thoải mái mới mua đến trước mặt bọn họ, cho đến khi ngồi lên xe, Lâm Thanh Vũ mới bắt đầu cảm thấy bàn tay và cánh tay rất đau! Đối với người ngồi ở trên ghế lái, cô thật sự là vừa yêu vừa hận, mới vừa xác định được tình cảm của mình với anh, lập tức lại bị anh chọc tức đến muốn giết chết anh, thế là trên đường đi đều nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói câu nào, ngay cả liếc mắt nhìn anh một cái cũng không muốn.

Biết mình gây ra đại họa, Cổ Hựu Hiền càng không dám đáp lời, vụng trộm nhìn cô ngồi trên ghế phụ xem ra có vẻ vô cùng tức giận, biết rõ lúc này có nói nhiều lời xin lỗi hơn nữa đều là dư thừa, đơn giản cầm lấy điện thoại gọi điện thoại.

"Xin chào, tôi là Cổ Hựu Hiền, xin cho tôi gặp viện trưởng Ung Tấn Duy."

Ung Tấn Duy. Đó là một bác sĩ nổi tiếng khoa da liễu, kết hợp với khoa chỉnh hình? Cô có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Cổ Hựu Hiền đang gọi điện thoại, vị bác sĩ kia nổi danh là khó đăng ký, muốn đăng ký phải đăng ký sớm một tuần, muốn khám ngay trong ngày thì phải xếp hàng từ bảy tám giờ sáng mới đến lượt, lúc này anh chỉ nói mấy câu đã xếp được Lâm Thanh Vũ vào khám, tùy tiện nói vài câu cũng được thuận theo.

"Anh biết bác sĩ Ung sao?"

"Anh ấy và em của anh ấy đều là khách hàng mua nhà của anh, sau này lại biến thành bạn bè cùng nhau tham gia đạp xe cuối tuần, Tiểu Vũ, em yên tâm, nhất định sẽ không để em lưu lại sẹo." Trái tim anh căng thẳng, thừa dịp ngừng xe chờ đèn đỏ vươn tay nhẹ vỗ về gò má Lâm Thanh Vũ, "May mắn mặt không bị trầy da, nếu không anh nhất định sẽ đau lòng đến chết."

"Hừ!" Nghe Cổ Hựu Hiền không che dấu tình cảm chút nào, Lâm Thanh Vũ rõ ràng rất cảm động, rồi lại cố ý hừ một tiếng, lại lần nữa quay mặt ra ngoài cửa sổ, thật lâu mới nói: "Anh đổi xe?"

"Em không thích chiếc lamborghini đó, không thể chờ em đi, giữ lại cũng vô dụng, cho nên bán rồi, đổi chiếc xe giống nhãn hiệu của anh trai, cũng không tệ lắm phải không?" Cuối cùng cô cũng nói chuyện với mình rồi, Cổ Hựu Hiền lại có chút ít vui vẻ.

"Ừ." Lâm Thanh Vũ cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ nhanh chóng lui về sau, Cổ Hựu Hiền coi trọng mình như thế, trong nội tâm cô vốn đang vô cùng tức giận cũng bình tĩnh lại.

Sau khi đến bệnh viện, cứ tưởng rằng chỉ cần bôi thuốc mà thôi, không thể tưởng được hai anh em nhà họ Ung lại cẩn thận như vậy. Em trai Ung Tấn Bình chụp X quang cho cô từ đầu đến chân, khăn trướng nghiêm cứu nửa ngày như vậy lại cười nói không có việc gì sau đó mới thả cô đi, mà anh trai thì lại cẩn thận xử lý bôi thuốc cho từng vết thương trên người cô, dùng băng gạc cuốn lấy đôi tay cô như bị thương nặng lắm vậy.

Sau khi Cổ Hựu Hiền nói cảm ơn với hai anh em họ thêm một lần nữa, lập tức dìu Lâm Thanh Vũ lên xe, "Anh đưa em về nhà!"

Vừa về tới nhà Lâm Thanh Vũ, lập tức hù dọa mẹ của cô, Hoàng Mỹ Hoa, nhìn thấy con gái cởi áo khoác lộ ra cánh tay băng bó kín mít, bà giống như sắp khóc, "Lúc đi còn khỏe mạnh, sao lại ngã thành như vậy?"

"Bác gái, đều là cháu hại Thanh Vũ bị thương, thực xin lỗi." Cổ Hựu Hiền một lòng treo cao, cúi người thật thấp nói xin lỗi với Hoàng Mỹ Hoa.

"Mẹ, đều là tại anh ấy! Làm chiếc vòng ngọc cha để lại cho con cũng bị vỡ." Lâm Thanh Vũ bỏ nhào vào trong ngực mẹ khóc, vừa khóc vừa lấy chiếc vòng ngọc bị vỡ kia ra.

"Ngao, không sao cả, con không có việc gì là tốt rồi, chúng ta lên lầu trước!" Hoàng Mỹ Hoa ôn nhu vỗ vỗ lưng, trấn an cô.

Đi theo mẹ lên trên lầu, quay đầu nhìn lại thấy Cổ Hựu Hiền cũng đi theo sau, còn là bộ dáng đương nhiên muốn đi theo lên lầu, "Cổ Hựu Hiền, anh cũng đi lên làm gì vậy, anh có thể đi." Cô không khách khí nói.

"Tiểu Vũ, sao có thể nói như vậy." Hoàng Mỹ Hoa nhỏ giọng chỉ trích, quay đầu nhìn về phía Cổ Hựu Hiền, trong mắt chợt lóe sáng, "A! Không phải cậu là học trường của Tiểu Vũ chứ?"

"A! Bác gái cũng biết cháu? Thật sự xin lỗi, hại Tiểu Vũ bị thương còn làm vỡ chiếc vòng tay quan trọng như vậy." Cổ Hựu Hiền cúi đầu áy náy không thôi.

"Nào, cùng tiến lên đây đi!" Hoàng Mỹ Hoa từ ái cười nói.

Lâm Thanh Vũ kiên trì muốn tự mình tắm rửa, quả quyết cự tuyệt sự giúp đỡ của mẹ, Hoàng Mỹ Hoa cắt hoa quả cho Cổ Hựu Hiền ngồi ở phòng khách về mặt bắt ăn.

"Bác gái, không cần phải phiền toái như vậy đâu ạ!" Cổ Hựu Hiền quả thực có thể nói là nhảy dựng lên khỏi ghế sofa.

"Đừng lo lắng, mời ngồi, ăn trái cây đi!" Hoàng Mỹ Hoa nhìn nhìn cậu thanh niên từ lúc đi vào đến giờ vẫn luôn khăn trướng này, trong nội tâm cảm thấy

thật thú vị, cậu học trưởng này hẳn là rất để ý đến con gái bà, nếu không thì vì sao vừa nhìn thấy con bé lại khẩn trương thành như vậy.

Tục ngữ nói mẹ vợ gặp con rể, càng nhìn càng thấy thú vị, đó là cảm nhận của Hoàng Mỹ Hoa, về phương diện khác, ổn định lại tinh thần nhìn Cổ Hựu Hiền, lại ngoài ý muốn phát hiện. Cậu thanh niên này thân hình cao ngất, lớn lên cũng thật tuấn tú đúng là nghe lời bà, mấy mớ cảm tảo lên ăn, bà cười cười, "Cháu họ Cổ sao?"

"Đúng vậy, bác gái, cháu tên là Cổ Hựu Hiền, ở nhà đứng hàng thứ hai, có một anh trai và một em trai, hiện tại thành đang là quản lý bộ phận tiêu thụ của công ty xây dựng Cổ Thành." Anh nhanh chóng đứng lên, một năm một mười báo cáo gia thế của mình.

"A, công ty xây dựng Cổ Thành. . . ." Hoàng Mỹ Hoa cuối cùng cũng biết tái ao bà cảm thấy khuôn mặt của anh chàng này quen như vậy rồi, "Hại hiền, mau ngồi xuống, cha mẹ cháu đều khỏe chứ?"

"Dạ?" Cổ Hựu Hiền nghi hoặc nhìn Hoàng Mỹ Hoa, trong nội tâm cảm thấy rất kỳ quái tại sao bây giờ lại nhắc đến cha mẹ anh, "Bác gái, bác quen cha mẹ cháu sao?"

"Ta và mẹ cháu Hàn Thục Cẩm là bạn học ở Đài Nam! Cha mẹ cháu kết hôn thì ta còn làm phù dâu nữa đây!" Hoàng Mỹ Hoa cười.

"Dạ ——" Cổ Hựu Hiền kinh ngạc lại đứng lên, khó hiểu nhìn Hoàng Mỹ Hoa thông dong đi lên lầu, rồi sau đó ôm một vài bộ ảnh xuống.

"Đến đây, mẹ cháu trong này." Cổ Hựu Hiền ngồi gần Hoàng Mỹ Hoa, nhìn người trong tấm ảnh theo hướng tay bà chỉ.

"Mẹ thật trẻ tuổi!" Anh thấp giọng hô, một tấm lại thêm một tấm anh chưa từng xem qua, ảnh chụp đã hơi ố vàng, mỗi một tấm đều có thể thấy rõ giao tình giữa mẹ anh và mẹ Thanh Vũ.

"Mẹ cháu từ nhỏ chính là nữ cướp, cháu xem vào thời đại của bọn ta, danh hiệu của trường chuyên Đài Nam được mọi người gọi là trường học tân nương, mỗi một nữ sinh đều giữ lại mái tóc dài, chỉ có một mình bà ấy là để tóc ngắn giống hệt nam sinh, chúng ta cũng gọi bà ấy là nam nhân bà !"

"Ha ha! Bác gái, hiện tại mẹ cháu vẫn rất đàn ông đấy!" Cổ Hựu Hiền cuối cùng cũng tìm về bản tính của mình, bắt đầu cười nói không ngừng với Hoàng Mỹ Hoa, "Hồi cháu học cấp ba còn bị mẹ treo ngược lên đánh, để cháu đói bụng ba ngày mới buông tha, nếu là hiện nay thì đã bị kẹp vào án bạo lực gia đình, cảnh sát đã sớm bắt mẹ đi."

"Ha ha. A Cẩm còn làm loại chuyện đó với cháu sao! Ha ha! Bà ấy." Động tác miêu tả bằng tứ chi của Cổ Hựu Hiền rất khoa trương chọc cho Hoàng Mỹ Hoa cười không ngừng.

Lâm Thanh Vũ đang tắm rửa nghe thấy tiếng cười của mẹ và Cổ Hựu Hiền, muốn tắm rửa nhanh hơn cũng rất khó khăn, đành phải một mực nghe giọng nói không biết tiết chế và tiếng cười của Cổ Hựu Hiền, "Anh thật đúng là có thể nhanh chóng thân quen với bất kỳ ai." Nàng nói thầm.

Tắm rửa hết hơn nửa giờ, cuối cùng cô cũng đi ra khỏi phòng tắm, gỡ băng gác trên cánh tay ra, sấy khô tóc xong lập tức đi xuống lầu, kinh ngạc nhìn Cổ Hựu Hiền cù và mẹ mình vai song vai cùng một chỗ xem ảnh chụp, còn cười không ngừng.

"Tiểu Vũ, mẹ anh và mẹ em lại là bạn học cùng khoa, thật khéo đó!" Cổ Hựu Hiền vừa nhìn thấy Lâm Thanh Vũ đi xuống lầu, vội vàng tiến lên nói.

"Em biết." Lâm Thanh Vũ lạnh nhạt đáp lại.

"cái gì? Em biết, vậy tại sao cho tới bây giờ em cũng không đề cập đến chuyện này?" Cổ Hựu Hiền càng kinh ngạc.

"Sao phải kể chuyện này với anh? Gia đình em và nhà họ Cổ anh lúc đó vẫn còn rất thân." Cô dường như nghĩ đến điều gì đó, mang theo vẻ mặt cười trộm, kiễng mũi chân bám vào bên tai Cổ Hựu Hiền nói: "Đúng là rất quen thuộc, nếu không anh nghĩ vì sao em lại biết được những chuyện cười kia của anh? Trong đó cũng có một số chuyện xấu trong gia đình không thể truyền ra ngoài đấy! Hi."

"A ——" Cổ Hựu Hiền đỏ mặt thấp giọng chặc chặc ca ngợi, "Tiểu Vũ, em thật sự quá nguy hiểm!" Anh bắt được tay cô, "Em cũng đừng đi khắp nơi nói lung tung."

"Anh hại em bị thương, còn làm hư di vật của cha em, anh thảm rồi, em muốn thông báo lan truyền chuyện của anh."

"Đại tiểu thư à! Anh sẽ bồi thường cho em cái vòng tay khác mà! Đừng như vậy được không?" Cổ Hựu Hiền gấp đến độ giọng chân.

Hoàng Mỹ Hoa đứng bên cạnh cười mỉm nhìn hai người bọn họ vui đùa âm ỉ, không khỏi cười nghĩ thầm: không thể tưởng được Hựu Hiền chính là vị học trưởng mà Tiểu Vũ không thích kia! Thật sự là thế sự khó lường, lại giống như tia sáng trong bóng tối.

Bà đứng lên từ ghế sofa, "Hựu Hiền, giữa trưa ở lại đây cùng nhau ăn cơm nhé!"

"Vâng ạ! Cảm ơn bác gái." Cổ Hựu Hiền mừng rỡ nhìn Hoàng Mỹ Hoa đi về hướng phòng bếp.

"Mẹ, tại sao lại đối tốt với anh ta như thế!" Cô đẩy Cổ Hựu Hiền, "Anh đi mau! Tại sao lại một mực chơi xấu nhà tôi vậy." Không biết tiết chế dùng sức làm cho miệng vết thương của cô thấy đau.

Thấy cô đau đến co rúm lại, Cổ Hựu Hiền đau lòng dịu cô ngồi xuống, kéo hai tay của cô sang, "Đã nói em đừng dùng sức, bác sĩ vừa mới nói ngày mai

sẽ còn đau hơn, có thể sẽ bầm tím khá lâu, ngày mai anh lại dẫn em đi đổi thuốc, phải đợi vết thương bên ngoài khá hơn mới có thể bắt đầu đánh tan máu bầm."

Nhìn thấy Cổ Hựu Hiền có vẻ lo lắng, trong lòng Lâm Thanh Vũ cũng cảm thấy ngọt ngào, nhẹ giọng hỏi: "Anh giữ chặt xe đạp của em như vậy làm gì? Anh nên biết như vậy rất nguy hiểm!"

Cổ Hựu Hiền nói quanh co nửa ngày thật vất vả mới thốt ra lời nói, "Anh thấy em cười không ngừng với Gia Văn, mà tay cậu ta lại sờ đầu em Anh cũng chưa từng được sờ vào người em mà! Nhìn thấy em và cậu ấy thân mật như thế." Anh quay đầu sang một bên, "Thì. Rất ghen, mới không thể nhìn được mà giữ chặt xe của em, thực xin lỗi, anh thật sự không cố ý."

Một hồi lâu, anh quay đầu, kéo Lâm Thanh Vũ ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Tiểu Vũ, anh thật sự rất thích em, em có thể chỉ cười với anh, trong lòng em chỉ có thể nghĩ tới anh thôi không?."

Ôm cô thật chặt, trên người cô truyền đến hương thơm, làm cho cơ thể anh xao động, hô hấp và nhịp tim đập trong ngực càng ngày càng nhanh hơn, kim lòng không được hôn nhẹ lên đôi tai hiện đang đỏ hồng của cô.

Bị Cổ Hựu Hiền nhẹ nhàng hôn, Lâm Thanh Vũ sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng đẩy anh ra, mắc cỡ đỏ mặt di động sang phía bên kia của sô pha.

Vừa rồi bị Cổ Hựu Hiền kéo, còn nói bên tai cô những lời nói mỉa hoặc nhân tâm (mê hoặc lòng người), hô hấp nóng bỏng của anh không ngừng lên vào cần cổ khiến cô say, mãnh liệt ham muốn đánh úp lại cô, chỉ có thể nương tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, nghe tiếng tim đập mãnh mẽ hữu lực của anh, thiếu chút nữa ngất thở mở miệng nhận lời yêu cầu của anh, cho đến tận khi anh hôn vành tai mẫn cảm của cô, càng giống như có bom đang nổ trong đầu cô.

Trong nháy mắt, hai người tình ý tương thông, mãnh liệt muốn biết tâm tình của đối phương chiếm hết tâm tư của hai người bọn họ.

"Hai đứa có muốn uống gì không?" Hoàng Mỹ Hoa ló ra sau tủ đứng to kê TV, lại thấy hai người ngồi ở hai bên ghế sô pha đều đang đỏ mặt. A! Quấy rầy bọn chúng thân thiết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hưng Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Từ sau ngày hôm đó, mỗi ngày Cổ Hựu Hiền đều chở Lâm Thanh Vũ đến phòng khám bệnh thay thuốc, từ sau hôm cô bị thương, thân thể quả nhiên đau nhức đến không thể nào xuống giường.

Cổ Hựu Hiền không nói hai lời đã đưa bế cô lên xuống lầu, còn ôm cô đến phòng khám bệnh, khiến cho mọi người đều ghé mắt nhìn, Lâm Thanh Vũ xấu hổ cứ dúi đầu vào trong lòng ngực anh, cô như thế làm cho Cổ Hựu Hiền rất vui vẻ. Bắt đầu từ sau ngày hôm đó anh đều đến chở cô đi làm cùng, vừa mới bắt đầu cô còn ra sức từ chối, nhưng vì Cổ Hựu Hiền và Hoàng Mỹ Hoa quá kiên trì, cô đành phải ngoan ngoãn để anh đưa đi làm, nhưng mà khi cách ngân hàng một đoạn thì cô đều kiên trì muốn xuống xe, tự mình đi đến ngân hàng.

Hôm nay là thứ sáu, Cổ Hựu Hiền đi đến đón Lâm Thanh Vũ về nhà như thường lệ.d.d.l.q.d

Ăn cơm tối xong, anh đi vào phòng bếp dọn dẹp giúp Hoàng Mỹ Hoa.

"Hựu Hiền à! Máy ngày nay thật sự là đã làm phiền con rồi, mỗi ngày đều đến nhà đưa Vũ Nhi đi đổi thuốc, còn bắt con bỏ tiền mua một đồng thức ăn ngon của ông Lý, thật xấu hổ." Hoàng Mỹ Hoa cười mím nói.

"Bác gái, đây là chuyện con nên làm, đúng rồi, hôm nay con có mang laptop, chờ một chút cho bác xem ảnh chụp đoàn xe con nói mấy hôm trước."

Chờ sau khi Lâm Thanh Vũ tắm rửa xong đi xuống lầu, đã thấy Cổ Hựu Hiền và mẹ mình chen chúc nhau xem ảnh chụp trước máy vi tính, "Cổ Hựu Hiền, anh lại đang thuyết phục mẹ tôi đi theo cái đoàn xe đạp đó của anh hả!"

"Đúng vậy! Đoàn xe của bọn anh cứ đến tối thứ bảy sẽ đi vài vòng quanh khu công viên gần khu Sâm Lâm, Tiểu Vũ em và bác gái đều tham gia đội xe đạp đi! Trong đội bọn anh cũng có một đội dành cho người lớn tuổi, buổi tối thứ bảy các bác ấy đều tham gia." Cổ Hựu Hiền nhiệt tình mời chào.

Khi Hoàng Mỹ Hoa hỏi cuối tuần thường làm gì, anh nói anh tham gia đội xe đạp, không thể tưởng được Hoàng Mỹ Hoa thậm chí có hứng thú, điều này làm cho anh bắt đầu tích cực cổ vũ, bởi vì nếu như mẹ đã tham gia thì đương nhiên con gái cũng sẽ đi theo.

Lâm Thanh Vũ hiểu rõ Cổ Hựu Hiền đang suy nghĩ cái gì, cô giữ im lặng đi theo anh đến phòng khám bệnh khám lại, chỗ bị rách da đã hồi phục tốt sắp trở lại bình thường rồi, sau khi bác sĩ Ôn ông nói có thể không cần đến hoán dược nữa, đêm đó, trong phòng Lâm Thanh Vũ truyền đến tiếng rên rỉ một tiếng lại một tiếng khó có thể nhẫn nại.

"Ừ, nhẹ một chút, ôi." Lâm Thanh Vũ nghiêng đầu, cắn răng nhẫn nại.

"Nhịn một chút, sắp xong rồi!" Cổ Hựu Hiền mặc dù không muốn chút nào, nhưng vẫn hung ác quyết tâm dùng sức.

"Muốn chết! Cổ Hựu Hiền, tôi đã đau đến kêu la oai oái, anh lại còn dùng sữa ắn xuống như vậy."

"Không dùng sức xoa vết bầm, em sẽ càng đau nhức nhiều ngày hơn!" Anh dùng thuốc nước, xoa bóp mạnh tay.

Tuy vết trầy trên người Lâm Thanh Vũ đã gần khỏi hẳn rồi, nhưng toàn thân cao thấp nhiều chỗ bị bầm tím mới thật sự nghiêm trọng, cho nên Cổ Hựu Hiền xung phong nhận việc xoa bóp tan vết bầm cho cô.

Lâm Thanh Vũ thay quần áo ngắn tay thuận tiện cho việc xoa bóp, nhưng bởi vì không khí lạnh tràn vào, dứt khoát mở hệ thống sưởi mới mời Cổ Hựu Hiền vào phòng.

Đối với Cổ Hựu Hiền mà nói đây không phải chuyện đùa, có thể đi vào được gian phòng của người con gái mình thích, thật sự rất có ý nghĩa.

"Tối cuối tuần mà anh không đến nhà khách cũng không sao hả?" Nhìn Cổ Hựu Hiền đang chăm chú xoa vết bầm giúp mình, thậm chí bên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi, liền tiện tay cầm giấy lau tran cho anh.

"Đừng lo, nhân viên của anh được anh rèn giũa đến bây giờ có thể tự mình giải quyết được rồi, nếu như anh không có ở đó mà bọn họ không xử lý được, vậy anh còn thuê bọn họ làm gì chứ?" Cổ Hựu Hiền cười vui vẻ, mấy ngày nay thái độ Lâm Thanh Vũ đối với anh khác xa với trước kia, có khi còn có thể thấy đôi mắt ngây thơ xinh đẹp kia đang theo dõi anh, khi ánh mắt hai người giao nhau thì cô còn có thể dùng nụ cười ngọt ngào đáp lại.

Giống như bây giờ cô còn ôn nhu lau mồ hôi giúp anh, anh quả thực thụ sủng nhược kinh, lấy hết dũng khí lấy ra cái gì đó mà tối muộn hôm trước anh năn nỉ mẹ đi mua cùng phuơng anh lqđ

Lâm Thanh Vũ nhìn Cổ Hựu Hiền lấy ra một cái hộp không nhỏ, sau khi mở ra, một chiếc vòng ngọc xanh biếc sáng long lanh hiện ra ở trước mắt cô.

"Anh không hiểu vòng ngọc, cho nên mới nhờ mẹ dẫn đến cửa hàng mà mẹ hay mua, tìm mãi cũng không thấy chiếc nào giống với chiếc vòng cũ của em, chủ tiệm nói, một khối ngọc chỉ có thể làm ra một chiếc, mỗi một chiếc đều là độc nhất vô nhị, anh nghĩ, giống như em đối với anh mà nói cũng là độc nhất vô nhị bảo bối trân quý nhất trên thế giới, cho nên anh lấy cái này cảm thấy rất thích hợp với em." Cổ Hựu Hiền chuyên chú nhìn khuôn mặt mềm mại, trắng nõn của Lâm Thanh Vũ lộ ra vẻ ứng hồng, làm cho anh muốn tiến đến hôn lên đó một cái.

Cầm lấy vòng ngọc trong hộp, loại ngọc xanh tươi tràn đầy thanh khí, chỉ nhìn cũng biết giá trị xa xỉ, cô có chút tức giận khi anh xài tiền bậy bạ, nhưng nghĩ đây là tâm ý anh dành cho mình, trong lòng cũng cảm thấy thật ngọt ngào.

"Anh đeo cho em." Lấy đầu bà chủ đặc biệt đưa cho mình ra, anh có chút gấp gáp kéo tay cô, cẩn thận đeo chiếc vòng vào, "Bà chủ còn nói đùa rằng 『nếu như cô bé kia đồng ý để cậu đeo cho cô ấy vậy có nghĩa là cô ấy đã tiếp nhận tâm ý của cậu ời』, Tiểu Vũ, thật vậy chẳng? Em thật sự đồng ý làm bạn gái của anh sao?"

Ánh mắt Cổ Hựu Hiền chớp động lo lắng chờ mong, nhìn thấy khuôn mặt ứng hồng gật nhẹ hai cái, vốn tưởng rằng mình sẽ lớn tiếng hoan hô, nhưng mà giờ phút này anh lại an tĩnh, cảm động sâu sắc tràn ngập lòng anh khiến anh kích động không thôi, khẽ kéo bàn tay mình vừa nắm lấy không buông, kéo cô vào trong ngực mình, ôm chặt lấy cô, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Lâm Thanh Vũ ôm ngược lại Cổ Hựu Hiền, trong không gian không tiếng động, lúc này hai trái tim tựa sát vào nhau đang đánh trống reo hò.

Sau nửa ngày, Cổ Hựu Hiền nhẹ nhàng mở miệng: "Tiểu Vũ, ngày mai em tới buổi tiệc cuối năm của công ty anh, có muốn nghe anh kéo bản xô nát ánh trăng không?"

"Không cần." Lâm Thanh Vũ trả lời không lưỡng lự làm cho anh kinh ngạc không thôi.

Cổ Hựu Hiền vuốt hai cánh tay cô, hỏi: "Không phải em nói rất chờ mong sao? Sao lại không muốn nghe?"

"Em muốn nghe một mình, nó sẽ chỉ thuộc về một mình em." Lâm Thanh Vũ cười lộ ra một chút buồn bình và tùy hứng, âm thanh mình thương nhớ nhiều năm như vậy, cô cũng không tốt bụng đến mức đi chia sẻ với người khác.

"A! Lòng dạ hẹp hòi! Thì ra là em cũng muốn độc chiếm anh." Cổ Hựu Hiền cười tà, không hề báo động trước đã cúi đầu xuống, nhanh chóng hôn nhẹ lên đôi môi hồng nhuận của cô, "Anh yêu em." Ghé vào bên tai cô nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Buổi tối hôm sau, Lâm Thanh Vũ thay một bộ váy màu vàng cam, lái xe đến khu biệt thự Sâm Lâm đón người chị em tốt Lăng Y Linh, sau đó chạy thẳng tới nơi tổ chức bữa tiệc cuối năm của công ty xây dựng Cổ Thành.

Cô đã hẹn với Lăng Y Linh là sau khi buổi tiệc cuối năm kết thúc sẽ trở về nhà cô ấy, buổi tối cô muốn nói cho cô ấy biết chuyện mình và Cổ Hựu Hiền quen nhau.

Nhưng, người tính không bằng trời tính, tại bữa tiệc cuối năm Cổ Hựu Hiền không cẩn thận làm Lăng Y Linh quá chén, từ đó phát sinh ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

—— Thứ Hai đi làm, người chị em tốt Lăng Y Linh này của cô lại thân nhiên tiếp nhận thân phận bạn gái của Hàn Mộc Thâm, khiến cô chấn động, hiểu kỳ muốn biết Hàn Mộc Thâm rốt cuộc đã dùng ma pháp gì mới có thể thu phục được Y Linh, nhưng mà Lâm Thanh Vũ chưa có thời gian để hỏi, bởi vì cô lại đón nhận thêm một sự kiện càng thú vị hơn.

Đêm nay, Cổ Hựu Hiền xuất hiện trong nhà Lâm Thanh Vũ với một bên mắt phải đen xì, cô và mẹ cố gắng nín cười. Biết được anh là người làm cho người trong lòng em trai say rượu đến té xỉu, về nhà bị mẹ anh đánh cho một trận, mẹ con cô cũng không nhin được nữa cười đến ngã trái ngã phải trên ghế sa lon.phuoganh1qd

Lâm Thanh Vũ thật vất vả mới có thể ngừng cười, đưa Cổ Hựu Hiền vào trong phòng, cầm lấy thuốc vốn dùng để làm tan vết bầm của cô, cẩn thận bôi thuốc lên vùng vết thương của anh, lại phát hiện bên cạnh khoe mắt anh có một vết sẹo nhỏ.

"Hựu Hiền, vết sẹo này của anh. là vết thương do dây đàn vi-ô-lông đứt gây ra khi đó sao?" Cô ngồi trên ghế đối diện với Cổ Hựu Hiền hỏi.

"Đúng vậy! Làm mặt anh có sẹo luôn." Anh tự tay kéo Lâm Thanh Vũ lại gần mình, rúc vào trong ngực cô làm nũng mè nheo.

"Không thể nào! Loại vết thương nhỏ như vậy cũng lưu lại sẹo sao, anh nói đi, có phải anh không bôi thuốc em đưa cho anh đúng không?" Cô đẩy Cổ Hựu Hiền ra, cẩn thận nhìn vết sẹo nhỏ kia.

"Khi đó tâm tình không tốt, cũng không để ý đến nó, không thể ngờ rằng nó lại bị nhiễm trùng, sưng chút nữa là thối rữa, cuối cùng còn lưu lại trên khuôn mặt đẹp trai của anh một vết sẹo, khi đó anh vô cùng tức giận, cho nên trong đầu mới sinh ra ý định trả thù khoa tài chính của bọn em."

Trong lúc nhất thời, Lâm Thanh Vũ chỉ cảm thấy khắp trời đất đều không có ánh sáng, thở dài một hơi thật sâu, "Anh thật đúng là quá ngây thơ, chỉ thích làm những chuyện ngu ngốc, em không nhìn chăm chăm vào anh cũng không được."

Cổ Hựu Hiền vừa nghe xong, lại cúi đầu vào trong ngực Lâm Thanh Vũ mè nheo lần nữa, qua một hồi lâu, anh mới ngẩng đầu, "Mẹ anh nói hai ngày nữa là lễ mừng năm mới rồi, hi vọng em có thể đến nhà anh chơi."

Cô chần chờ một chút, hỏi lại: "Mẹ anh biết rõ chuyện của em rồi?"

"Anh cũng không chủ động nói với bà ấy, hôm trước, ở bữa tiệc cuối năm bà ấy nhìn thấy vòng ngọc trên tay em, cảm thấy rất giống với cái anh mua, còn nói em nhìn rất quen mắt, rất giống một người bạn thân của bà ấy, anh mới nói cho bà ấy biết tất cả mọi chuyện." Cổ Hựu Hiền có chút lo lắng nhìn Lâm Thanh Vũ, anh cảm thấy, cảm thấy cha mẹ hai bên hình như rất thân nhau, đã thân nhau như vậy tại sao lại không liên lạc, không rõ nguyên nhân nên anh chỉ có thể lựa chọn duy trì im lặng.

"Được! Ngẫm lại em cũng không nói chuyện với mẹ mười mấy năm rồi, không thể tưởng tượng được bà còn nhận ra em! Trí nhớ của mẹ anh còn tốt hơn trí nhớ của anh nữa."

Cổ Hựu Hiền lớn tiếng kháng nghị, hai người vui đùa ầm ĩ, tiếng cười từ trên lầu truyền xuống dưới phòng khách, Hoàng Mỹ Hoa đang xem TV nghe thấy cũng không nhin được bật cười.

Đầu năm, Cổ Hựu Hiền đi đón Lâm Thanh Vũ, lúc về đến nhà, Hàn Thục Cẩm đã đứng ở cửa nhà nghển cổ chờ đợi từ sớm rồi.

Lâm Thanh Vũ mặc một chiếc áo màu hồng kết hợp với một chiếc váy kẻ cũng màu hồng, vẻ mặt vui vẻ chào hỏi Hàn Thục Cẩm, "Dì, đã lâu không gặp."

"Thanh Vũ! Trở nên xinh đẹp như thế, đến đây, chúng ta mau đi vào trong phòng." Gạt con trai và bạn trai sang một bên hai người phụ nữ tay nắm tay đi vào trong nhà họ Cổ. Ngôi nhà này nằm ở trong hẻm nhỏ, bề ngoài là một ngôi nhà bốn tầng độc lập tương đối giản dị.

"Thanh Vũ, mẹ con có khỏe không? Bà ấy một mực trốn tránh dì, nếu không phải dì nhận ra con, còn không biết phải tìm hai người đến bao giờ nữa!" Hàn Thục Cẩm rót cho Lâm Thanh Vũ cốc chè hoa quả, hai người sống vai ngồi trò chuyện.

Trò chuyện được một lúc, Cổ Hựu Hiền cất xe xong đi tới.

"Hựu Hiền, con đi lên đi! Đừng có đứng đây nghe lén chúng ta nói chuyện." Hàn Thục Cẩm ra lệnh nói.

Cổ Hựu Hiền vốn đang chuẩn bị ngồi xuống muốn nói chuyện, vẻ mặt không tình nguyện ngậm miệng lại đi lên lầu, Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Dì, dì yên tâm, mẹ của con sống rất tốt, thật sự rất xin lỗi, kỳ thật con biết rõ dì vẫn một mực tìm mẹ con, nhưng bệnh tình mẹ con gần đây đã có chút khỏi sắc, cho nên con mới dám tới gặp dì."

"Mẹ con từ nhỏ đã rất sợ tịch dịch, sợ hãi mình cô đơn, có thể từ sau khi cha con mất, thậm chí ngay cả di cũng không trông thấy mẹ con, còn trốn đến nơi đi không biết." Hàn Thục Cầm nói đến đây có chút kích động, cũng sắp rơi lệ, bà nói tiếp đi: "Gần đây nghe Hựu Hiền nói tình thân mẹ con đã khá hơn nhiều rồi, biết được mẹ con sống tốt, di cũng yên tâm, ngược lại là con đó, mấy năm trước di nghe mẹ con nói con sắp kết hôn, sau đó thế nào vậy?"

"Di, từ nhỏ mọi người đã một mực nói con là con gái của thị trường Lâm, khiến con cảm thấy rất phản cảm, vì phản kháng ba, con một mình chạy đến Đài Bắc làm việc. Ba ba vì muốn chăm sóc con cho nên đã cử Gia Bắc Thiên tới, tiếp nhận nhiệm vụ của chính phủ, sau đó xảy ra chuyện từ chức trở lại Đài Nam, còn một mực nói ông đã tìm cho con một đối tượng rất tốt, bảo con trở lại Đài Nam để làm quen.

"Khi đó con mới quen bạn trai không bao lâu, chẳng biết tại sao nhà trai lại vội vã muốn kết hôn rước con vào cửa, con nổi nóng cũng quyết định kết hôn, không thể tưởng được ba ba cũng bởi vì muốn mua —— lễ vật mừng kết hôn cho con, bị người lái xe say rượu. Ai! Khi đó con quá ngây thơ, cho rằng kết hôn rồi thì từ nay về sau có thể thoát khỏi ba con, kết quả cuối cùng vẫn giống nhau, thì ra là nhà trai vì biết được thân phận của ba con cho nên mới vội vã muốn kết hôn với con.

"Sau khi ba con mất, con cố ý quay lại Đài Nam, bạn trai cũng không hề quay lại tìm con, khi đó con mới hiểu rõ, con không làm đúng bất cứ chuyện gì cả, nếu không phải con giận dữ ba con, ông cũng sẽ không chết." Lâm Thanh Vũ chậm rãi nói ra những lời chưa từng nói với bất kỳ ai.

Thấy cô rơi lệ, Hàn Thục Cầm ôm cô ào trong ngực, để cho cô biểu đạt hết tâm tình của mình.

Sau một lúc lâu, khi tâm tình đã bình tĩnh lại, Lâm Thanh Vũ nói tiếp: "Từ sau khi ba mất do tai nạn xe cộ, mẹ con bị mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, giống như di nói, bà không muốn gặp bất kỳ ai, tự cách ly, khép kín mình, gần nhất, bởi vì Hựu Hiền xuất hiện, bà mới lấy ra ảnh chụp trước kia, vui vẻ nói về cuộc sống thú vị trải qua cùng di trong những ngày tháng còn đi học, ngày hôm qua còn bảo Hựu Hiền mua cho bà một chiếc xe đạp, nói là muốn đi ra ngoài đạp xe cùng anh ấy! Con nghe vậy thấy rất vui mừng, sau này con và Hựu Hiền có thể ra ngoài với bà ấy rồi!"

"A! Di cũng muốn tham gia!" Hàn Thục Cầm mừng rỡ nói.

"Thật tốt quá, mẹ con gặp lại di nhất định sẽ rất vui! A! Không thể tưởng được mẹ con lại yêu mến Hựu Hiền như thế!"

Nhìn thấy Lâm Thanh Vũ lộ ra nụ cười sáng lạn, Hàn Thục Cầm cũng nở nụ cười, "Từ lúc Hựu Hiền còn rất nhỏ bà ấy đã yêu quý nó, trước kia chúng ta mang theo con tham gia họp lớp, bà ấy còn nói với di là để xem lớn lên các con có kết hôn với nhau không?!"

Hàn Thục Cầm thấy Lâm Thanh Vũ mờ mắt thật to, ôm cô nói: "Con không biết sao? Người mà con nói ba con đã sắp xếp cho con gặp mặt làm quen chính là Hựu Hiền đó!"

"A——" Lâm Thanh Vũ hai tay che miệng, thấp giọng hô, không thể tin được.

"Di nhớ lần đầu tiên thật sự nhắc tới chuyện con và Hựu Hiền quen nhau, có lẽ là vào kỳ nghỉ đông năm nhất của con, sau đó nghe nói con rời nhà trốn đi, chúng ta sợ tới mức sau vài năm cũng không dám nhắc lại. Thật sự đúng là Khôn Đức ở trên trời có phù hộ, hồ đồ thế nào mà con và Hựu Hiền cuối cùng lại ở chung một chỗ."

"Trời ạ!" Lâm Thanh Vũ còn đang chìm đắm trong duyên phận kỳ diệu giữa hai người, "Di, lần đầu tiên con tiếp xúc với Hựu Hiền thật sự chính là lần rời nhà trốn đi đó, con trở lại trường học trước thời gian, vừa vặn gặp được anh ấy cũng trở lại trường học trước thời gian."

Lâm Thanh Vũ nói chuyện cũ vô cùng thú vị, không khí vui vẻ, sôi nổi lan tràn trong phòng khách, Hàn Thục Cầm nắm tay cô cười nói: "Thằng con trai ngốc của di thường làm trò cười, may mà con không chê."

"Di, bây giờ suy nghĩ một chút, cho tới nay thái độ của Hựu Hiền đối với con chưa từng thay đổi, cái anh ấy nhìn nhận chính là con người con, chứ không phải thân phận, bối cảnh gia đình con, ở chung một chỗ với anh ấy con cảm thấy rất thoải mái."

Hai người nhìn nhau cười. Hàn Thục Cầm lại lấy album ảnh cũ ra, "Con xem, đây là ảnh chụp chung lần đầu tiên của con và Hựu Hiền đó! Hựu Hiền bảy tuổi thì con bốn tuổi."

"A." Lâm Thanh Vũ vui mừng kêu, hai tấm ảnh trước mắt này làm cô cảm thấy rất thú vị, tấm thứ nhất, mình và Cổ Hựu Hiền hồi nhỏ đang vui vẻ vẽ tranh cùng nhau, tấm thứ hai, trên khuôn mặt tuần tú của Cổ Hựu Hiền bị vẽ vài nét xấu xí nguệch ngoạc, khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, còn cô thì cầm bút vẽ, khuôn mặt tỏ vẻ kiêu ngạo đứng phía sau anh.

"Ha ha! Thì ra là từ nhỏ anh ấy đã bị cháu bắt nạt, di, di có thể cho cháu mượn hai tấm ảnh này không? Đợi lát nữa con sẽ dùng nó để giễu cợt anh ấy."

"A! Đưa cho con đó!" Nói xong còn chỉ cho cô biết vị trí gian phòng của Cổ Hựu Hiền, "Gần đây, mỗi đêm Hựu Hiền đều chăm chỉ luyện đàn vi-ô-lông, cũng đến thời điểm nghiệm thu rồi." Hàn Thục Cầm cười cười.

Dọc theo cầu thang đi đến lầu bốn, nghe Hàn Thục Cầm nói từ sau khi Hàn Mộc Thâm chuyển đến khu biệt thự Sâm Lâm, phòng này đã được sửa sang lại, cả tầng ba dành cho Cổ Bá Chương, Cổ Hựu Hiền thì ở lầu bốn, còn ở lầu hai thì giữ lại gian phòng trống cho Hàn Mộc Thâm, thuận tiện cho anh tùy thời trở về ở.

Vừa đi đến lầu bốn, chợt nghe thấy tiếng đàn vi-ô-lông, lần theo tiếng nhạc, trải qua nhiều phòng nhỏ, phòng khách và thư phòng, cuối cùng cô đi vào phòng ngủ rộng rãi của Cổ Hựu Hiền.

Chương 11

"Hựu Hiền." Tiếng gọi khẽ mỹ diệu như tiếng chuông bạc, nhìn thấy anh buông đàn, dùng nụ cười tự tin nhìn mình, Lâm Thanh Vũ lặng lẽ đi đến trước mặt anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Cô lại khẽ gọi tên anh một lần nữa, không nghĩ tới hai người lòng vòng một vòng lớn cuối cùng lại trở về điểm ban đầu, nhưng nếu không lẩn quẩn đường xa, làm sao có thể biết rõ người trước mắt này sẽ là tình yêu chân thật của cuộc đời mình.

"Tiểu Vũ." Cổ Hựu Hiền không hiểu rõ tình hình, đối với động tác làm nũng của cô, mừng rỡ đến sắp bay lên trời rồi, anh cầm cây đàn ôm ngược lại cô, "Tiểu Vũ, anh luyện tập đã lâu, nếu anh kéo không tốt, cũng đừng nóng giận nhé!"

Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, sau đó đi đến bên ghế sofa nhỏ ngồi vào chỗ của mình, nghe thấy Cổ Hựu Hiền nói: "Anh xin biểu diễn sở trường duy nhất của anh [bản xô-nat ánh trắng], hiến cho người anh yêu nhất - Lâm Thanh Vũ."

Nói xong, giai điệu tuyệt mỹ không giống của người trần trong trí nhớ của cô lại, chậm rãi tái hiện, thanh âm mềm nhẹ, tiết tấu duy trì liên tục, thông thả

Cô nhắm mắt lại, phảng phất lại nhớ tới bên hồ, ánh trăng soi sáng xuống mặt hồ như biến thành âm thanh êm tai truyền đạt tình yêu của Cổ Hựu Hiền đối với cô.

Tiếng đàn vi-ô-lông tuyệt mỹ bao quanh cô, chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy Cổ Hựu Hiền cũng đang nhắm chặt hai mắt, thần sắc chuyên chú diễn tấu, mỗi lần kéo đàn, mỗi lần đẩy cung, đều biểu hiện tình cảm yêu mến dè dặt với cô ra ngoài, tiếng đàn tràn miên chảy vào chỗ sâu nhất trong linh hồn cô, không che dấu chút nào vuốt ve cô, làm cho toàn thân cô không khỏi run rẩy.

Tiết tấu thông thả, giai điệu, nhịp điệu dần dần nhẹ nhàng, khác hẳn với cá tính бурơng bình của anh. Chương nhạc thứ hai vô cùng nhẹ nhàng khiến cô cười một tiếng, nhưng tiếng nhạc lại nhanh chóng thay đổi, tiếng đàn tiếp tục truyền đến rất sôi nổi kích động giống như liên tục quảng thuốc nổ.

Cổ Hựu Hiền đang đưa thân thể theo giai điệu mạnh mẽ, phảng phất như dùng hết toàn lực biểu hiện ham muốn tột đỉnh với Lâm Thanh Vũ, cô bé hưng dữ khắc sâu vào trong trái tim anh, cô gái nũng nịu ôm anh, gọi tên anh, anh muốn mạnh mẽ hôn lên môi cô, muốn mạnh mẽ thô bạo nhưng lại vô hạn ôn nhu giữ lấy cô.

Cổ Hựu Hiền thông qua tiếng đàn vi-ô-lông vừa khóc lóc vừa kể lể, trần trụi biểu hiện tình yêu nồng đậm của mình đối với cô, làm cho Lâm Thanh Vũ vài lần ngừng thở, trong nội tâm rung động không thôi, khi anh kéo đến nốt nhạc cuối cùng thì khóe mắt cô đã rơi nước mắt nhào về phía anh.

Cổ Hựu Hiền bị bỏ nhào tới, lui vài bước ngồi bên cạnh giường, kéo cô vào trong ngực.

"Hựu Hiền, cảm ơn anh. Em thật sự rất cảm động, cuối cùng cũng có thể nghe lại tiếng nhạc tuyệt vời quanh quẩn trong đầu em suốt mười năm nay, cảm ơn anh." Ôm anh thật chặt, thổ lộ hết sự cảm động của bản thân, cũng cảm ơn anh đã vì mình mà luyện tập lâu như thế.

"Khi đó em đứng ngoài cửa sổ nghe lén cũng cảm động như thế sao?" Cổ Hựu Hiền lời kéo cô ngồi lên trên đùi trái của anh, hai tay ôm chặt lấy cô.

"Đương nhiên không cảm động bằng bây giờ rồi! Khi đó không phải là anh muốn kéo cho người khác nghe sao?"

"Em ghen à?" Cổ Hựu Hiền nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt đầy dãi của cô, "Tiểu Vũ, không phải là em nhớ anh suốt mười năm nay chứ? Mau nói cho anh biết có phải không?"

"Anh đừng có mà nghĩ nhiều nữa, em chỉ nhớ bản nhạc đó thôi, còn anh. Đương nhiên ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới anh, nhưng mà là giận anh!" Cô tựa đầu vào vai Cổ Hựu Hiền, hờn dỗi đẩy đẩy anh.

"Oa! Anh cũng không biết thì ra có người nhớ anh những mười năm liền! Ha Ha. Hại ta đều cùng xấu hổ." Anh cũng cụng đầu vào đầu cô mà nheo, một đôi tay không an phận xoa nắn cánh tay trơn mềm của cô.

"Cũng không hẳn là như vậy, là do em không muốn nghe tin tức của anh cũng không được, bất kể là anh biểu hiện trong công việc xuất sắc như thế nào, hay là nhận được thương vụ lớn nào, hay là lại bị bạn gái quăng. Cũng không biết tại sao mọi người rất vui vẻ kể lại chuyện của anh cho em biết, khiến cho em có loại ảo giác dường như rất quen thuộc, thân thiết với anh, cho nên khi nhìn thấy anh biểu lộ ra vẻ mặt hoàn toàn lạ lẫm đối với em thì đột nhiên em cảm thấy rất khó chịu, mới có thể giận tím mặt, nói chuyện rất không khách khí với anh."

Cô cúi đầu vào trong ngực anh, cảm thấy được cơ thể anh rất rắn chắc tinh tế, không hề phát hiện Cổ Hựu Hiền bị cô vỗ về chơi đùa như vậy hồ hấp đã dần dần hỗn loạn, dồn dập.

Cô ngẩng đầu, cười vô cùng kiều mị với anh, "Kết quả là giống như anh nói, bất luận là yêu mến hay là chán ghét, em thật sự vẫn nhớ anh lâu như thế!"

Cổ Hựu Hiền ôm cô, đặt cô lên trên giường, không đợi cô nói tiếp, nhanh chóng chiếm lấy đôi môi hồng nhuận, chậm rãi liếm láp đôi môi có chút run rẩy của cô, chú ý cẩn thận đưa lưỡi tiến vào trong miệng, dịu dàng tiếp xúc với đầu lưỡi cô.

Lâm Thanh Vũ không khỏi đáp lại anh, hai người quấn quýt ôm chặt lấy nhau, càng hôn càng sâu, càng kịch liệt, từng tiếng thở dốc trầm trọng dồn dập vang lên quanh quẩn trong phòng.phuonganhlqd

Muốn giữ lấy càng nhiều, Cổ Hựu Hiền rời khỏi môi cô, hôn nhẹ lên cằm cô, gặm cắn lỗ tai cô.

"Hựu Hiền." Toàn thân Lâm Thanh Vũ tê dại khiến cho cô không thể nào kìm chế ngâm khế, cô nhìn không được đưa tay thăm dò vào bên trong áo T-shirt của Cổ Hựu Hiền, từ sau lưng nhẹ nhàng cảm nhận thân thể nóng rực của anh, dần dần dao động lên trên.

Da thịt co giãn hoàn mỹ của anh làm cho trống ngực cô đập càng thêm cuồng liệt, ôm lấy thân trên đã trần trụi của anh, bàn tay nhỏ bé của cô nóng lên, nhẹ nhàng trượt xuống lưng anh, di chuyển xuống dưới người anh tìm kiếm.

Trong nháy mắt cuồng loạn mê mị, Cổ Hựu Hiền nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Lâm Thanh Vũ đã dò xét, chạm đến bụng dưới của anh, anh hít một hơi thật sâu, thở ra một hơi thật nóng, trầm giọng thở gấp bên tai cô, "Tiểu Vũ, em đừng sờ xuống dưới nữa, anh thật sự không thể kìm chế được, muốn em." Anh dùng âm thanh vô cùng trầm thấp, đè nén nói, cầm tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng hôn, lập tức xoay người nằm trên giường với cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Xấu hổ đỏ mặt, Lâm Thanh Vũ không dám tin mới vừa rồi mình lại có hành động can đảm như thế, dúi đầu vào trong ngực của người đàn ông bên cạnh một lúc thật, không nói thêm một câu nào.

Lâm Thanh Vũ và Cổ Hựu Hiền trải qua thời gian cuối năm gần bó như keo như sơn, hai người đều sâu sắc cảm nhận được truyền thuyết của người Nguyên, một linh hồn t phân thành hai, phân biệt chuyển thể thành hai người, cho nên cuối cùng một người dùng cả đời để tìm kiếm một nửa linh hồn khác của mình, hoặc đồng tính, hoặc khác phái, có vài người ngay trong lần đầu tiên chạm mặt đã hiểu rõ - mình tìm được rồi, lại càng có nhiều người phải tiêu tốn rất nhiều năm trong sinh mệnh không ngừng đi qua nhau mới có thể tìm được nhau, hai linh hồn phù hợp không nhất định sẽ trở thành tình nhân, mà sẽ dùng các loại thân phận thân thiết khác để gặp lại nhau.

"Hựu Hiền, mặc dù hôm nay là chủ nhật, nhưng mỗi buổi tối anh đều ở lại nhà em như thế này không tốt lắm đâu! Công việc cũng rất quan trọng." Lâm Thanh Vũ nói với Cổ Hựu Hiền đang đi xuống khỏi xe.

"Năm trước, khu Thiên Âm đã bán hết rồi, dự án tiếp theo còn chưa hoàn thiện hồ sơ, nhân viên chủ lực của bọn anh để lại một ít ở công ty hoặc một vài bộ phận khác, lúc này bộ phận tiêu thụ của bọn anh lại biến thành đi làm vào chín giờ sáng chiều năm giờ về rồi, tính cơ động mười phần!" Cổ Hựu Hiền vừa nói vừa mở thùng xe phía sau ra, hai chiếc xe đạp khéo léo hiện ra trước mắt cô.

"Oa, anh thật sự đã mua xong rồi!" Cô vui mừng nhìn một chiếc màu trắng, một chiếc màu hồng phấn, thân xe đều có hoa văn xinh đẹp.

Đem hai chiếc xe đạp và cả một bao lớn đồ dùng để trên ghế lái phụ vào trong chỗ để xe khá rộng của nhà Lâm Thanh Vũ, không bao lâu sau, Hoàng Mỹ Hoa cũng đi tới, lộ ra vẻ mặt yêu thích sờ vào chiếc xe đạp màu trắng nói là muốn đi thử.

"Bác gái, bác ngồi lên thử đi, cháu điều chỉnh lại độ cao của yên xe giúp bác." Cổ Hựu Hiền nói.

Lâm Thanh Vũ cũng có chút ít kinh ngạc với chuyện Cổ Hựu Hiền hình như rất hiểu biết về xe đạp, nhìn anh đang cầm công cụ điều chỉnh xe, "Xe này cũng có thể đi trong đường mòn nữa, cháu chọn xe cũng không sai đâu! Cháu còn mua cho mẹ cháu một chiếc màu lam, trong túi có một ít trang bị, hai người xem trước đi."

"Đúng vậy, không sai! Rất xinh đẹp, bao nhiêu tiền vậy? Người không có khái niệm về tiền tài như anh mua đồ thật đúng là khiến cho người ta lo lắng." Đổi lại thành Lâm Thanh Vũ ngồi lên xe đạp để cho Cổ Hựu Hiền điều chỉnh.

"Cũng tạm." Cổ Hựu Hiền sững sờ hai giây mới đáp lời.

Lâm Thanh Vũ thuận tay kéo lấy lỗ tai anh, "Kkhông phải là một chiếc máy vặn chứ? Em nghe anh của anh nói chiếc xe trước của anh mua hai mươi mấy vạn, mẹ con em đi cũng không tiện, mua chiếc hai, ba nghìn là tốt rồi, rốt cuộc anh mua nhiều hay ít?"

"Tiểu thư, hai, ba nghìn chỉ có thể mua được cái bánh xe tốt sao? Lái xe đạp rề tiền không phù hợp sẽ không tốt cho đầu gối, sẽ dễ dàng bị thương." Cổ Hựu Hiền đau khổ giải thích.

"Nghe anh một lần, nếu để cho em biết nó rất đắt tiền, rất xa hoa, anh nhất định phải chết."

"A! Hựu Hiền còn mua nón bảo hộ, quần áo cho chúng ta. . . ." Nghe thấy mẹ nói, Lâm Thanh Vũ nhảy xuống xe mở túi lớn ra, áo gió, bao tay hở ngón, khăn trùm đầu tiện dụng, bình nước. Toàn bộ trang bị anh đều đã mua đi.

Cô bắt đầu hối hận không đi mua xe đạp cùng Cổ Hựu Hiền, mới để cho anh mua một đồng lớn không có tiết chế như thế này, "Chúng ta chỉ lái xe chơi thôi, mặc thành như vậy em nào dám đi ra ngoài."

"Được rồi! Tiểu Vũ, Hựu Hiền cũng là có ý tốt, đừng có la mắng nó liên tục như vậy." Hoàng Mỹ Hoa ngược lại cao hứng bưng bưng, bắt đầu thử nón

bảo hộ hình giọt nước.

"Đúng vậy! Hừ!" Cổ Hựu Hiền lập tức khoác vai Hoàng Mỹ Hoa, có cùng ý tưởng đen tối với bà.

Khi bạn trai và mẹ đang đứng cùng một phe nói cô thì tiếng chuông điện thoại của Lâm Thanh Vũ bây giờ đã đổi thành tiếng đàn vi-ô-lông "bản xô-nat ánh trăng" chậm rãi vang lên, đây là Lâm Thanh Vũ đặc biệt yêu cầu Cổ Hựu Hiền làm thành bản sao cho cô.

Cô nhận điện thoại nói, "A lô, Hàn Mộc Thâm, hiện tại tôi không có việc gì, sao. Có chuyện quan trọng? Chờ tôi chút, tôi lên trên lầu nói." Cô quay đầu nói với mẹ và Cổ Hựu Hiền: "Con lên lầu chút!" Nói xong nhanh chóng đi lên lầu hai.

"Xảy ra chuyện gì?" Lâm Thanh Vũ nghiêm túc hỏi, cô biết rõ nếu không xảy ra chuyện lớn, Hàn Mộc Thâm nhất định sẽ không gọi điện thoại cho cô, chẳng lẽ là anh và Lăng Y Linh đã xảy ra chuyện gì?

"Tôi tỏ tình với Y Linh, nhưng hiện tại tình hình. Thật tệ, mấy ngày nay cô ấy hoàn toàn trốn tránh tôi, căn bản là tôi không có cơ hội để giải thích với cô ấy." Giọng nói Hàn Mộc Thâm trầm thấp uể oải nói.

"Anh kích động quá rồi, tôi đã nhắc nhở anh, Tiểu Linh có cảm giác sợ hãi với tình yêu, rất sợ hãi sẽ yêu tiếp." Ai! Chuyện cô lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra.

"Không, chuyện cũ mà cô nói cô ấy không thể nói ra. Chính miệng cô ấy đã nói ra, cũng đã tiêu tan rồi, hiện tại vấn đề lớn nhất là, cô ấy hiểu lầm tôi và Hựu Hiền là một đôi tình nhân!"

"Hả? Vì sao Tiểu Linh lại hiểu lầm anh và Hựu Hiền là một đôi tình nhân? Tại sao? Cô ấy viết tiểu thuyết đến hóng người rồi sao?" Cô kinh sợ, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, tiếng nói cũng đề cao không ít.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc xuống, "Tôi thật sự không thể nói được lúc trước tại sao lại bị cô ấy hiểu lầm như vậy, tóm lại cô ấy tình nguyện cho rằng là như thế, hiện tại tôi hoàn toàn không thể gặp được cô ấy, mấy ngày hôm trước tôi về nhà tham dự lễ mừng năm mới, biết rõ cô và Hựu Hiền quen nhau rồi, cho nên, mới mời cô ra mặt thanh minh với cô ấy giúp tôi, được không?"

"Nếu như là chuyện này thì tôi có biện pháp rồi, yên tâm giao cho tôi!"

"Cám ơn cô, hiện tại cũng chỉ có cô mới có thể giúp tôi, nhưng mà, hai ngày nữa tôi phải đi Nhật Bản, đại khái sẽ mất nửa tháng, lúc tôi không có ở đây lại phải làm phiền cô chú ý đến Y Linh nhiều hơn."

Lâm Thanh Vũ nghe giọng nói của Hàn Mộc Thâm có vẻ sầu lo, không khỏi bật cười, "Yên tâm! Yên tâm xuất ngoại đi! Tôi nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện thật tốt trước khi anh trở về, anh cứ an tâm chờ ôm mỹ nhân nhé!"

Hàn Mộc Thâm khẽ cười một tiếng, dùng giọng nói ấm áp nói: "Bây giờ, giọng điệu khi nói chuyện của cô và Hựu Hiền quả thực không hề khác nhau. . . ."

"Cũng, không, có!" Lâm Thanh Vũ lớn tiếng kháng nghị.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Quả nhiên đúng như Lâm Thanh Vũ dự đoán, sau khi sắp xếp một buổi nói chuyện để Lăng Y Linh hiểu chân tướng sự việc, giải thích hiểu lầm, hoàn thành tốt đẹp chuyện Hàn Mộc Thâm đã nhờ vả.

Mà hai anh em Cổ Hựu Hiền, Hàn Mộc Thâm với hai người chị em tốt Lâm Thanh Vũ, Lăng Y Linh, hai đôi tình nhân cùng trải qua thời gian hạnh phúc mỹ mãn.

Hôm nay, Lăng Y Linh đột nhiên đưa Lâm Thanh Vũ lên tầng cao nhất của ngân hàng, về mặt thẹn thùng lại nhấn nhó thông báo tin tức cô ấy sẽ kết hôn với Hàn Mộc Thâm, khiến Lâm Thanh Vũ vui mừng ôm cô nhảy nhót.

Ban đêm, Lâm Thanh Vũ hẹn Cổ Hựu Hiền và Ứng Gia Văn cùng đến Hoa Điền liên hoan, cũng nói tin tức tốt này cho bọn họ.

"Trời, cái thằng em chết tiệt, đến hôm qua mới trở về, thế mà một chữ cũng không nói." Cổ Hựu Hiền vỗ tay lên bàn nói.

"Bọn họ muốn kết hôn, vậy thì thật là tốt quá, trong thời gian này Y Linh rất quan tâm chiều chuộng anh, xem xem anh có thể giúp được chuyện gì không nhé." Ứng Gia Văn làm trong ngân hàng là làm về tín dụng cho vay, đối với lĩnh vực mới như anh mà nói thì đây là một khiêu chiến đầy khó khăn, may mắn là sau khi thông qua Lâm Thanh Vũ anh lại quen biết được Lăng Y Linh, Lăng Y Linh vô cùng nhiệt tình chuẩn bị một chồng công văn có liên quan

Thanh Vũ mặc đồ ngủ, véo nhẹ lấy gò má đầy đặn của Lăng Y Linh.

Lăng Y Linh nhăn nhó nhí nhố, qua một hồi lâu mới đỏ mặt nói: "Mới không phải, nhưng thật ra là bởi vì. Bọn họ đều cho rằng tớ mang thai, cho nên ——"

"Cậu mang thai?" Lâm Thanh Vũ vui mừng vọt phần nói.

"Không có a! Bạn tốt của tớ mọi lần đến thăm rất đúng giờ, lần này có thể bởi vì tiểu thuyết của tớ sắp phát hành tại Nhật Bản, áp lực của tớ quá nhiều, bạn tốt đã muộn mất mấy ngày. Ta mới nói với anh ấy là bạn tốt không có tới, muốn đi mua que thử thai về nghiệm xem thế nào, anh ấy lại cao hứng đến độ muốn khóc, kết quả mới nói vậy không bao lâu, bạn tốt lại trình diện. Tớ thật sự không quên được đáng về thất vọng bộ của Mộc Thâm khi đó, cũng bởi vì vậy mà chúng tớ quyết định kết hôn."

"A ——! Ngẫm lại mặc dù hai vợ chồng nhà họ Cổ đối với anh ấy như con đẻ của mình, nhưng dù sao anh ấy cũng là được nhận nuôi, cho nên anh ấy thực sự rất muốn có đứa con của riêng mình! Tớ thấy cậu nên liều mạng để anh ấy chơi đùa một chút đi!" Lâm Thanh Vũ cười tà.

"Tiểu Vũ, cậu nói thế mà không cảm thấy xấu hổ à!" Khuôn mặt Lăng Y Linh ửng hồng vui vào trong ngực cô.

"Khá tốt! Tớ lại là có chút hâm mộ cậu, cũng không biết Hựu Hiền suy nghĩ cái gì, chúng tớ kết giao cũng đã mấy tháng rồi, anh ấy còn không chạm vào tớ! Mặc dù anh ấy không nói gì, nhưng tớ phát hiện hình như gần đây anh ấy luôn luôn tránh ở chung cùng một phòng với tớ." Nói nói, khuôn mặt trắng nõn của Lâm Thanh Vũ cũng hiện đỏ.

"A. Thực sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài, Mộc Thâm thoát nhìn thành thật như thế, mới kết giao chưa được vài ngày. đã ăn tớ! Tớ cứ cho rằng loại đàn ông như Hựu Hiền khẳng định rất hồ nháo, không thể tưởng được."

"Nói đúng nha!"

Hai người chị em tốt cùng nằm trên giường chia xẻ tâm sự, nói các loại chuyện làm cho người mặt đỏ tim đập.

"Mỗi lần tớ đều với tay vào, nhưng anh ấy đều lòi ra, mỗi lần tớ muốn anh ấy OOX, lại OOX, rồi mới như vậy, như vậy. Nhưng mà đến cuối cùng đều không thành công, cũng không biết anh ấy suy nghĩ cái gì." Lâm Thanh Vũ bắt đầu dĩ nhiên nói.

"Wase, cậu cũng quá mãnh liệt đấy! Những gì cậu mới vừa nói tớ đều không làm được." Lăng Y Linh che miệng, mặt đỏ đến sắp nhỏ máu.

"Tiểu Linh, cậu như vậy là không được đâu! Phải chủ động một chút, phải vuốt ve anh ấy, muốn làm cho người đàn ông mình yêu mến thoải mái cũng là chuyện rất bình thường mà!" Lâm Thanh Vũ nghiêm mặt nói.

Lăng Y Linh mặt đỏ hồng nhìn người chị em tốt của mình, chậm rãi nói: "Tiểu Vũ, không phải ngay cả kinh nghiệm lần đầu tiên cậu cũng không có sao, tại sao lại hiểu chuyện đó rõ như vậy? Nói cho cùng, kinh nghiệm của cậu rất phong phú."

"Tớ van cậu, bây giờ đã là thời đại nào rồi, trang web dạy học cái gì mà không có, không phải là cậu chưa từng xem qua chứ?" Lâm Thanh Vũ nhìn thấy Lăng Y Linh lắc đầu, không thể tin nói: "Nếu không xem vậy sao cậu có thể viết cảnh nóng trên giường được hả?"

"Xem sách của một số người có cùng sở thích, lại kết hợp với trí tưởng tượng của mình."

Hai nữ nhân thoáng cái yên tĩnh, thoáng cái thét lên, làm cho Hàn Mộc Thâm và Cổ Hựu Hiền ngồi trên hành lang cách vách nói chuyện phiếm nghe thấy không khỏi nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Màu xanh ngập tràn, giống như tiểu hoa viên trong ảo mộng, gió thổi nhẹ nhẹ, trong tay hai người đều cầm một ly rượu đỏ nâng chén chúc mừng lẫn nhau, nhân sinh như thế thật quá tốt đẹp.

"Trời đất! GOOD!"

Kevin – nhiếp ảnh gia tương đối có tiếng trong giới nhiếp ảnh lộ ra thần sắc cực kỳ say mê, dùng ngôn ngữ cơ thể nhiệt tình chỉ đạo người mới bày ra tư thế để chụp ảnh.

Từ giờ khác khi anh đưa theo trợ lý lái xe vào ‘cánh cửa thiên đường’ hùng vĩ đồ sộ của đại học Nặc Á này, cả người anh đều điên rồi.

Đây là lần đầu tiên sau mười năm anh thành công tiến vào ngôi trường này, lúc trước không biết anh đã bị các bác bảo vệ xách ra khỏi cửa chính bao

nhều lần rồi, vậy mà anh cũng không buông tha cơ hội, giờ phút này, cuối cùng tâm nguyện của anh cũng hoàn thành, còn quyết định chụp ảnh miễn phí cho cặp đôi mới này.

Giữ lại mặt mũi râu ria, anh chỉ cảm thấy mình thật sự may mắn quá mức, có thể tại chụp ảnh cưới tại Thánh Địa trong truyền thuyết này, hơn nữa cặp đôi trước mắt này là một đôi cô dâu chú rể có thể nói là ăn ảnh nhất mà anh chụp trong mấy năm gần đây.

Tuy nhiên nhà trai hình như rất ít chụp ảnh, vừa mới bắt đầu còn chưa thả lỏng, cho đến khi nhà gái cười cười nói nói với anh, cả người mới buông lỏng, tất cả lại càng thuận lợi.

"Chúng ta trên lên đi, đứng cao một chút." Kevin nhìn sỗ tay trên tay nói, "Tiếp theo là đến học viện thương mại, xuất phát!" Một mình anh high giống như phát hiện ra cái gì, mang bao hành lý thật to thúc giục mọi người.phuongahlqd

"Em thực sự rất muốn nói với anh ấy xác định một địa điểm chụp ảnh là được rồi, nhưng khi nhìn anh ấy nhiệt tình lại chụp ảnh miễn phí giúp chúng ta như vậy, thật đúng là khó mở miệng. Nhưng mà, trường học của Tiểu Vũ thật sự rất đẹp làm em muốn ghi vào bộ tiểu thuyết tiếp theo, chỉ là bảo em mặc như thế này leo núi, thật sự rất thống khổ." Lăng Y Linh kéo cao làn váy cưới màu tím, cất bước gian nan đi con trên đường mòn xinh đẹp.

Hàn Mộc Thâm săn sóc vịn cô đi về phía trước.

"Trường này quả thực rất đẹp, ngay cả anh cũng muốn ở lại thăm quan nơi được giới kiến trúc xưng tụng là kinh điển này. Cảm giác bây giờ không khác với khi vừa mới hoàn thành mười mấy năm trước, thật sự làm cho người khác cảm thấy vô cùng ngạc nhiên! Em xem, đỉnh nhỏ trong rừng cây, thật muốn đi qua đó nhìn xem. A! Còn có cái kia ——" Hàn Mộc Thâm hưng phấn giống như trẻ con, thỉnh thoảng cầm lấy máy ảnh cá nhân của mình lên chụp. Kevin trước mặt cũng chụp liên tục, không có sai biệt.

Cứ đi một chút lại ngừng như thế, mấy người đã đi hơn nửa canh giờ mới từ học viện khoa vật lý đi đến học viện thương mại.

Nhưng mà, Lâm Thanh Vũ và Cổ Hựu Hiền cũng không có ở trong hàng ngũ này, từ lúc bọn họ xuất hiện ở cửa trường học thì đã bị một đoàn các em khóa dưới bao vây, không thể thoát thân được.

Các em khóa dưới vây quanh hai người bọn họ cùng Ứng Gia Văn đi đến lễ đường, lại mở ra buổi toạ đàm quy mô không nhỏ, ngay cả giáo sư trưởng bộ môn ngày trước cũng dự thính, có thể thấy được hai người hội trường truyền kỳ này thật sự rất có lực ảnh hưởng với các sinh viên và nhân viên nhà trường.

Mà hai người bọn họ cũng không có làm cho mọi người thất vọng, hào phóng chia sẻ kinh nghiệm trong mấy năm này, chỉ dẫn cho các em một số việc, buổi toạ đàm bắt gờ trong trường diễn ra vừa hào hứng mà lại vui vẻ.

Đến thời gian nghỉ trưa, Lâm Thanh Vũ và Ứng Gia Văn, tất cả xách một túi lớn com tiện lợi đi về phía học viện nghệ thuật kiến trúc kiểu Đức, đưa com nóng hổi cho đám người đang mệt mỏi chụp ảnh ở đó.

"Chụp ảnh thuận lợi chứ? Sao vậy, nhìn cậu giống như rất không vui vẻ?" Lâm Thanh Vũ nhìn thấy Lăng Y Linh có chút mệt mỏi, đưa cho cô hộp com.

"Lần sau đổi lại cho cậu đến trường học của cậu chụp ảnh cưới, có thể cậu sẽ hiểu rõ tâm tình bây giờ của tớ, thật quá mệt mỏi."

Lăng Y Linh xoa bóp hai chân.

"A! Tớ biết rõ cậu sẽ nói như thế, tớ đã luyện tập trong này mấy năm, mới không cảm thấy mệt mỏi như thế! Là cậu quá gà thôi, nhìn ông chồng của cậu xem một chút biểu hiện mệt mỏi cũng không có!" Lâm Thanh Vũ khoác vai người chị em tốt của mình cười nói thoải mái.

"Đừng nói nữa, anh ấy và Kevin giống như uống thuốc kích thích, từ buổi sáng hai người vẫn High đến tận bây giờ, xem. Mộc Thâm vẫn còn đang đứng chụp hình ở đằng kia kìa! Đợi tí nữa tớ phải vào trong phòng học ngủ một lát, Kevin nói là ánh sáng buổi trưa quá chói, ba giờ chiều lại chụp tiếp. Cậu thì sao? Hựu Hiền sao vậy, sao không đi tới đây cùng cậu?" Lăng Y Linh nhìn chung quanh.

"Hựu Hiền bị các em khóa dưới cùng khoa quản trị quán lý, chúng ta nghỉ ngơi một chút, buổi chiều còn có buổi toạ đàm cùng hội học sinh trong trường." Lâm Thanh Vũ mở hộp com của mình ra, vui vẻ ăn từng miếng từng miếng.

Hai người vui vẻ nói chuyện về chuyện lý thú phát sinh trong sân trường xinh đẹp này, bất tri bất giác Hàn Mộc Thâm và Ứng Gia Văn cũng gia nhập hàng ngũ nói chuyện phiếm.

Sau khi trải qua bữa com trưa vui vẻ, mỗi người đều tự hành động. Ứng Gia Văn trở về gia nhập buổi hẹn của Cổ Hựu Hiền với các em sinh viên, Lăng Y Linh thì chạy vào phòng học thiêm thiếp một lát. Nhìn thấy cô nằm ngủ, Lâm Thanh Vũ và Hàn Mộc Thâm cũng nhẹ chân nhẹ tay đi ra khỏi phòng học, ngồi trên ghế dài trước cửa khắc hình tiểu thiên sứ nói chuyện phiếm.

"Hàn Mộc Thâm, chúc mừng anh, cuối cùng cũng không phụ anh trải qua thời gian dài dụng tâm để ý chăm sóc Lăng Y Linh!" Lâm Thanh Vũ cười tươi đẩy Hàn Mộc Thâm, thấy anh lộ ra nụ cười thật sâu, rồi mới lại dùng ánh mắt do dự nhìn mình, lập tức mở miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì, có vẻ như anh có lời muốn nói với tớ?"

"Ừ. Chị dâu (nhị tẩu), coi như chị cũng là người nhà họ Cổ, nói cho chị biết cũng không sao." Hàn Mộc Thâm chậm rãi nói.

"Anh gọi tôi là ta hai, hai." Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Thanh Vũ lập tức hiện hồng, người đứng đắn như Hàn Mộc Thâm nói như thế, thật sự

khiến cô rất dễ ý.

"A! Nhị tẩu." Lâm Thanh Vũ phản ứng làm cho anh cười cười, nói tiếp: "Hôm nay Tiểu Linh nói với em, chị và Hựu Hiền gần gũi đây hình như có chút ‘không thuận lợi’, vì báo đáp chị đã hào phóng giúp em như thế, em cũng sẽ hồi báo chị một bí mật của nhà họ Cổ chưa từng được truyền ra ngoài. Người ngoài thường cảm thấy LHựu Hiền là người lưu tình khắp nơi, đối bạn gái còn nhanh hơn thay áo, kỳ thật đến bây giờ Huuej Hiền vẫn chưa từng chiếm tiện nghi của bất kỳ cô gái nào, đây là bởi vì." Hàn Mộc Thâm suy nghĩ nói tiếp, "Đại khái là là khi học trung học, có một ngày anh ấy đến nhà bạn gái học cùng lớp chơi, Hựu Hiền nhất thời nổi hứng chơi đùa đặt cô gái kia ở trên giường, khi anh ấy còn đang suy nghĩ bước tiếp theo phải làm cái gì, vừa vặn cha mẹ nữ sinh kia xông vào. Sự kiện đó tạo ra ồn ào rất lớn, náo loạn đến mức Hựu Hiền thiếu chút nữa bị trường học đuổi học, kết quả bác trai phải dùng một số tiền lớn làm phí bịt miệng cho nhà gái mới dẹp loạn chuyện này, đương nhiên, sau đó Hựu Hiền bị bác gái treo ngược lên đánh cho một đêm, còn bỏ đói anh ấy vài ngày.dind6anlequyd0n

"Sau mười ngày bị bác gái dạy dỗ, Hựu Hiền giống như tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của bác gái ‘trước khi kết hôn, tuyệt đối không được vượt qua phòng tuyết cuối cùng’ cũng coi đó như là thánh chỉ khắc sâu vào trong lòng. Từ sau lần đó Hựu Hiền quen bạn gái, cũng không dám làm bất cứ cử chỉ thân mật nào nữa, mà bạn gái của anh ấy lại cho rằng Hựu Hiền có bạn gái khác nên mới không có hứng thú với mình như thế, tiến tới nói chia tay với anh ấy, nhận lấy kết quả đều giống nhau, ngay cả em cũng đồng tình với hựu Hiền. Trước đây ít năm bác gái còn vụng trộm nói với em rằng năm đó bà thật sự sai rồi, làm cho con trai không lưu lại được một người bạn gái nào."

"Cho nên, đừng thấy anh ấy có tình sử huy hoàng như thế, kỳ thật anh ấy là một người đàn ông tương đối bảo thủ và ngây thơ, có một số việc anh ấy sẽ không chủ động, chị hiểu được ý của em chứ?"

Lâm Thanh Vũ chịu đựng nên cười đến đau sốc hông, "Cho nên nói, đến bây giờ Hựu Hiền vẫn còn là một chú gà tơ? Ông trời của tôi ơi! Thật buồn cười muốn chết."

Nhìn thấy Lâm Thanh Vũ cười ngã vào trên mặt ghế, Hàn Mộc Thâm nghiêm mặt nói tiếp: "Mấy ngày hôm trước bác gái còn nói mấy lời sâu xa với emm là hôn lễ của em cũng đã lo xong rồi, hiện tại bà cũng chỉ lo lắng cho Hựu Hiền, sau khi biết rõ bạn gái của Hựu Hiền là chị, bà thậm chí còn muốn bảo Hựu Hiền nhanh chóng lên giường với chị, ngăn vạ lần đừng để cho chị trốn thoát, rồi mới chạy nhanh cưới chị về nhà làm vợ, làm tròn tâm nguyện nhiều năm của bà."

"Sau khi khi nghe xong chuyện này chị đã hiểu thêm về Hựu Hiền rồi chứ? Đêm qua anh ấy mới nói với em là anh ấy thật sự không nhận được nữa, còn một mực hỏi em là phải làm sao đây, chị thấy sao?"

"Xem tôi đây!" Lâm Thanh Vũ bướng bỉnh giơ ngón tay cái lên với Hàn Mộc Thâm, thấy Hàn Mộc Thâm cười không ngừng, thỏa mãn gật đầu.

Anh đã giúp Hựu Hiền một chuyện lớn.

Tối hôm đó, Ứng Gia Văn không tham gia buổi chụp hình ngày thứ hai, cho nên Cổ Hựu Hiền sắp xếp cho đoàn người vào ở trong khu túc xá đủ để so sánh với khách sạn cấp năm sao.

Đã mệt mỏi rồi, buổi tối bây giờ sau khi ăn no, Lăng Y Linh lôi kéo Hàn Mộc Thâm vào phòng nghỉ ngơi, còn vị nhiếp ảnh gia Kevin cả ngày nay đều rất hưng phấn lại vẫn khiêng thiết bị chuyên dụng ban đêm đi cùng trợ lý hai người chạy khắp núi chụp ảnh.

"Hựu Hiền, lần đầu tiên nói chuyện với anh là ở chỗ này, lần đầu tiên ném anh qua vai cũng là ở chỗ này, chúng ta và gian phòng hội học sinh này thật là có duyên, không nghĩ tới chúng ta sẽ lại cùng ngồi trên một vị trí - hội trưởng hội học sinh."

Cổ Hựu Hiền ngồi trên ghế hội trưởng hội học sinh thường dùng để xử lý công việc, mà Lâm Thanh Vũ thì dán chặt lấy anh, dạng chân ngồi đối mặt trên đùi anh, hai người chăm chú ôm nhau .

Trong văn phòng hội học sinh không mở đèn, cửa sổ mở ra làm cho ánh trăng vừa qua ngày rằm nhưng vẫn sáng ngời xuyên vào, dưới ánh trăng mờ ảo, anh si ngốc nhìn nét mặt tươi cười có vẻ mê người của Lâm Thanh Vũ.

Anh vuốt ve khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng hôn cô, "Anh yêu em." Trong nội tâm tràn đầy tình yêu say đắm với cô.

"Hình như có người đến đây!" Lâm Thanh Vũ nhanh chóng hẩn nhảy xuống từ trên người anh, vừa vặn vài sinh viên nam vui đùa ào ồ mở cửa ra đi vào văn phòng.

"A! Hai vị hội trưởng." Mấy sinh viên vốn còn đang đùa giỡn náo loạn lập tức an tĩnh lại. "Sao không mở đèn vậy? Thật xin lỗi, có phải là quấy rầy đến hai người rồi không?"

"Không đâu, hiện tại nơi này là địa bàn của các em rồi, chỉ là, nơi này là một trong những nơi tương đối quan trọng đối với anh và cô ấy, cho nên đặc biệt quay lại đây ột lúc thôi, các em làm việc đi!" Nói xong lập tức nắm tay Lâm Thanh Vũ đi ra ngoài.

"Học trưởng." Một bạn học cẩn thận gọi Cổ Hựu Hiền lại, "Hai người là bạn trai bạn gái sao?"

"Đúng vậy! Cuối cùng cũng bị phát hiện." Cổ Hựu Hiền vừa nói ra câu này, lập tức gây rối loạn.

Các sinh viên lập tức vây quanh hai người hạch hỏi, làm cho hai người dở khóc dở cười.

Bị các bạn sinh viên dây dưa hơn nửa canh giờ, hai người cuối cùng trở lại ngủ tại ký túc.

Lâm Thanh Vũ thoải mái mở cửa đi vào, quay đầu lại nhìn Cổ Hựu Hiền vẫn còn ngơ ngác đứng ở cửa ra vào, "Sao lại không vào?"

"Buổi tối anh ngủ cùng Mộc Tham là được rồi, em hãy ngủ chung với lãg Y Linh đi!" Cổ Hựu Hiền mang theo hành lý vừa nói vừa lùi về sau đi đến cửa phòng đối diện, rất nhanh ấn điện thoại gọi cho Hàn Mộc Thâm ra mở cửa, sau đó không nói hai lời lập tức đi vào.

"Người này thực đúng là ngốc nghếch!" Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng cười, đóng cửa lại đi vào phòng tắm xóa sạch một ngày mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lũs Mạnh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Trong một gian phòng khác.

"Anh nói việc gấp chính là cần phải đổi phòng ngủ cùng với em sao?" Hàn Mộc Thâm mặc bộ quần áo ngắn tay nhẹ nhàng, lông mày nhíu chặt nói. Anh thấy sắc mặt Cổ Hựu Hiền bối rối, cúi người nhắc hành lý lên giúp anh, còn lộ ra một nụ cười thật sâu, "Hựu Hiền, chuyện của mình tự mình giải quyết, Linh đã ngủ rồi, anh mau rút trở lại gian phòng của anh hộ em!" Nói xong liền lập tức đẩy cả Cổ Hựu Hiền và hành lý của anh ra ngoài cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hàn Mộc Thâm dựa cửa cười mỉm nói: "Đêm mai về nhà có lẽ phải nấu cháo đậu đỏ chúc mừng anh nhỉ?"

Trở về bên cạnh Lãg Y Linh đã ngủ say sưa, kéo cái ghế dựa lẳng lặng nhìn cô.

"Mộc Thâm, rốt cuộc em ăn không nổi nữa." Cô nằm mơ.

Nghe thấy cô nói mơ, trái tim Hàn Mộc Thâm tràn đầy hạnh phúc nồng đậm, nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt ngủ say của cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Kéo theo hành lý đi qua đi lại ngay trước cửa phòng mình, trong lòng như có mấy ngàn con sâu nhỏ đang ngo ngoáy.

"Thâm, thử thách khiêu chiến này quá khó khăn."

Cổ Hựu Hiền không ngừng lăm bầm lầu bầu, nghĩ thầm gần đây chỉ cần nắm tay Tiểu Vũ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của cô cũng đã biến thành một loại khiêu chiến lớn lao, hôm nay lại ở cùng một chỗ với cô thì mỗi giây mỗi khắc đều khiêu chiến ý chí nghị lực của anh.

"Ta van người! Bên trong cũng không phải là mãnh thú! Giống như người đàn ông được không?" Cổ Hựu Hiền dừng bước lại tự đâm vào ngực mình, tuy nhiên hiện tại dù anh lo lắng mình sẽ biến thành dã thú, nhưng vẫn ấn chuông cửa.

"Hừ, em còn tưởng rằng anh muốn đứng ngoài đó thêm mấy tiếng nữa, mau đi tắm rửa đi!" Lâm Thanh Vũ cười ngọt ngào mở cửa nghênh đón anh, sau đó lập tức xoay người đi ra sân thượng, ngồi trên chiếc ghế gỗ dài khắc hình hoa văn tinh xảo ở ban công, tiếp tục thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp của trường học.

Nhìn thấy Lâm Thanh Vũ mặc quần áo ngắn tay thoải mái nhàn nhã ngồi ở trên ban công, Cổ Hựu Hiền cười nhạo mình suy nghĩ nhiều quá, tâm trạng cũng thả thoải mái tắm nước nóng, thay một bộ quần áo ngắn tay thoải mái vừa người, cầm lấy khăn mặt lau khô tóc.

Anh đi đến chỗ Lâm Thanh Vũ, "Nhìn cái gì mà mê mẩn như thế?"

"Trước kia, khi nhớ đến trường học thì sẽ nghĩ đến mây mù vùng núi mềm mại bay lượn giống như bây giờ, làm cho người ta cảm thấy giống như đi vào tiên cảnh, loại không khí thanh tĩnh và thần nhiên này cũng chỉ ở đây có." Cô nhẹ nhàng cười nói với anh, tiếp nhận khăn mặt trên tay lau giúp anh.

"Anh lại không có loại tâm tư giống như em, chẳng qua nếu như nơi này là tiên cảnh, em chính là tiên nữ đẹp nhất trong tiên cảnh." Cổ Hựu Hiền say mê nhìn cô gái đang lau tóc giúp anh, tại sao cô lại làm anh rung động như thế, làm cho anh muốn chạm vào như thế.phuonganhlqđ

"Câu chán ghét này cũng chỉ có anh mới nói ra được." Tiếng cười của cô như tiếng chuông bạc làm cho anh say mê, vòng tay ôm lấy cô, làm cho cô ngồi dạng chân ở trên đùi mình, hai người ôm nhau thật chặt.

"Tiểu Vũ, em thật thơm." Cổ Hựu Hiền một tay ôm cô, một tay rút chiếc trâm cài đầu trên đầu cô ra, làm cho mái tóc dài của cô rũ xuống tự nhiên.

Ánh mắt dừng lại trên đôi mắt hoa đào to đen láy, đôi môi hồng kiêu diễm ướt át, khuôn mặt trái xoan của cô hoàn mỹ như thế, chỉ cần nghĩ tất cả hết thảy đều là của mình, khiến cho anh vui mừng tột đỉnh.

Nhẹ nhàng hôn đôi môi anh thêm thưởng đã lâu, anh nhin không được, nói: "Anh yêu em "

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Thanh Vũ dần dần ửng hồng, kinh ngạc nhìn Cổ Hựu Hiền đang dùng đôi mắt thâm tình nhìn mình chăm chú, người đàn ông cô yêu mến luôn không keo kiệt chút nào, luôn biểu đạt tình cảm yêu thương đối với cô, biểu đạt thâm tình một cách trực tiếp không giữ lại chút nào như thế khiến cô cảm động. Tâm tình vốn đang vui vẻ nhàn nhã, rất nhanh đã chuyển biến thành tình dục, trong cơ thể cũng khô nóng lên.

"Hựu Hiền, em cũng vậy, rất yêu anh" Sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn với anh, khi anh còn chưa kịp phản ứng đã cong chiếc lưỡi nhút nhát lên, mút lấy thật sâu, lần nữa chăm chú dán lên thân hình nóng rực của anh, hai tay không ngừng dao động trên cơ thể rắn chắc của anh.

Lâm Thanh Vũ nhiệt tình hôn, đơn giản như vậy nhưng lại nhen nhóm lên ngọn lửa trong Cổ Hựu Hiền cảm dục đã lâu, một cảm giác tê dại khó tả lan tràn khắp toàn thân. Bàn tay to đang ôm cô thật chặt cũng bắt đầu dao động lên trên, luồn vào trong mái tóc mượt mà của Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve, tay kia thì theo tâm tình nhộn nhạo vỗ về đôi chân trắng nõn đang đề trên đùi mình.

Cảm nhận được Cổ Hựu Hiền đang nhẹ nhàng vuốt ve, trong nội tâm cô rung động, thanh âm mềm mại trong cổ bật ra.

Cổ Hựu Hiền càng hưng phấn, nhiệt tình mút hôn vành tai của cô sau đó là đến cấn cổ tràn ngập mùi hương.

Lâm Thanh Vũ rung động bắt đầu khẽ vuốt thân thể rắn chắc của anh, nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh làm cho cô càng thêm ý loạn tình mê, khó có thể kiềm chế thân thể giây dụa.

Trong tiếng thở dốc dồn dập của Cổ Hựu Hiền còn mang theo đè nén, nhưng đối với Lâm Thanh Vũ mà nói lại cực kỳ hấp dẫn.

Cuối cùng, anh dừng lại động tác hôn môi và vuốt ve, kiềm chế nói bên tai cô: "Tiểu Vũ đừng. Em đừng xoay qua xoay lại nữa, thật sự."

"Tại sao?" Lâm Thanh Vũ nhẹ nhàng phả hơi thở nóng bỏng về phía lỗ tai của anh, không chút hoang mang liếm láp, khẽ cắn vành tai anh.

"Tiểu Vũ, đừng làm loạn." Anh lắc lắc đầu, ham muốn mãnh liệt không ngừng xâm nhập, ngay trong lúc loạn trong giấc ngoài, anh vuốt hai tay Lâm Thanh Vũ, cách xa công kích của cô với đôi tai của mình một chút, choáng váng nói: "Anh thật sự rất yêu em, cũng rất quý trọng em, trước đây chỉ cần có thể trông thấy em mỗi ngày là đã đủ hài lòng, nhưng dần dần nhìn thấy em cũng không đủ, muốn nắm tay của em, muốn ôm em thật chặt vào trong ngực, muốn hôn em, muốn áp đảo em, nghĩ xâm phạm em một lần lại một lần, càng muốn biết rõ khi em ở dưới người anh sẽ phát ra tiếng kêu mỹ diệu như thế nào, mỗi ngày anh đều nhin đến sắp nổi điên rồi! Tiểu Vũ, em là người đầu tiên khiến cho anh không thể kiềm chế dục vọng của mình, cho nên, em đừng có ý khiêu chiến cực hạn của anh."

"Nhưng mà biểu hiện của anh lúc này giống như là không muốn, hơn nữa." Đôi mắt kiều mị của Lâm Thanh Vũ long lanh như nước dụ hoặc anh dán chặt vào mặt anh, hơi xê dịch thân thể, bất ngờ sờ đến dưới bụng Cổ Hựu Hiền, "Trong lúc này cũng vậy, còn dùng sức đẩy em như thế." Cô nhẹ nhàng vuốt ve dục vọng sớm đã phần chân bùng bùng của Cổ Hựu Hiền.

"A —— đừng có sờ, em thật sự không biết anh nhin rất thống khổ!" Khuôn mặt Cổ Hựu Hiền đỏ đến sắp nhỏ máu, bối rối đẩy cô ra, nhanh chóng đứng dậy đi về một chỗ khác trên sân thượng.

Lâm Thanh Vũ đứng dậy đi theo ôm lấy anh từ phía sau, hơi tiếng nói trẻ con nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Hựu Hiền, anh không cần nhẫn nại, bởi vì em cũng rất muốn anh."

Cô nhu tình như nước làm cho Cổ Hựu Hiền khó đè nén cảm xúc hơn nữa, xoay người, nhìn vào đôi mắt câu hồn của cô, một tay ôm lấy người con gái làm cho anh cuồng loạn không thể khống chế được, từng bước một, kiên định đi vào trong phòng

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hung Dữ Thu Phục Lưu Manh Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.